

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Tercer període

Sèrie P - Número 43
19 de desembre de 2013

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 23, segona i darrera reunió

SUMARI

Dossier

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la infància (tram. 302-00103/10) p. 3

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els programes de prevenció de la violència masclista i les relacions abusives entre els joves (tram. 302-00105/10) p. 10

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el model de funció pública i els processos de selecció de personal (tram. 302-00104/10) p. 17

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el compliment de les recomanacions de l'informe del Comitè contra les Desaparicions Forçades de les Nacions Unides del 13 de novembre de 2013 (tram. 302-00107/10) p. 26

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de cooperació (tram. 302-00106/10) p. 33

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el Centre d'Història Contemporània de Catalunya (tram. 302-00108/10) p. 42

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès al Parlament · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 23.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a dos quarts de nou del matí i un minut. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Fernando Domínguez García.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers de la Presidència, d'Ensenyament, d'Interior, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural i de Benestar Social i Família.

La presidenta

Reprenem el Ple, senyores diputades i senyors diputats; un ple que serà bastant breu.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern
sobre la infància (tram. 302-00103/10)

La moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la infància és el primer punt d'aquest matí. I, presentada pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la il·lustre senyora Núria Ventura.

Núria Ventura Brusca

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats, diputades, bon dia, en primer lloc. Diverses dades, i algunes molt dures, justifiquen la presentació d'aquesta moció subsegüent a la interpellació del darrer Ple sobre la situació de la infància al nostre país.

En aquell moment ho vam dir i ho reiterem avui, creiem que hi ha molta distància entre el que es diu i s'escriu i el que s'acaba pressuposant i s'acaba fent per part del Govern de la Generalitat.

Tenim un fantàstic pacte per a la infància a què no només el departament i el Govern de Catalunya sinó també nombroses persones i entitats han dedicat el seu temps i hi han esmerçat esforços, però la realitat és que els índexs de pobresa infantil continuen incrementant-se; cada dia que passa trobem casos de xiquets i xiquetes que pateixen malnutrició, tenen alguns problemes d'accés als serveis de salut o inclús s'han trobat casos de traves en l'accés a l'educació o vulneracions de drets al lleure per raons econòmiques. Avui és cert que tenir un salari a la família ja no és garantia de benestar, i cada vegada s'apliquen barems més restrictius per a atorgar prestacions –parlem en la moció, per exemple, de les prestacions per fills a càrrec–, i en no garantir tots aquests drets subjectius és evident que ens trobem una societat cada cop més empobrida en què només els que ja han caigut en la pobresa quasi extrema accedeixen als ajuts i prestacions i aquells que estan en risc d'exclusió o poden estar-ho no hi poden accedir. Per tant, el que acaba passant és que, transcorreguts uns mesos, tot aquest col·lectiu en risc d'exclusió acaba caient en la pobresa, i quan això

passa i no hi posem mesures des de les administracions públiques per tal d'evitar-ho, el sistema de protecció social que garanteix la igualtat d'oportunitats es trenca.

Si entrem en l'àmbit dels infants tutelats, que hi fem referència també en aquesta moció, acollits en centres, la llista de vulneració de drets seria bastant llarga; ho hem vist aquesta mateixa setmana en el darrer informe del síndic. I la resposta a aquests problemes per part del Govern quina és? Mesures d'eficiència proposades..., o suposades mesures d'eficiència proposades unilateralment per la DGAIA, que tenen únicament, segons el nostre parer, un caràcter economicista, que posen en risc el model de gestió i el model tècnic actual i que desmantellen el sistema de protecció pel que fa als serveis d'acolliment.

Podem posar exemples com el del mòdul mèdic educatiu, que, tot i que és cert que no garanteix actualment tampoc les atencions o totes les atencions necessàries als infants, servia per a fer front a les despeses ocasionades, per exemple, en ortodòncia, salut dental, ulleres, escoles, educació especial i teràpies, fonamentalment. Ara la decisió d'eliminar-lo farà que moltes d'aquestes necessitats dels infants no puguin ser cobertes, segons es denuncia directament des de la Federació d'Entitats d'Atenció a la Infància i l'Adolescència, la Fedaia, qui demana que es faci marxa enrere en aquest camí de despropòsit.

O podríem parlar del tema de les beques menjador, que tantes vegades hem tractat no només en aquest plenari sinó també en la Comissió d'Infància. És la Federació d'Associacions de Pares de Catalunya –ahir algun grup en aquesta cambra també hi feia referència– qui exigeix solucions al Govern pel desgavell i els retards injustificats en l'atorgament de les beques menjador, qui demana la dimissió de la consellera, posant de manifest que ha perdut la seva confiança per la rigidesa, la incompetència, les mentides, la manca de diàleg i de comunicació. I estem parlant de beques menjador.

O sobre el protocol de detecció de casos de malnutrició infantil. En un país normal, nosaltres creiem que aquest protocol s'hauria d'haver començat a treballar amb els professionals sanitaris: amb els metges, amb els pediatres, amb les infermeres. En el nostre, es veu que no; es pacta entre la Generalitat i els ajuntaments, entre també les escoles, i ens diuen que la feina està feta. No sabem si és que ara han de ser els i les mestres els que detecten els casos de malnutrició infantil, o inclús els alcaldes o alcaldesses. Per tant, si rasquem una mica més enllà de les fotos i els grans titulars, veiem que el Govern no lidera les polítiques d'infància al país.

I és per això que en la moció que hem presentat demanem compromisos concrets en tots aquests temes que hem plantejat i que considerem que són cabdals per a la infància al nostre país.

En el següent torn em pronunciaré una a una sobre les esmenes presentades pels diferents grups parlamentaris, a qui, d'entrada, però, vull agrair la presentació d'aquestes, perquè, sens dubte, complementen i millo-

ren el text presentat inicialment pel nostre grup parlamentari.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, per defensar les esmenes presentades, té la paraula la il·lustre senyora Laura Massana, del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Laura Massana Mas

Moltes gràcies, presidenta. Bon dia, senyora consellera, senyores i senyors diputats, efectivament, la moció presentada pel Grup Socialista posa sobre la taula aquelles mancances que actualment trobem amb relació al sistema tant d'atenció a la infància com a la prevenció i a la protecció prèvia de les situacions de la infància.

Tenim tots els informes, consellera. La situació de la infància al nostre país és greu en molts aspectes, la població amb major risc de patir pobresa, fruit de les decisions que s'han anat prenent i que hem discutit aquí diverses vegades, com retallar la renda mínima d'ingressos, que va provocar, doncs, que deu mil nens, així, d'una patacada, si em permeten l'expressió, caiguessin en la pobresa. I en la manca de capacitat de posar els instruments a l'abast que ha tingut el Govern –bé, la conselleria, també–, que ha fet que moltes voltes des de l'oposició, per exemple, el nostre grup, hagi hagut de fer propostes.

Una de les primeres propostes que ens planteja la diputada és garantir les beques menjador; tan clar com que no s'estan garantint i no s'està, diríem, donant compliment a la moció que vam aprovar en aquest Parlament. Això li ho ha dit la FAPAC, li ho deia ara la diputada. Hi ha un 43 per cent, crec recordar, de beques que no han estat atorgades, i hi havia la necessitat. I ens agrada el planteig de la diputada en aquest punt perquè «garantir les beques com a dret subjectiu», que això entronca molt amb la nostra proposta de fer que la garantia alimentària sigui un dret a la cartera de serveis socials, per als infants i per a tothom, però que sigui un dret, i supera d'alguna manera també la moció, la qual cosa és positiva.

L'altra qüestió, el segon punt que ens planteja la diputada, i que compartim, perquè així també ho hem expressat en els pressupostos. Vostès han eliminat la partida d'ajuts a fills a càrrec, d'ajuts a famílies amb fills a càrrec, i nosaltres diem, doncs, que s'ha de recuperar. La diputada ens proposa una quantitat, inferior a 35.000. Ens sembla bé, vist d'on havíem partit, que eren uns dotze mil, catorze mil. Nosaltres potser preferíem 45.000. Però no ho hem esmenat perquè entenem que seria un bon principi, davant la desgràcia que suposa no tenir absolutament ajut per fills, amb infants a càrrec, d'una manera, doncs, on la renda estigui contemplada. El síndic, a més, també feia referència al que està suposant el fet que no hi hagi aquesta partida, i, fins i tot, arran d'això, demanava que hi hagi una renda garantida per a la infància.

El tercer punt és clar. Va sortir d'una demanda quan ens vam reunir justament per valorar el Pacte per a la infància en la primera comissió de trobada, on hi havia la presentació del protocol que vostè va dir, que això ha d'avançar i que hem de saber, doncs, com es concreta; però també el Programa de salut i escola, que les persones del col·legi d'infermeria ens van dir que era molt important, doncs, que aquest programa continués, i nosaltres també ho compartim; creien que hi havia un cert risc que no pogués ser.

Sobre el punt 4, que parla de la infància tutelada, els darrers informes del síndic, la mateixa carta que li han fet arribar, consellera, la gent de Fedaia, amb propostes, fan que sigui del tot òptim aprovar aquests punts.

En el punt primer és una proposta, doncs, de garantir allò que els correspon als infants tutelats en presenciacions. I en això crec que podem estar també més o menys d'acord que hauríem d'avançar, tot i que s'ha avançat.

En el punt b és garantir, és fer que l'article 51 de la Llei de drets i oportunitats de la infància es pugui dur a terme, que vol dir que en l'escolarització dels infants en acollida puguin anar a la mateixa escola que van els fills de les persones que acullen. I això falla, aquest mecanisme falla, i seria important, doncs, que poguéssim posar els mecanismes, també, per poder-ho fer.

El punt c, que és l'establiment de queixes; és una altra proposta del síndic. El síndic..., nosaltres en aquest sentit tenim entrada una proposta de resolució que debatrem properament a Benestar, que és que els infants, més enllà dels centres o dels acollidors, puguin tenir la seva via pròpia d'adreçar-se al síndic.

Hem parlat de Fedaia, del que els han proposat, i compartim plenament la garantia i la continuïtat del mòdul educatiu i de millorar progressivament el treball de les famílies acollidores. I en aquests punts, a la senyora Ventura, que crec que, a més, ens ha acceptat les esmenes, hem incorporat dos punts que ho complementen, que senzillament vénen a dir: «Consellera, faci el que ja li vam demanar amb la Llei de dependència. Vostè actua i no compta amb el sector. Parí, aturí's.» Li han proposat que creï una taula, li han enviat un document molt ben elaborat on volen garantir el sistema de protecció a la infància, però ho volen fer de forma consensuada, perquè ara les entitats creuen que aquest sistema està en risc.

I, per aquest motiu, nosaltres hem demanat la creació, amb la nostra esmena, d'una comissió bilateral, que és el que els demana el tercer sector, per poder parlar de les propostes per fer que el sistema funcioni, més enllà de criteris economicistes.

Així mateix, també, òbviament, hem demanat que deixi enrere aquestes concertacions a la baixa sobre places no ocupades i places sobreocupades, que van directament, com els diuen les entitats, diríem, a destruir, per dir-ho així, el sistema d'atenció a la infància.

Per tant, és obvi amb la meva explicació que donarem plenament suport, doncs, a la proposta del Grup Socialista.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Agnès Russiñol.

Agnès Russiñol i Amat

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, només cinc mesos després que aquest Parlament aprovi o hagués aprovat una moció sobre polítiques d'infància en tornem a tenir; tenim sobre la taula una nova moció sobre polítiques d'infància, destinades a aquest col·lectiu. Això evidencia i posa de manifest la prioritat o la prioritització que aquest col·lectiu –que, recordem-ho, té la taxa de pobresa més alta a Catalunya– ha de tenir en el conjunt de les polítiques públiques del nostre país.

Garantir la cohesió social comença a la infància. De fet, com apunta l'Associació de Mestres Rosa Sensat, la primera educació, aquella que va dels zero als sis anys, és la que dura tota la vida. I, per tant, és cabdal prendre consciència de la importància que té. Ja ho hem dit en altres intervencions que hem fet, creiem que calen polítiques d'infància ambicioses, que donin i aportin benestar tant als infants i adolescents com a les seves famílies.

Sobre la moció que ens ocupa, agraïm, d'entrada, la voluntat del PSC d'intentar arribar a acords i a transaccions amb la resta de grups, i sí que hi haurien alguns punts que m'agradaria considerar especialment.

En el punt que fa referència a les beques menjador, nosaltres havíem presentat una esmena que apuntava el que ja havia aprovat aquest Parlament en la Moció 10/X, que vam aprovar el mes d'abril, que parlava de redistribuir les beques menjador per tal que els alumnes que en tinguessin més necessitat les poguessin rebre atorgant-se l'import diguéssim màxim del cost en aquells casos que fos necessari i adequant-ho a les necessitats reals.

Referent a això, creiem que en el pressupost que tenim a debat, creiem que és la primera vegada o, en tot cas, creiem que és el primer cop on la partida dedicada a beques menjador és més gran; creiem que hem aconseguit una partida oberta, amb un augment de 8 milions d'euros respecte al que hi havia; i, per tant, doncs, entenem que el Govern està fent i ha fet un esforç per tal que realment no hi hagi cap infant que es quedi sense beca menjador.

Sobre la recuperació de les prestacions per fills a càrrecs, parts múltiples, adopcions i acolliments, nosaltres havíem proposat aquí una esmena, també, que ja la vam entrar o la vam negociar a través del Pacte per a la infància, i que després es va aprovar en el debat de política general, que parlava de..., entenem que anava en la línia del que ens proposava el PSC, no era ben bé el mateix, però d'alguna manera el que feia era, doncs,

posar en el centre d'importància que un cop la situació econòmica millori i puguem recuperar aquest tipus d'ajuts la línia, la política a seguir serà distribuïnt-ho a través de criteris de renda.

Votarem favorablement el punt 3, una transacció a què el Partit Socialista ha arribat amb Convergència i Unió, per a la implementació d'un protocol de detecció de malnutrició infantil, que recordem..., i, de fet, a petició d'aquest grup, ahir Esquerra Republicana va preguntar a la consellera Rigau com estava la implementació d'aquest protocol. És un protocol que, ja, des del meu grup vam proposar a la Moció 10/X, també, del mes d'abril, i que entenem, doncs, que evidentment és..., en fi, que és una proposta nostra, i és evident que hi estarem a favor.

No estem d'acord –i ho vam explicar ja ahir– en el punt que demana abonar aquestes prestacions i pensions dels joves tutelats; ja vam explicar quin era el nostre raonament i de quina manera nosaltres faríem, doncs, que, realment, aquestes quantitats d'aquestes percepcions puguin revertir de forma directa en l'educació d'aquests nens i, per tant, doncs, entenem que hi han maneres pedagògiques de poder invertir aquests diners.

I dit això, per acabar sí que m'agradaria, doncs, fer esment que entenem que creiem que cal garantir qualsevol modificació dels criteris de gestió i concertació de places residencials per a infants i adolescents a un procés de diàleg i acord amb el sector. Així ho vaig dir ahir en la interpellació que vaig fer a la consellera i, doncs, d'alguna manera, des del nostre grup agraïm haver pogut arribar a aquest acord amb el Govern precisament en això, no? Garantir que qualsevol modificació dels criteris pugui sortir d'un acord amb el sector. Creiem que no només..., creiem que aquest acord el que fa és revertir directament en els infants, que és en els que sempre hem de pensar, i per tant, doncs, creiem que és un bon acord.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Marisa Xandri.

Marisa Xandri Pujol

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, consellera, la situació de vulnerabilitat de la infància, especialment en moments de crisi econòmica, ens porta de nou a debatre en el transcurs d'aquest Ple una moció que, al nostre entendre, ve a ser un toc d'atenció al Govern de cara al proper 2014 pel que fa a aquesta qüestió.

Al llarg del proper any, al marge que tots coincidim a afirmar que les qüestions que afecten els infants i els adolescents són transversals, el Departament de Benestar i Família ha d'anar al capdavant i posar tots els mitjans possibles per aconseguir el desplegament..., per una banda, el desplegament de la Llei de drets i oportunitats de la infància i adolescència, i, per una

altra, el desplegament del Pacte per a la infància. Ho repeteixo: al marge de totes les accions que es puguin dur a terme envers els nostres infants, les prioritats de la conselleria han de ser la llei i el pacte. Perquè, si ja tenim les eines, a què esperem a fer-les funcionar? No n'hi ha prou a fer-se la foto amb les entitats socials que han col·laborat en l'elaboració d'aquests valuosos documents, i ja podem anar fent discursos i declaracions d'intencions si no agilitzem aquesta llei i aquest pacte.

És difícil, també, tirar endavant propostes que beneficiïn els nostres infants amb un 70 per cent menys de recursos econòmics en polítiques familiars respecte al pressupost del 2012 si tenim en compte –i és de sentit comú– que fer polítiques adreçades als infants va lligat a una política familiar concreta. Però, com ja he dit, el Govern ha retallat en un 70 per cent el pressupost destinat a la protecció a les famílies i, per tant, difícilment es podran prendre mesures que afavoreixin el desplegament de la llei i el pacte. I en aquest sentit, des del Partit Popular estarem molt amatents a la Comissió de Seguiment del Pacte per a la Infància creada el passat 13 de novembre.

Dit això, la moció que ens presenta avui el Partit Socialista, dir-li, senyora Ventura, que hi donarem suport en tots els punts menys en el segon, que ens absindrem. I la veritat és que hi volem votar a favor, però considerem que, quant a la recuperació de les prestacions per fills a càrrec, no podem tornar caure en l'error de donar-les de forma indiscriminada, sinó que cal, des del nostre punt de vista, seguir uns criteris com el nivell de renda i el nombre de fills. Quant que s'han de garantir les prestacions per al 2014 a totes aquelles famílies amb ingressos inferiors a 35.000 euros, hi estem totalment d'acord. Totalment d'acord també en el punt que fa referència a les beques menjador, sempre que quedi demostrat que les famílies no poden fer front al pagament d'aquest menjador escolar, i en aquest cas, i tal com diu la proposta, aquestes beques cobreixin el cent per cent del seu cost en els casos que sigui necessari.

Pel que fa al desplegament d'un protocol per detectar els casos de malnutrició infantil, demanàriem al Govern que el posin en marxa, perquè, suposadament, s'havia de posar en funcionament a l'estiu, però, tal com va denunciar la senyora Ventura en la seva interpellació, a dia d'avui la Societat Catalana de la Pediatria desconeix aquest protocol. Un cop més, una vegada més veiem l'incompliment del Govern de les resolucions que es prenen en aquest Parlament. Per tant, menys paraules i més fets. I més en qüestions com aquesta, on no ens podem permetre que les persones beneficiàries dels bancs d'aliments s'hagin incrementat en més d'un 200 per cent en els darrers cinc anys. Compartim les demandes que el Partit Socialista fa al Govern en tots aquells punts que fan referència als infants tutelats i famílies acollidores. Considerem que les propostes van encaminades totes elles a millorar l'atenció dels nois i noies i de les mateixes famílies.

El nostre partit hem afegit una esmena que pensem que pot enriquir aquesta proposta i que vull agrair al Partit Socialista la seva acceptació. Tenint en compte l'increment de malalties mentals que estan patint

els nostres infants, i que la diputada també hi va fer referència en la seva interpellació, hem presentat un nou punt que diu: «Desenvolupar una política de salut mental infantil que inclogui la promoció del benestar emocional i prevenció de les malalties mentals a l'escola i en el sistema d'atenció primària de salut.» I de fet, en un dels editorials avui de *La Vanguardia*, sobre la pobresa, Càritas alertava que la meitat dels infants tractats a Catalunya per aquesta institució tenen problemes mentals.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Anna Figueras.

Anna Figueras i Ibàñez

Moltes gràcies, presidenta. Consellera, diputats i diputades, ens trobem una altra vegada davant d'una moció sobre infància que tracta alguns aspectes àmpliament debatuts en aquesta cambra; per tant, intuïm que l'objectiu, una vegada més, d'aquesta moció, doncs, no és pas treballar en pro o en benefici de la infància d'aquest país, com ho està fent, per exemple, el Govern implementant mesures decidides per fer front als problemes, realment, que planteja la infància en situació de vulnerabilitat, com pot ser, doncs, dedicar el 71 per cent del pressupost de la Generalitat en certs aspectes socials que revertiran directament en aquest sector de la població. Per cert, actuacions que no es podran portar amb immediatesa perquè algun grup d'aquesta cambra, diguem-ne, mostrant la seva insensibilitat social està bloquejant aquests pressupostos, que, ja els ho dic, podrien provocar amb immediatesa que es poguessin fer certes coses que sí que anirien en benefici de la... (*remor de veus*), sí, sí, de la infància. Els agradi o no, és així –els agradi o no, és així. Per tant..., i els segueixo dient que el Govern treballa fermament per la infància, per exemple, amb el Pacte per a la infància, també, una eina pionera al nostre país que permet consensuadament al Govern, els grups parlamentaris i la societat civil, doncs, actuar en benefici, ara sí, de la infància de Catalunya.

Com els deia, doncs, copsem que un dels objectius d'aquesta moció, segurament el primer i el màxim, és seguir erosionant el Govern mitjançant la utilització, si em permeten l'expressió, de la matèria més sensible, i això sí, per part de la majoria dels grups parlamentaris d'aquesta cambra. I els dic això perquè, dels quatre punts que té aquesta iniciativa parlamentària, n'hi ha tres que ja s'estan implementant. El punt 1 i el punt 2 estan debatuts en aquesta cambra en quasi més d'una desena d'ocasions, per cert, arribant a amplis consensos en què fins i tots vostès, tots vostès han participat, i que, per tant, el que haurien de fer, diguem-ne, des de la coresponsabilitat o coresponsablement és donar suport al Govern per facilitar la seva implementació via, per exemple, aquests pressupostos, com és el cas de les beques menjador. Senyora Xandri, és així, vostès no permetran que, immediatament, aquestes mesures es puguin portar a terme.

Quant al tercer punt, que tracta, un cop més, els aspectes de malnutrició infantil, insistir, com ja els va dir la consellera per enèsima vegada en aquesta cambra, doncs, que sí, que el Govern ja té, ja està dotat d'un protocol de detecció de malnutrició infantil que, evidentment, està ampliant, matisant, revisant, millorant en l'actualitat per fer-lo encara, doncs, més efectiu. I per aquest motiu, nosaltres els hem presentat una esmena que pretén recollir l'actualització que s'està portant a terme conjuntament amb el Departament de Salut. I en aquest sentit, recordar-los les paraules dels representants de la Societat Catalana de Pediatria quan van comparèixer a la Comissió d'Infància, que ens deien de la dificultat extrema de detecció de la malnutrició infantil, perquè no hi havia una prova mèdica analítica determinada que la pogués realment detectar. I que, per tant, hi havien diferents proves que sí que podien anar-les detectant, però que, a més a més, doncs, el sector mèdic, per dir-ho d'alguna manera, no s'havia posat d'acord en quines eren les més determinants. Per tant, és veritat, doncs, que aquest protocol en qüestió ha de ser pluridisciplinari, no requereix precipitació i, per tant, un protocol necessari, però que cal que sigui al màxim de rigorós per la complexitat, com els deia, de la detecció, segons el mateix sector sanitari.

Respecte al punt 4, que és un aiguabarreig entre infants tutelats i infants extutelats i unitats convivencials d'acció educativa, les UCAE, només un incís: caldria fer una esmena tècnica, crec, ja que el text original de la moció recull el terme «convivencional» en lloc de «convivencial», que em sembla que seria el més correcte. Però, en tot cas, en l'apartat a votarem en contra, perquè creiem que torna a ser un debat caduc i reiteratiu que ha portat a terme en comissió en aquesta cambra durant..., no ho sé, tres o quatre cops en diferents ocasions i sempre els hem argumentat el mateix: nosaltres no volem vulnerar la llei, la llei és clara en aquest sentit. L'article 11 del Reial decret 1647 de 1997 diu que en el cas dels beneficiaris menors de divuit anys la prestació s'abonarà a qui els tingui al seu càrrec, i en el cas dels menors que estan a càrrec de l'Administració, doncs, és l'Administració.

Al 4.b sí que els donarem suport. Al 4.c els proposem una esmena que garanteix el dret de queixa dels infants tutelats. De fet, ja hi ha un sistema que garanteix, doncs, que les administracions puguin recepcionar les queixes dels infants. Mostra d'això són, per exemple, els informes del síndic que versen sobre queixes que li han arribat d'aquests mateixos infants. Però bé, en tot cas, hem fet una esmena. I el 4.d, tant vostès com nosaltres sabem que amb la inversió que la Generalitat de Catalunya fa per a cada plaça queda més que garantida l'atenció, i que en aquells casos extrems de vital necessitat, que, a més a més, estan motivats, l'Administració fa un esforç perquè cap nen quedi, diguem-ne, desproveït d'allò que realment li fa falta.

Per tant, amb aquestes esmenes, que esperem que acceptin, només perseguim actualitzar i fer realitzable les actuacions que vostès proposen.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula el senyor David Fernández, en nom del Grup Mixt.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta. Per fixar la posició de la CUP - Alternativa d'Esquerrres, ja anunciem que, com s'ha dit també en tantes altres vegades i comissions, hi votarem fonamentalment a favor; ens abstindrem en un dels blocs de la proposta, i també com hem dit moltes vegades, i amb relació a allò que en el dret a l'alimentació ha reflexionat la FAO, doncs, es tracta de fer respectar, fer protegir i fer realitzable el dret a l'alimentació i, per tant, de dotar-lo d'una capacitat de desenvolupament i de desplegament reglamentari que atengui avui l'aspecte, segurament, més cruel, més inhumà i més indigne de la crisi en un context que motiva una moció com aquesta, tot i que sigui, efectivament, recurrent.

Potser caldrien menys paraules i més fets, però és una paradoxa internacional i també casolana que estiguem en un món de sobreabundància, de sobreproducció i d'excedents que conviuen al costat amb nivells de pobresa infantil, de desigualtats creixents, d'injustícies cronificades i d'una exclusió i misèria que està cronificada fa molt de temps a casa nostra i que no deixarem de repetir. Quan hi havia vaques grasses també hi havia pobresa i exclusió social. En un context, també, on els índexs de desprotecció i de retallada i desmantellament de les polítiques socials i del que es coneixia com estat del benestar, minso a l'Estat espanyol i a casa nostra, doncs, també han agreujat la situació.

Per blocs, el primer punt és que votarem a favor del que fa relació a beques menjador, malgrat, com hem dit moltes vegades, que per nosaltres un problema tan greu, profund i estructural com la pobresa, i en particular la pobresa infantil, no es pot combatre amb un instrument interposat. La caixa d'eines per combatre la pobresa és plural, hauria de ser plural, hauria de ser molt més extensa, i no reduir-se a mesures palliatives de contenció o d'apedaçar el sofriment social, i, per tant, hauria d'anar acompanyada de mesures de transformació, d'eradicació i de transformació, hi insistim, de les desigualtats socials que defineixen la nostra societat. Algun dia potser, per ser més efectius i eficaços, haurem de començar a parlar de combatre l'extrema riquesa, per poder solucionar l'extrema pobresa.

Des d'aquesta perspectiva, el suport al primer bloc de les beques menjador, és així, i a més celebrem que s'inclougui el cent per cent de la cobertura del cost per a aquelles famílies que no ho puguin assumir, que estiguin en una situació més vulnerable i més precària; fins ara teníem aquesta paradoxa, que s'havia de sufragar el 50 per cent. Respecte a les prestacions a famílies amb fills a càrrec, ens abstindrem –ara n'explicaré els motius. I, òbviament, donarem ple suport al Protocol de detecció de malnutrició infantil, en concordança amb el programa «Salut i escola», i també en concordança amb els reiterats informes del Síndic de Greuges.

Respecte a l'abstenció en l'àmbit de prestacions a famílies amb fills a càrrec, no ens queda gaire clar, o ens agradaria aprofundir-hi, quan es posa un topall de 35.000 euros a la unitat de convivència. Pensem que un dels errors persistents en les últimes dècades ha sigut que les polítiques socials moltes vegades han beneficiat..., o no han beneficiat aquells que més ho necessitaven; la política d'habitatge de les darreres tres dècades en podia ser un bon exemple. I calen altres barems en un context com aquest en què estem, més enllà del topall de 35.000 euros, és a dir, que s'estigui en risc o en perill d'exclusió social, i que serveixi per anivellar, les polítiques socials haurien d'anivellar..., i, per tant, que anivellin els mínims de les necessitats essencials. Per tant, una política que hauria de servir per posar aquelles famílies en risc d'exclusió o en perill de precarització a un nivell suficient amb relació a l'IRSC, a l'indicador de suficiència econòmica de Catalunya.

Respecte al protocol de detecció, com ja hem dit, hi donarem suport, atesa l'alta precarietat econòmica. La cronificació i la consciència que la pobresa infantil, l'atur, les desigualtats, persistiran l'any que ve, aquest és el missatge dels pressupostos de l'any que ve: que dintre d'un any els índexs d'atur, els índexs de pobresa, els índexs d'exclusió, no hauran variat. Aquest és el missatge que conté, el missatge dur que contenen els pressupostos.

I, respecte al segon bloc de la moció, no tinc temps per desenvolupar els cinc apartats que hi ha sobre els joves tutelats. Hi introduiríem alguns matisos de millora, estem a favor del procediment de queixa, però respecte a l'article 51, respecte a l'escolarització de joves tutelats, sí que ens caldria recordar que és una escolarització que l'escola concertada vulnera permanentment.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'illustre senyor José Manuel Villegas.

José Manuel Villegas Pérez

Gracias, presidenta. Señores diputados, *consellera*, efectivamente, volvemos a hablar de infancia. Se ha hablado mucho, en esta legislatura, de infancia en esta cámara: hemos firmado un pacto por la infancia, hemos aprobado –no solo discutido, sino también aprobado– propuestas de resolución sobre este tema, hemos oído al *síndic* hablarnos también en más de una ocasión sobre la problemática de la infancia y de la pobreza infantil, y volvemos a estar discutiendo una moción sobre el mismo tema. Decía la portavoz de Convergència, la portavoz del partido que apoya al Gobierno, que esto se debe únicamente, o básicamente, al interés por erosionar al Gobierno.

Nuestro punto de vista es distinto. Nosotros creemos que seguimos hablando del mismo tema, que seguimos discutiendo sobre temas que muchas veces ya se han discutido y en ocasiones ya se han aprobado, no

por un interés político de erosionar, sino porque el Gobierno no cumple con sus compromisos. Porque aquí discutimos, pactamos, firmamos, votamos a favor de cosas que luego el Gobierno, en sus presupuestos y en su acción de gobierno, no cumple, y esa es la razón de que tengamos que volver a hablar de un tema tan grave como este.

Un ejemplo de esta falta de compromiso real del Gobierno, más allá de las palabras y más allá en ocasiones incluso de las votaciones, es lo que ha pasado con las mociones previas que sobre esta materia se han aprobado en este parlamento. Miren, ayer nos llegó del Departament de Benestar Social i Família el documento sobre el control de cumplimiento de la moción que se había aprobado en este Parlamento hace cinco meses. Voy a leer un párrafo corto de lo que aquí aprobamos con el voto favorable de todos los partidos: «Garantizar, por medio de un plan de choque de garantía alimentaria y una partida presupuestaria abierta, que para el curso 2013-2014 ningún niño se quede sin una beca comedor por limitaciones presupuestarias.» Eso fue lo que se aprobó. ¿Qué nos dice el Gobierno que ha hecho o que va a hacer para el curso 2013-2014, para cumplir con este compromiso que se adoptó en esta cámara? Por lo que hace referencia a las becas comedor, para el curso 2013-2014 se ha establecido la posibilidad de otorgar ayudas al cien por cien del coste del comedor «en los casos de niños con privaciones alimentarias severas». No es lo que se aprobó. Incluso en sus propios documentos se reconoce que la interpretación que se hace desde el Gobierno de lo que se aprueba en esta cámara es una interpretación restrictiva y cicatera. Por eso tenemos que volver a traer estos temas y volver a hablar.

Seguramente... Nosotros vamos a apoyar esta moción, y tenemos, la verdad, después de ver la trayectoria de este Gobierno en el trato que da a estos asuntos, pocas esperanzas, la verdad, de que se cumpla con lo que aquí aprobemos, vista la trayectoria hasta ahora. Pero no nos queda más remedio, insisto, que volver a hablar de estos temas y dar apoyo a estas propuestas que en esta oportunidad se traen del Grupo Socialista, para instar al Gobierno a que de verdad priorice, de verdad se tome en serio esta problemática y, sobre todo, para que adopte medidas allá donde tiene que adoptarlas, que es en los compromisos presupuestarios que permitan solventar estas situaciones.

Sin duda, vamos a apoyar todos los puntos, y el punto de las becas comedor, del que tanto se ha hablado..., efectivamente, creemos que al final es importante que se declaren como un derecho subjetivo, porque, si no, vamos a seguir estando al paio de esas interpretaciones restrictivas que se hagan desde el Gobierno.

Porque para poner un poco en contexto de qué estamos hablando, del esfuerzo económico, de ese sobre-esfuerzo que tendríamos que hacer para cumplir con lo que se dice en este Parlamento, la inversión que se ha hecho, según este propio documento de la *consellera*, para otorgar recursos para becas comedor durante el mes de verano a las entidades de ocio infantil fue de 1,7 millones de euros de su departamento. Ese es el gran sobre-esfuerzo que hemos tenido que hacer los

catalanes para atender esa crisis que se estaba realizando. Para ponerlo en contexto, no hace falta reiterar otras cifras que todos conocemos. Por lo tanto, al final lo que estamos haciendo es no priorizar en los temas fundamentales y destinar nuestros recursos a otras cuestiones, a otros temas que no deberían ser tan importantes y que no lo son para nosotros. *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la il·lustre senyora Núria Ventura.

Núria Ventura Brusca

Gràcies, presidenta. Res més lluny de la intenció d'aquesta moció que erosionar el Govern, com afirmava la diputada de Convergència i Unió. No és amagant els problemes ni negant la realitat com solucionarem la xacra de la malnutrició infantil. No ens inventem les dades, els diputats i diputades d'aquesta cambra. Creu Roja parla d'emergència social i de la necessitat d'impulsar una aliança humanitària a Catalunya. Per tant, jo crec que la situació és prou greu perquè intentem, com a mínim, no només consensuar les mesures, sinó després posar-les a la pràctica per part d'aquest Govern.

El que pretenem en el punt primer de la moció és garantir les beques menjador com a dret subjectiu, i jo crec que ha quedat clar en les diferents intervencions que hem anat fent al llarg d'aquestes darreres setmanes.

Respecte a la resta d'esmenes presentades a la moció, com ja també s'ha explicat, acceptem les dos esmenes d'addició d'Iniciativa per Catalunya. Creiem que complementen i milloren el text, sobretot pel que fa a la segona esmena, que parla de crear aquesta comissió bilateral entre la DGAIA i el tercer sector, per analitzar precisament el servei d'acolliment residencial, que era una de les peticions que la mateixa Fedaia li feia recentment a la consellera de Benestar en aquest àmbit.

No hem acceptat les dos esmenes presentades per Esquerra Republicana, tot i que hem intentat transaccionar amb la diputada responsable de la moció. La nostra intenció no és redistribuir les beques menjador, sinó, ho repeteixo, garantir-ne el dret subjectiu. I creiem que tant aquesta esmena com la següent, que fa referència a anar recuperant les prestacions per fills a càrrec només quan millori la situació econòmica, rebaixen els nostres plantejaments inicials, i, per tant, aquest és el motiu pel qual no hem acceptat les esmenes. Creiem que és ara quan són necessàries aquestes ajudes per part de moltes famílies i, per tant, per això no les hem acceptat.

Hem acceptat la segona esmena del Partit Popular, que parla de la salut mental infantil, en una setmana en què també hem conegut noves dades, no només del departament sinó també de Càritas, que ahir alertava sobre la situació de molts d'infants a casa nostra.

I hem transaccionat dos punts amb Convergència i Unió, i no n'hem acceptat la tercera. Considerem molt important la implementació durant el primer semestre del 2014, juntament amb els professionals sanitaris, educatius i de la xarxa de serveis socials, d'aquest Protocol de malnutrició infantil. Ho repeteixo, la nostra intenció és adquirir compromisos concrets per part del Govern en aquests temes que per nosaltres són cabdals, per tal de garantir drets i que no depenguem només del que puguem recollir en maratons o ingressar amb la venda de loteries per a dedicar-ho a polítics infantils.

Per tant, gràcies als grups parlamentaris per la presentació d'aquestes esmenes, i demanaríem també el seu suport a la resta de punts que passem a votació després.

La presidenta

Cridem a votació.

(Marisa Xandri Pujol demana per parlar.) Senyora Xandri...

Marisa Xandri Pujol

Presidenta...? *(Pausa.)* Sí, per al·lusions.

La presidenta

Trenta segons.

Marisa Xandri Pujol

A veure, sí... A la senyora Figueras, dir-li que cap lliçó, si us plau, en qüestió de pressupostos, quan vostès han deixat Catalunya, per la seva incompetència, tot el 2013 sense pressupostos. I, en segon lloc, fer-li una recomanació que és fàcil d'aplicar i serà molt útil, que és que destinin aquests 5 milions d'euros d'una consulta il·legal als infants que passen gana.

Moltes gràcies.

(Veus de «Molt bé!». Jordi Turull i Negre demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Turull...

Jordi Turull i Negre

Sí, presidenta... Per demanar votació separada dels punts 3, 4.b, 4.c, i el 5.

La presidenta

Alguna petició més de votació separada? *(Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.)* Senyor Rodríguez...

Santi Rodríguez i Serra

El punt 2, senyora presidenta.

La presidenta

Tinc peticions del punt 2, del punt 3, dels punts 4.b, 4.c i 5. Cap més? *(Pausa.)*

Doncs, comencem la votació amb el punt 2.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 39 vots a favor, 67 en contra i 19 abstencions.

Votem ara el punt 3.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 125 vots a favor.

Votem el 4.b.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 125 vots a favor.

Votem ara el 4.c.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 125 vots a favor.

Votem el punt 5.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 125 vots a favor.

I votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 58 vots a favor i 67 en contra.

Moció

subsegüent a la interpe·llació al Govern sobre els programes de prevenció de la violència masclista i les relacions abusives entre els joves (tram. 302-00105/10)

Passem ara al punt quinze de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpe·llació al Govern sobre els programes de prevenció de la violència masclista i les relacions abusives entre els joves.

(Pausa.)

Marta Vilalta i Torres

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, conselleres, fa quinze dies, en nom del meu Grup Parlamentari, d'Esquerra Republicana de Catalunya, i també des d'aquest faristol fèiem la interpe·llació sobre la lluita contra la violència masclista i les relacions abusives entre els joves, perquè crèiem necessari posar en el centre del debat la preocupació que tenim davant la tendència a l'alça, la tendència creixent de casos de violència masclista entre el jovent, entre adolescents; i, a més, l'aparició, també, de noves formes de canalitzar aquesta violència.

I vam posar dades sobre la taula per corroborar aquesta situació. Segons l'estudi del Ministeri de Sanitat, el 28,8 de les noies entre tretze i dinou anys admeten patir un control abusiu per part de la seva parella o la seva exparella. Això vol dir una de cada quatre.

També remarcàvem que un 25 per cent de noies reconeixen que l'han controlada a través del mòbil. No només les dades quantificables, sinó també crèiem destacar les percepcions, i és que els adolescents tenen dificultats per identificar les situacions de violència i abús en els seus entorns, i, fins i tot, integren les agressions verbals i les agressions psicològiques com a pràctiques normalitzades.

A tot això, plantejàvem l'amenaça de nous canals per on s'expressa la violència masclista i les conductes abusives a través de les TIC, a través de les xarxes socials, a través del mòbil. De la mateixa manera que alertàvem que el ciberassetjament no és una broma i que requereix abordar el tema amb la màxima i amb la mateixa seriositat que altres manifestacions de violència masclista. Nous canals, noves eines, que afecten directament el jovent i que fan necessari actuar-hi i fer-hi front i posar-hi els instruments necessaris. Fins ara s'havia obviat, en tant que eren fenomen nou.

En tot cas –i també ho volíem remarcar–, la violència masclista, encara que sigui entre adolescents, no és un fenomen aïllat, és evident que existeixen rols tradicionals de gènere que encara avui potencien actituds de justificació, o els tòpics masclistes que es perpetuen de forma preocupant entre els adolescents. I el que està clar és que la societat continua sent sexista. I, per tant, no hi ha una única solució, sinó que hi ha una suma de mesures que són les que hem volgut desenvolupar al llarg de la moció que ara us continuo presentant.

Davant d'aquesta prèvia, nosaltres hem enfocat la moció fent èmfasi en la necessitat de disposar de dades que ens descriguin quina és la situació del país. Entenem que era necessari fer una anàlisi de la radiografia en què ens trobàvem. També destacàvem i posàvem èmfasi en la necessitat d'una avaluació constant de les mesures implementades. Saber què funciona, què no funciona, què cal adaptar. Posàvem èmfasi, també, en la necessitat de desenvolupar i continuar desenvolupant un pla potent i ambiciós enfocat a la prevenció, a la sensibilització, i, sobretot, basat molt en la formació. Posàvem èmfasi, també, a la necessitat de donar resposta i actuar davant d'aquestes noves formes de ciberassetjament, de canalització de les relacions abusives, un pla contra el ciberassetjament i que afectés les noves tecnologies. I també posàvem i destacàvem la necessitat d'abordar els canvis legislatius necessaris per fer front a aquesta lluita.

Aquest era el plantejament, i això és el que hem volgut recollir en aquesta moció; una moció que, a més a més, ara, ja és fruit de la participació de la majoria dels grups d'aquesta cambra. Ha estat aquesta la nostra voluntat, la voluntat d'arribar a acords, de poder arribar a consensos, de poder integrar totes aquelles aportacions que ens han anat arribant, i de treballar, conjuntament, en un problema de societat que ens implica a tots i a totes.

La proposta definitiva de moció ja la teniu tots a les mans, i posa en ordre aquestes idees partint d'aquelles eines que s'estan desenvolupant, i vol fer un pas ambiciós per abordar aquesta problemàtica.

Tenim un primer punt, doncs, en què s'insta el Govern a fer aquest informe i aquesta anàlisi de la situació. Un nou punt en què s'insta a fer l'avaluació continuada dels programes que s'estan desenvolupant. Un gran punt, amb subapartats, en què es desenvolupa com ha de ser aquest pla, que, vinculat al programa «Estimar no fa mal», que ja existeix, i al Programa per una intervenció integral contra la violència masclista, garanteixi la formació en tots els actors implicats en la lluita contra la violència masclista. Això és: formació a l'alumnat, evidentment, i que es garanteixi que tots els alumnes, que tots els joves hagin participat en un moment de la seva etapa educativa en algun programa específic contra la violència masclista. També parlàvem de la formació en el professorat, parlàvem de la formació especialitzada per als diferents agents i els protocols que hi han d'haver per actuar. Parlàvem, i en parlem, de programes per a pares i mares, evidentment. I una guia que defineixi el ciberassetjament i que posi èmfasi en les bones pràctiques 2.0 i en l'ús segur de les noves tecnologies, així com campanyes de sensibilització als mitjans.

I, finalment, un tercer punt, on s'insta a reconèixer l'especificitat de les persones menors d'edat en la violència masclista, i, per tant, que es puguin fer les reformes legals pertinents, com ja diu i estableix l'informe de dones juristes, per poder adaptar la legislació a les necessitats.

S'ha acabat complementant la moció amb altres punts i amb altres esmenes, que després acabaré de complementar.

Reitero l'agraïment a totes les persones que heu participat a millorar el text. I acabo deixant clar que la lluita contra la violència i la defensa dels drets de les dones serà sempre un dels pilars de les nostres polítiques, i més en un moment i en un context com l'actual en què hi ha l'amenaça de noves reformes i contrareformes, com la Llei de salut sexual, reproductiva i de la interrupció voluntària de l'embaràs, la nova contrareforma de la llei de l'avortament, i aquí sí que no ens hi trobaran, i que ens trobaran plantant cara.

La vicepresidenta primera

Hi han presentat esmenes cinc grups parlamentaris. Té la paraula, per defensar-les, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, la diputada Inés Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. Señora *consellera*, señores diputados, señoras diputadas, hoy hablamos de un problema grave, de una auténtica lacra social que seguimos teniendo, tanto en Cataluña como en el resto de España, y que se trata de la violencia de género –de la violencia de género–, pero con una particularidad, que es la dirigida a las personas jóvenes.

Es un caso, es un hecho, como decía la proponente de esta moción, que en los últimos tiempos se ha producido un aumento del número de casos de personas jóvenes, mayoritariamente chicas jóvenes, que han sufrido casos de acoso o de violencia por parte de sus

parejas, exparejas o de personas de su ámbito social más próximo. Esto lo hemos podido comprobar a través de estadísticas, pero, además, desde el punto de vista mediático, los últimos meses también hemos visto algunos casos realmente sobrecogedores de chicas muy jóvenes que han sufrido una violencia grave por parte de sus parejas, e incluso, en algún caso, un par de ellas que han llegado a perder la vida por este tema.

Por tanto, desde Ciutadans, y desde el resto de fuerzas parlamentarias, exigimos, evidentemente a la Administración pública, que dé respuesta a este problema, y que actúe.

Y que además hay que tener en cuenta un elemento muy importante, que se ha incorporado absolutamente a la vida de los jóvenes, que son las nuevas tecnologías, internet, los dispositivos móviles, *xarxes socials*, etcétera; y, sin duda, éste es un instrumento a través del cual las personas que ejercen violencia están controlando a las chicas, están llegando a amenazarlas, a acosarlas, etcétera.

Es un problema que se detecta en diferentes ámbitos, pero especialmente en el ámbito educativo es donde en muchos casos se detecta en primer lugar. Pero también en el ámbito familiar o en otros ámbitos de las relaciones sociales. Además..., además de los casos de violencia que se registran, hay algunas encuestas que también nos hacen ver que tenemos un problema de fondo, un problema de base. Y es que algunas encuestas, por ejemplo, del Ministerio, también, de Sanidad, que advierten que una gran proporción de personas jóvenes ven los celos excesivos, ven las muestras de control o incluso las agresiones verbales como cosas propias de relaciones personales, como cosas propias de pareja. Y eso evidentemente lo tenemos que corregir.

Otra encuesta, también, demuestra cómo un 25 por ciento, aproximadamente, de las chicas jóvenes han sentido un control abusivo por parte de sus parejas o exparejas.

Esto, sin duda, es una muestra más de la desigualdad que aún existe en nuestra sociedad, entre hombres y mujeres; pero, sin duda, es un problema que tiene unas características muy específicas, y por tanto la Administración pública tiene que ser consciente también de estos problemas y darle respuestas, como digo.

La Generalitat, como Administración pública básica en Cataluña, tiene un gran peso, una gran herramienta para poner solución a este tipo de problemas, y, por supuesto, también, debe ser la que coordine los diferentes ámbitos y las diferentes administraciones públicas que tienen algo que decir, por ejemplo, en el ámbito educativo, sanitario, de servicios sociales, policial, etcétera.

Sin duda, algo estamos haciendo mal. Porque, desde los últimos años se han puesto en marcha, es verdad, programas y medidas para intentar erradicar esta lacra social que es la violencia de género, pero vemos como las estadísticas, pues, precisamente, nos demuestran que no estamos teniendo éxito.

Por tanto, en esta moción se proponen una serie de medidas, algunas de ellas encaminadas a ver qué es

lo que no está funcionando, qué es lo que estamos haciendo mal como sociedad. Y otras de ellas encaminadas a aumentar la sensibilización y la formación a todos los colectivos que puedan tener algo que decir en este problema: a las propias personas jóvenes, por supuesto, pero también a los profesores, al personal del ámbito sanitario, a las familias, al ámbito policial, personas que trabajan en agentes sociales que atienden a personas jóvenes, etcétera.

Hay que saber detectar, muchas veces, estos problemas. Nos encontramos cómo en el ámbito familiar a veces se desconoce absolutamente que sus hijos están sufriendo este tipo de abusos, y, por tanto, hay que actuar cuanto antes para que el daño no se produzca.

Nosotros estamos de acuerdo en la mayoría de las medidas que se proponen. Presentamos también algunas enmiendas, que lo que veníamos también a reconocer es que, si bien es cierto que son las chicas las que sufren mayoritariamente el acoso y la violencia de género, sí que es verdad que en algunos casos hemos visto también chicos, o personas de diferente orientación sexual, o que por diferentes motivos sufre este mismo acoso, y, por tanto, la Administración pública también tiene que saber dar respuesta a estos casos.

También hemos insistido mucho, como siempre hacemos en Ciutadans, en la coordinación de los programas –en la coordinación. No sirve de nada trabajar de forma paralela. Hay que coordinarse entre todas las administraciones públicas, entre todos los programas que se pongan en marcha, porque eso, sin duda, aumenta la eficacia.

Y, por tanto, daremos apoyo a la moción, y nos alegramos de que por lo menos en este tema pueda haber un gran consenso político porque sin duda dará más fuerza a las medidas que se pongan en marcha.

Muchas gracias, señora presidenta, señores diputados, señoras diputadas, señora *consellera*.

La vicepresidenta primera

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la diputada Montserrat Capdevila.

Montserrat Capdevila Tatché

Moltes gràcies, honorable vicepresidenta. Bé. En tot cas, aprofitem la moció, i, per començar, permetin-me que faci una crida per anar demà, tots, totes, especialment, però, totes i tots, davant la mobilització, la crida a la mobilització que hi ha per, doncs, manifestar-se en contra d'aquesta reforma regressiva, a la qual feia referència la senyora Vilalta, en contra d'aquesta reforma de la Llei de la salut sexual i reproductiva i la interrupció voluntària de l'embaràs.

Crec que no podem permetre'ns una societat del segle XXI, una societat de drets assolits després de molta lluita de moltes dones, que hi hagi una reforma que ens torna enrere, amb, doncs, la llibertat de decidir sobre el propi cos de les dones.

Bé. Dit això, agraïm l'esperit de consens de la senyora Vilalta en aquesta moció, que posa de manifest, evidència i visualitza un problema. A part de la xacra que podem tenir ja amb les fórmules tradicionals respecte de la violència masclista, doncs, evidència noves pràctiques, noves fórmules entre el jovent. I, per tant, des del Partit Socialista de Catalunya, doncs, hem d'exigir i practicar tolerància zero vers la violència masclista. I, per tant, aquest rebuig que ens planteja aquesta moció davant d'aquesta violència masclista, sigui per agressions verbals i psicològiques i tot allò que s'hi assimili, i, per tant, qualsevol índici que ens pugui assimilar o es pugui assimilar a aquesta violència masclista o aquesta discriminació vers les dones..., crec que com a parlamentàries i parlamentaris ens hi hem de manifestar sempre en contra i, per tant, no tolerar cap tipus d'índici d'aquesta pràctica. Com deia també, siguin verbals, siguin psicològiques, siguin amb altres pràctiques, amb velles formes, amb velles fórmules o amb les noves pràctiques que avui emergeixen entre els joves, als quals feia referència la senyora Vilalta, el ciberassetjament o d'altres. Malauradament, unes pràctiques, com també ens diu la moció, que són realitat, i també..., i és preocupant que ja estiguin integrades com a normals. I això, justament, és el que crec que hem d'evidenciar, denunciar i impedir.

Estem d'acord amb el que ens planteja pràcticament la moció. Hem fet propostes de millora. Hem de dir que han quedat pràcticament recollides, llevat d'una –després m'hi referiré.

Hi hem incorporat correccions pel que fa al llenguatge, per adequar-lo a l'ús no sexista. I, en aquest sentit, cal, doncs, posar sobre la taula que hem de ser conscients d'aquest manual sobre l'ús no sexista del llenguatge, fet per la mateixa Generalitat, fet també..., i, en aquest cas, l'Acord sobre l'ús no sexista de la llengua entre el Parlament i la Generalitat.

Proposem incorporar-hi els ajuntaments, peça també clau per a la detecció dels problemes en el Pla transversal i integral per abordar la violència masclista.

En l'apartat de formació proposem treballar perquè s'adquireixin noves pautes sobre models de relació entre homes i dones, amb l'objectiu de transformar els imaginaris socials i apostar per les relacions de parella igualitàries.

També, en l'apartat de formació per al professorat, impulsar mesures per a la coeducació en els centres educatius.

També, dotar els joves que pateixen violència masclista d'eines a través d'un model d'atenció integral, un model, doncs, que contingui formació, distribució de recursos, creació de xarxes i treball coordinat contra la violència de tots els agents que hi intervenen. Com deia abans, el món local és fonamental també per detectar aquestes pràctiques, a banda de l'àmbit educatiu.

I afegir-hi posar en marxa un pla transversal i integral per l'assetjament sexual, amb la generació de mecanismes d'autoprotecció, per reduir la vulnerabilitat entre els joves davant els riscos sobre la seva persona a

les xarxes socials. Malauradament, aquesta dependència en la connexió fa que se'ns escapin moltes coses.

Com deia, totes elles recollides pràcticament, llevat d'una, ai las!, aquella que ens compromet, aquella que compromet dotar els recursos necessaris per al desenvolupament de polítiques transversals, i també per, doncs, garantir l'acompliment de la Llei de drets de les dones a eradicar la violència masclista. Lamentem que se'ns rebutgi, atès que, sense aquesta, tota la resta ens pot fer pensar que quedi com una declaració de bones intencions, retòrica, i d'aquí a un temps, quan hi hagi d'haver el control de compliment, pugui ser tot just paper mullat; per tant, que allò que assolim avui, doncs, amb satisfacció, amb el màxim consens, després no s'hagi pogut portar a terme just per això: perquè no hi ha els recursos al costat que ho permetin.

La vicepresidenta primera

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la diputada Lorena Vicioso.

Lorena Vicioso Adria

Gràcies, presidenta. Bon dia, a tots i totes. Durant molt de temps vam creure que en algun moment els estereotips de gènere desapareixerien en funció que aquestes noves generacions fossin educades en un món amb valors igualitaris. Vam generar lleis al Congrés, als parlaments; vam elaborar diversos programes per sensibilitzar els nostres joves, però, lamentablement, en els darrers estudis que esmentava la diputada Vilalta tot apunta que no només està present la violència entre els nois i les noies, sinó que va en augment. I, efectivament, tal com explicava la diputada en la seva interpellació, el control s'exerceix mitjançant les tecnologies de la informació i les xarxes socials, i aquestes van en augment. Els i les joves i els adolescents utilitzen cada vegada més el WhatsApp, el Tuenti, el Facebook, els missatges de telefonia mòbil, com a noves eines per enviar i rebre missatges masclistes per controlar les seves parelles.

És l'hora d'aturar-se i valorar què és el que no s'ha fet. És l'hora que a partir d'ara canviem les coses i les polítiques i les noves maneres de fer. I és per això que és urgent redefinir i canviar les formes d'intervenció en l'àmbit de la violència masclista entre els i les joves de Catalunya. Les xarxes socials i les tecnologies són molt positives, però les noies no són conscients del perill i es normalitzen algunes conductes i actituds que són violència masclista. I, tal com ens comentava la diputada Vilalta, no tenen aquesta percepció del risc d'aquestes tecnologies com a forma d'exercir la violència de gènere. Un exemple clar és que l'altre dia una noia en un institut m'explicava com era la seva confiança amb el seu «nòvio», i em deia que la seva demostració de confiança era donar-li la contrasenya del seu telèfon, del seu correu electrònic o del seu Facebook.

Comparteixo amb la diputada Vilalta que els joves coneixen bé el discurs, com deia, i tenen la informació

sobre la violència masclista, però no ho traslladen a la seva vida diària. I quines en són les causes? I ella ens explicava que hi ha diverses causes. Una pot ser la precocitat de les relacions, la manca d'experiència o la idealització de l'amor. Però, sobretot, el que jo crec que, sobretot, és l'existència encara de rols, i rols que són patriarcals, rols que legitimen aquesta violència masclista.

I quina és la solució per eradicar aquest problema, aquests valors patriarcals on les dones han set sempre submises als homes i han de ser controlades? La solució és d'arrel: s'ha de treballar per la seva eliminació des de la base de l'educació i la socialització preventiva, han de caure els mites i els models amorosos desiguals i masclistes, que segueixen pautes i valors hegemònics i patriarcals. És a dir, hi han diversos models de nois; els nois ploreu, i no deixen de ser nois. La prevenció és fonamental per visibilitzar la problemàtica de la violència masclista entre els i les joves, sensibilitzar i conscienciar, trencar amb els valors patriarcals i discriminatoris, i, per tant l'educació és el pilar més important.

Nosaltres donarem suport a aquesta moció, perquè entenem que és un problema greu que s'ha d'eradicar. Les esmenes que nosaltres hem presentat simplement eren per complementar més aquesta moció.

Nosaltres hi hem incorporat «la dotació de recursos necessaris per front a aquestes polítiques», perquè nosaltres creiem que és important la dotació pressupostària. També hi hem incorporat la formació al professorat, no només per detectar els conflictes, sinó també per educar els nens i nenes en igualtat de condicions i eradicar els valors patriarcals.

I de les que no s'hi han incorporat volem insistir que nosaltres continuarem insistint en la creació de l'observatori de les dones, perquè nosaltres creiem que per fer polítiques dedicades a les dones calen dades; calen dades que ens demostrin si cal fer aquest tipus de polítiques o quines polítiques s'han de fer.

I per finalitzar, i també una de les esmenes que no s'hi han incorporat: entenem, però no ho compartim... Nosaltres creiem que en el context d'aquesta moció potser no tocava, no ho compartim; però sí que és veritat que en el context social que estem vivint avui en dia sí que ho requereix. L'amenaça de demà del Consell de Ministres, en, potser, tenir novetats en la reforma del dret a l'avortament..., entenem que era un punt clau per tornar una altra vegada al Ple del Parlament a dir «no» a aquest retrocés del dret de les dones.

Moltes gràcies, i us animem a tots vosaltres, demà, a totes les mobilitzacions en contra d'aquesta reforma al Congrés dels Diputats i en contra del Govern del Partit Popular.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Per defensar les esmenes presentades pel Partit Popular, té la paraula la diputada Dolors López.

Dolors López Aguilar

Moltes gràcies, presidenta. Consellera, diputats, diputades, en això segurament coincidirem tots els grups: la violència de gènere és una responsabilitat de tots, i quan dic «de tots» és de la societat, de tota la societat, però també de totes les administracions. És important –i així s’ha tractat en aquesta moció que, ja ho avanço, votarem favorablement– tractar-la des de tres àmbits diferents però que han d’anar coordinats. Per una banda, la diagnosi de la realitat, no?, com està en un punt de la moció: saber on estem, quina és la situació real. La segona qüestió molt important i que després tractarem amb més detall és la prevenció: totes les mesures preventives, especialment aquelles accions que es fan des de les administracions educatives i que es poden portar a terme per a la promoció de la igualtat, del respecte i de la tolerància. I en tercer lloc, les actuacions, actuar –actuar–; podem tindre molts informes, podem fer moltes accions preventives, però al final, malauradament, es produeixen maltractaments, i, per tant, des de la societat, des de les administracions, s’ha de donar resposta a aquestes dones maltractades que tenen uns problemes determinats i se les ha d’ajudar i fer superar aquest maltractament.

Però aquesta moció es centra no tant en la violència en general de la dona, sinó en la violència en els joves, i, per tant, hem de parlar concretament d’un tema, que són els xarxes socials. Cada vegada tenen més importància i més implantació entre la gent jove i, per tant, han de ser una eina, les hem d’utilitzar com una eina útil per a informar i per a sensibilitzar. I és imprescindible, en aquest sentit, rebutjar socialment qualsevol tipus de conducta vexatòria vers la dona, per fer veure al jove, perquè el jove entengui la reprovació de la societat davant actuacions discriminatòries i violentes de qualsevol tipus. En aquest sentit, són prioritàries les xarxes socials, i més tenint en compte que Espanya és el setè país del món en l’ús d’aquestes xarxes. Utilitzar-les, dic, com una eina eficaç.

Nosaltres hem presentat una sèrie d’esmenes. La primera, establir nous mecanismes de coordinació entre les diferents administracions, sobretot el món local, sobretot els ajuntaments, com a administració més propera al ciutadà, però també amb altres administracions. I vull recordar que molt recentment el Govern de l’Estat ha aprovat precisament l’Estratègia nacional per a l’eradicació de la violència contra la dona, elaborada de forma participativa, coordinada entre tots els governs, les comunitats autònomes, la FEMP i altres agents, amb la finalitat –que crec que és el que ha de ser– de donar una resposta integral a la violència de gènere.

Una altra esmena –i vaig telegràficament, perquè em queda poc temps– és el paper dels pares, el paper de la família en l’educació dels fills. Parlem de la comunitat educativa i hi ha algun punt de la moció que hi fa referència, però és molt important que els pares, a través de les AMPA, participin en aquesta educació, en aquesta educació en valors, en la tolerància i en el respecte.

Nosaltres havíem presentat una esmena, que no ha set acceptada, quant a la terminologia. És cert que la llei

parla de «violència masclista», però entenem que és molt més progressista i molt més adaptat a la realitat social parlar de «violència de gènere», que engloba altres subjectes de la violència, no? I ara començarem amb una ponència de la llei de la LGTB; pensem, per exemple, en la violència de gènere entre un home i un home, no? Per tant, jo crec que és més apropiat el tema «violència de gènere».

I, per acabar, no és objecte d’aquesta moció, però, com que alguna diputada, algunes diputades, concretament d’Esquerra, Socialista i Iniciativa, han fet referència a la propera Llei de l’avortament, no té res a veure amb aquesta moció que avui se presenta, però sí que, ja que hi fan referència, vull aprofitar per dir que nosaltres el que defensem és el dret a la vida. Estem parlant de violència de gènere. Vostès què defenseu? Nosaltres defensem el dret a la vida. Per damunt de totes aquelles consideracions que qualsevol persona pugui fer, hi ha un dret, que és el suprem, que és el dret suprem, i és el dret a la vida.

Per tant, no s’esgarriïn, no s’esgarriïn amb aquesta nova llei de l’avortament, perquè segurament és la llei de l’avortament més progressista que trobarem en el nostre país.

Moltes gràcies.

(Remor de veus i aplaudiments.)

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per presentar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la diputada Violant Cervera.

Violant Cervera i Gòdia

Moltes gràcies, presidenta. Honorable consellera, il·lustres diputats i diputades, la violència masclista, com han dit els grups que m’han precedit, és una xacra social, i la lluita, la seva lluita, una de les principals prioritats no sols del Govern de la Generalitat, sinó de tots els grups parlamentaris d’aquesta cambra, i, de fet, de tota la societat en general.

L’any 2008 ja es va aprovar una llei per unanimitat, que era la Llei 5/2008, del dret de les dones a eradicar la violència masclista, la qual tenia com un objectiu fonamental eradicar aquest tipus de violència.

Malgrat que són evidents els avanços aconseguits, la sensibilització i estigmatització dels violents, la denúncia de situacions –això és una evidència–, no hem set capaços, com és evident també, de poder eradicar aquesta violència masclista. I també per desgràcia hem d’insistir que tampoc l’hem pogut eradicar entre la gent més jove, entre els adolescents.

La rapidíssima implementació, difusió i socialització de les noves eines que ens ofereixen les tecnologies de la informació –internet, xarxes socials, mòbils– i el seu ús generalitzat han provocat grans canvis en el comportament dels joves i han revolucionat la seva manera i forma de relacionar-se. I la realitat és que te-

nim molt poca informació de la influència que aquestes noves tecnologies tenen en la població adolescent.

El que sí que sabem és que aquestes xarxes socials s'han convertit en una forma de violència de gènere on la persecució, el control, el mal tracte verbal, la ridiculització són habituals. Però la gravetat de la situació és que els adolescents no són conscients i no consideren que aquests comportaments puguin ser anormals; per tant, els normalitzen.

Els diferents programes que es desenvolupen i que s'han desenvolupat tradicionalment des dels diferents governs de la Generalitat –programes per a lluitar contra aquesta violència, programes d'educació en l'àmbit de l'ensenyament, xerrades als adolescents des del Departament d'Interior, equips d'assessorament i de reparació coordinats amb el Departament de Justícia, prevenció i programes de convivència, coeducació, formació de professionals des del Departament d'Ensenyament, línies de promoció i de prevenció també des del Departament de Salut–, tots aquests programes, coordinats des de l'Institut Català de les Dones, a través de protocols marc adaptats a cada territori per adaptar també així els seus circuits..., és veritat que amb tots aquests elements segurament no hem arribat a aconseguir, doncs, el que preteníem, que és eradicar aquesta violència masclista.

La moció que ens presenta avui Esquerra tracta aquestes mateixes línies d'actuació i incorpora una novetat que nosaltres considerem bàsica, que és l'avaluació.

És per aquest motiu que hem presentat una esmena que insta el Govern a incorporar en la seva segona enquesta masclista de Catalunya l'impacte d'aquesta violència en els adolescents, perquè entenem que no més així, si tenim dades reals i objectives de quins són aquests impactes i aquesta realitat que viuen els joves, serem capaços d'adaptar les noves polítiques o les polítiques que actualment es duen a terme a aquestes dades que ens pugui aportar aquesta enquesta.

Hem introduït, també, una esmena que ens ha de permetre una avaluació continuada del programa «Estimar no fa mal», de prevenció de les relacions abusives entre els joves, que permeti també adaptar aquests programes a les situacions canviants.

La moció també planteja continuar treballant en base als informes que hauríem d'elaborar per a una intervenció integral contra tota violència masclista: en la formació dels alumnes, en la formació dels professors, en la formació dels agents. I sobretot, també, treballar en el ciberassetjament, amb l'establiment d'un protocol de bones pràctiques. I treballar també amb els mitjans de comunicació per a la sensibilització de tots plegats.

Com a conclusió, doncs, tot i que en les generacions més joves els comportaments violents i les conductes abusives tenen cada cop menys espai i que els rols habituals i estereotips de gènere tradicionals van desapareixent, ens equivocariem si penséssim que la gent jove n'és aliena. És evident que són pocs els casos de violència extrema, però poden ser habituals, i no sempre és fàcil de detectar i de reconèixer els fenòmens

de micromasclisme, molts d'ells amagats en aquestes tecnologies de la comunicació i de les xarxes socials.

Sembla clar, per tant, que queda camí per recórrer. Cal continuar impulsant polítiques d'igualtat i de prevenció i de foment de les relacions afectives més saludables. L'adolescència és una etapa de la vida en la qual des de diferents àmbits d'actuació es pot fer una tasca de prevenció crucial per fomentar aquestes relacions més lliures. I aquesta tasca de prevenció ha de ser compartida entre tots els agents institucionals.

Ens trobem davant d'un fenomen complex que ha de tenir múltiples respostes i ens falten anys de pedagogia i de treball en valors. Els joves són el present i el futur del nostre país i tots –les administracions, la societat, els grups parlamentaris– som responsables del seu creixement professional i personal.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Mixt, el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Moltes gràcies. Bé. Ens preocupa enormement l'augment, que volem comprovar també amb aquesta enquesta, dels casos de violència de gènere, sobretot entre la població més jove, la més vulnerable i la que més «s'empapa» tant dels perills de les noves tecnologies com dels rols de gènere, que, malgrat tot, continuen sent exagerats, utilitzats i explotats pel mercat comercial, per les marques, per poder fer publicitat, igual que per altres sistemes de reproducció d'idees i de valors.

Hi ha tres grans obstacles, ara mateix, per avançar cap a l'eradicació de la violència de gènere, que nosaltres entenem que no és una violència ni gratuïta ni pertorbada, d'uns casos aïllats, sinó que ve justament perquè existeix un sistema de valors injust que reforça el patriarcat, que en si mateix és violència estructural i que, per tant, acaba derivant, en els casos més extrems, posats en situació, en violència física concreta o en actituds de violència i de submissió de la dona envers l'home.

Per tant, si no es treballa els rols de gènere, si no es treballa en l'eradicació d'aquesta violència estructural, difícilment es podrà acabar amb la violència física puntual en què acaba derivant, si s'entén com un cas aïllat, que és el que entenem que és l'esquema imperant ara mateix en les institucions per acabar amb la violència masclista, vull dir: aquell que l'exerceixi serà processat. I ja està, i no cal buscar-ne les causes, ni cal fer una reflexió més profunda, perquè diguéssim que ve del no-res, aquesta violència masclista, i simplement s'han de posar penalitzacions.

Nosaltres no ho creiem així, però ja per avançar en aquesta lluita, que ara mateix ho tenim força difícil, hi ha tres grans factors que ens juguen radicalment en contra en el present moment. Un és, com deia, el mercat, la seva insistent utilització dels rols de gènere, de

la seva exageració, de la seva explotació comercial, per vendre productes exclusius per a dones, exclusius per a homes, justament aprofundint en el sistema patriarcal, en els valors que el sustenten i en els rols de gènere.

Un segon és la crisi. La crisi augmenta la pobresa, la pobresa afecta enormement, i molt més, les dones. I, per tant, les deixa en pitjor situació permanentment en aquest sistema de desigualtat home-dona, que és el sistema patriarcal.

I, òbviament, les retallades en els serveis de suport i d'assistència als extrems, és a dir, a tota dona que ho necessiti, a tota jove que n'hagi de disposar. Aquestes retallades afecten també el suport suficient per lluitar contra els rols de gènere, contra el sistema patriarcal i en contra el seu extrem, que és la violència de gènere.

Però també hi ha un govern, òbviament, conservador, eclesiàstic, catòlic, a Madrid, que ens juga radicalment en contra, quan fa una reforma del Codi penal que es posa a perseguir novament l'avortament com si fos això la dictadura franquista una altra vegada, o, diguéssim, el Govern de l'Església una altra vegada, i es posa a perseguir un instrument bàsic que tenen les dones i sobretot les dones joves per poder lluitar contra els extrems del sistema patriarcal i de la desigualtat de gènere.

Contra el pessimisme de la realitat, deia Gramsci, contra el pessimisme d'aquests tres factors que ens juguen radicalment en contra, l'optimisme de la voluntat. I malgrat que a l'Estat espanyol s'obrin cada mes dos nous centres de Príncelandia, no?, aquesta nova franquícia que tracta les nenes..., que només és per a nenes i que les tracta bàsicament de princeses, amb un model de princesa «tonta» i pentinada... Ofereix serveis, no?, és un *spa* per a nenes, que ofereix serveis de..., o sigui que els ensenya rebosteria, desfilades *top-model*, perruqueria, protocol, per comportar-se com a princeses, com a dones, i ball. És una gran ajuda, eh?, per poder combatre els estereotips, per poder combatre els rols de gènere, per apoderar les noves generacions de dones perquè siguin conscients dels seus drets, perquè siguin conscients del seu paper, perquè siguin conscients, doncs, justament, malgrat que s'estigui produint tot això, malgrat el pessimisme de la realitat, de l'optimisme de la voluntat de fabricar, fabricar i fabricar noves generacions de dones, de joves, cada vegada més conscients, més actives, que prenguin les seves vides sota el seu propi control.

És indispensable que en l'educació s'eradiqui l'educació en rols de gènere diferenciats, és indispensable el suport, i per tant acabar amb les retallades en aquest àmbit; són indispensables mesures legals per aturar l'abús de l'explotació comercial dels rols de gènere per a beneficis empresarials concrets; és intolerable que es continuï permetent.

I, finalment, una lluita sense treva contra el ciberassetjament, i, per tant, posant totes les mesures necessàries, educatives i legals, perquè no sigui possible.

Gràcies.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la il·lustre senyora Marta Vilalta.

Marta Vilalta i Torres

Moltes gràcies, presidenta. Començo com acabava, posant èmfasi en aquesta capacitat d'arribar a acords i agraïnt, per tant, a tots els grups la capacitat de consensuar i de millorar una proposta, i de la capacitat d'aprovar-la, doncs, per unanimitat, perquè crec que és el camí que hem de seguir.

Hem intentat d'incorporar el màxim d'esmenes possibles per tal de donar cabuda a tots els matisos possibles que facin possible, doncs, aquest acord, aquest acord unànime. I, per tant, començo defensant allò més petit i concret que no hem acceptat i posant en valor allò que sí que hem acabat incorporant.

El que dèiem, no hem acceptat el canvi de denominació de «violència masclista» per «violència de gènere», com proposava el PP, bàsicament perquè així ho estableix la Llei 5/2008, però també ho diu Nacions Unides, i perquè entenem el masclisme com el concepte que, de manera més general, defineix les conductes de domini, de control i abús del poder dels homes sobre les dones, i que alhora ha imposat un model de masculinitat que encara és valorat per la societat com a superior. Parlem de «violència masclista» perquè estem en una societat encara masclista. I, per tant, és aquest el concepte que hem d'emprar.

No hem acceptat tampoc l'esmena referent a la llei de l'avortament, que proposava Iniciativa - Esquerra Unida i Alternativa, perquè el Parlament ja es va pronunciar sobre aquest tema en una moció. Jo crec que el manifest d'aquesta cambra és prou clar i que el manifest de la resta de grups també; ha quedat molt clara la nostra oposició ferma a aquesta contrareforma, una contrareforma regressiva que ens tornarà a les èpoques en blanc i negre, i que constitueix, efectivament, un atac a les llibertats de les dones. No deixarem de plantar cara, continuarem portant-ho aquí, al Parlament, si convé. Entenem que aquesta moció no era el lloc. Però evidentment també fem una crida a la mobilització demà per lluitar, doncs, contra aquesta contrareforma i per defensar la llibertat i la capacitat de decidir de les dones sobre el seu propi cos.

Tampoc hem acceptat una esmena d'Iniciativa sobre la creació de l'observatori de la dona; hi seguim treballant. La llei recull la creació d'un observatori de la violència masclista; però en tot cas entenem que, si ho recull la llei, s'haurà de desenvolupar, confiem que així sigui, i en farem el seguiment.

I tampoc hem acceptat l'esmena que comentava la diputada Capdevila, sobre els recursos, perquè sí que hi ha incorporada una esmena d'Iniciativa que el que fa és garantir, doncs, els recursos suficients per tal de portar a terme les polítiques per lluitar contra la violència masclista entre les persones joves.

Aquestes són, en general, les que no hem acceptat. I la majoria són les que sí que han estat incorporades d'una

manera o altra en el text: la coordinació d'agents, la coordinació amb ajuntaments; també, doncs, la necessitat de garantir els recursos, com deia ara, o la necessitat de l'avaluació dels continguts televisius, que és una esmena presentada per Iniciativa, així com, doncs, altres esmenes referents a l'informe concret de les dones juristes, que ho hem incorporat perquè no ho havíem fet en la primera proposta de moció.

En tot cas, nosaltres demanem, com ja hi és, aquest suport unànime per aprovar aquest text i que aquest mandat sigui, doncs, un nou pas que ens ajudi a l'eradicació de la violència masclista, que ens preocupa en el seu conjunt però que ens esgarrafa especialment quan es tracta de joves.

Moltes gràcies.

La presidenta

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Passem a la votació de la moció. No tinc cap petició de votació separada.

Per tant, comença la votació.

Ha estat aprovada per 131 vots a favor.

(Aplaudiments.)

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre el model de funció pública i els processos de selecció de personal (tram. 302-00104/10)

El següent punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el model de funció pública i els processos de selecció de personal. Presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Carina Mejías.

Carina Mejías Sánchez

Bé, gràcies, senyora presidenta. Honorable vicepresidenta, tornem a parlar sobre la situació de l'Administració pública a Catalunya. El nostre grup parlamentari va presentar, va fer una moció sobre el nou model d'administració pública i aquesta moció consta, bàsicament, de tres parts. La primera, sobre la racionalització del sector públic, que, lluny que on alguns veuen un atac a l'autogovern o una involució autonòmica, altres veiem mesures d'estalvi absolutament necessàries per a la reducció del dèficit públic. Una altra part de la moció és obrir..., amb què intentàvem obrir el debat sobre el model de funció pública que volem per una administració del segle XXI, absolutament al servei dels ciutadans i de les empreses i, com algú també ha apuntat, doncs, al servei de la resta del teixit social; i, per últim, una sèrie de mesures que incorporen polítiques, noves polítiques sobre els recursos humans o el tractament dels recursos humans de la funció pública a Catalunya i les seves condicions laborals.

Pel que fa a la primera part de la moció, és una part que parla de la racionalització i la simplificació dels

organismes públics. En els últims anys a Catalunya, com sabem, van proliferar tota una sèrie d'organismes públics de diferent naturalesa jurídica, ja siguin consells amb funcions assessores, consorcis, fundacions o instituts, que no sempre han servit als interessos per als quals havien estat creats i que havien compromès grans partides pressupostàries que en moments de crisi no ens podem permetre. Per tant, nosaltres parlem de suprimir aquells que no serveixin als objectius per als quals van ser creats, de tal manera que racionalitzem tota aquesta proliferació d'organismes públics, i també la necessitat de crear un model comú d'organismes institucionals per tal de descentralitzar funcions de l'Administració pública, però que sigui d'una manera ordenada, de tal manera que se suprimeixin aquestes diferents instàncies administratives i es pugui tenir una millor clarificació de les funcions que fa cada un d'aquests organismes.

Pel que fa al model de funció pública, en la nostra interpellació vam insistir molt en la necessitat de decidir o parlar, d'estudiar quin serà el nou model de funció pública que volem per a l'Administració pública del segle XXI a Catalunya, que demana noves fórmules de funció pública, noves fórmules de gestió de l'Administració, i que nosaltres assenyalàvem com a important el model gerencial, en comparació amb el que es fa en altres països del món i que necessàriament ha d'agilitar processos, ha d'implicar-se en mesures de bon govern, ha de ser una administració eficient i eficaç al servei dels ciutadans i de les empreses i, sobretot, ha de ser absolutament transparent, en un moment en què s'ha de garantir la transparència en l'ús dels recursos públics.

Finalment, parlem també de polítiques de recursos humans i de les condicions laborals. Les mesures o les polítiques que s'han dut fins ara d'accés a la funció pública no han estat tot el clares que havien de ser i, per tant, cal modificar el model de gestió d'aquestes polítiques de recursos humans de la funció pública a Catalunya, basat en criteris d'objectivitat, mèrit i capacitat. Tots hem sentit com s'han designat determinades persones properes a partits polítics per desenvolupar funcions a la funció pública, a l'Administració pública, que no sempre tenien la capacitat ni el mèrit necessari ni s'ajustaven al perfil professional que se'ls demanava. Per tant, també demanem l'aplicació de mesures d'eliminació de càrrecs, de personal eventual, que no s'ajustin als criteris de mèrit i capacitat per tal que no esdevinguin un apèndix del partit de govern, que sovint es veu com es van modificant en funció dels períodes electorals. També demanem l'elaboració d'un registre general de personal eventual per tal de saber exactament quin perfil professional demanem respecte a aquests càrrecs públics, i, sobretot, elaborar una taula de retribucions que sigui ajustada als criteris de proporcionalitat i a les funcions que desenvolupi cadascun dels càrrecs públics.

Per últim, també hem fet una sèrie d'esments a la situació laboral que viu avui la funció pública. Necessiten recuperar el seu poder adquisitiu i les condicions laborals que, com a conseqüència de les mesures restrictives i de retallades que s'han patit en els últims anys,

han deteriorat enormement i han rebaixat la motivació dels funcionaris públics, als quals cal incentivar, cal motivar, ateses les circumstàncies que han viscut pels ajustos salarials dels últims anys, i és necessari millorar, també..., redundarà en la millora de la qualitat de la prestació dels serveis que desenvolupen al front de l'Administració pública. A més a més, també demanem el compliment d'aquells acords que s'han signat amb els representants sindicals i també el compliment de les sentències, que en molts casos han reconegut la necessitat retornar el poder adquisitiu als funcionaris al servei de l'Administració pública catalana.

Per tant, creiem que és un conjunt de mesures absolutament necessàries per a la reforma, per a la simplificació i per a la millora de les condicions laborals dels empleats públics de l'Administració a Catalunya.

Gràcies.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades, té la paraula l'il·lustre senyor Marc Vidal, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Marc Vidal i Pou

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, aquesta és una moció una mica bipolar. Hi ha una part que va contra els funcionaris i les funcionàries i una part que hi va a favor. I és una moció que incorpora algunes de les fílies i de les fòbies marca de la casa que vostès utilitzen amb freqüència per presentar-se davant de la ciutadania com si fossin els defensors de la racionalitat i del sentit comú. Ho fan sovint. El que passa, que són redactats que sonen bé, que en realitat diuen poc, però que mal interpretats poden ser un punt perillós, com aquest, perquè mal interpretat pot donar peu a la supressió de bastants llocs de treball dels nostres funcionaris i funcionàries.

Dels quatre punts que vostès presenten, els dos primers jo crec que són d'aquestes característiques. Apparentment, en el primer apartat vostès plantegen, tal com ha dit la diputada, una racionalització del sector públic de la Generalitat, que podria ser raonable si no fos perquè immediatament després parlen de «supressió d'organismes innecessaris», i després fan un llistat de característiques de suposats organismes que vostès consideren innecessaris. És a dir, que vostès ja han decidit que hi ha organismes inútils i que sobren i, per tant, com a conseqüència, vostès estan proposant que vagin al carrer quants funcionaris? Ho han pensat? No els sembla que és un menyspreu a la seva tasca, a la tasca dels funcionaris? No els sembla que en aquesta escenificació permanent que vostès fan de procuradors de la puresa administrativa poden deixar sense feina centenars de persones, als quals, per cert, ningú ha avaluat si la seva tasca és necessària o no?

Mirin, em baso en les estadístiques per repetir, una vegada més —una vegada més—, que no sobra cap funcionari en el nostre país. Això és un estudi de Pimec; ens diu que Catalunya és la comunitat amb menys

funcionaris per cada mil habitants, 41,1, front als 79,6 d'Extremadura o els 66 d'Aragó. Però és que Espanya també és el quart país per la cua en nombre de funcionaris respecte als seus habitants a Europa, un per cada 36 habitants, quan a França és un per cada 27, o a Alemanya un per cada 29.

Però, és clar, si mirem algunes de les esmenes que vostès han presentat als pressupostos, veurem de quins organismes estan parlant. Els poso un exemple: per vostès sobren el Memorial Democràtic, l'Institut Internacional per la Pau, el Museu Memorial de l'Exili, etcètera. És clar, tothom té un passat. Per als descendents d'aquells que van perdre la guerra en mans d'un dictador no són innecessaris aquests organismes que dignifiquen la memòria dels vençuts i dels humiliats per defensar la democràcia. Potser vostès no ho necessiten perquè no senten que formin part dels humiliats; no ho sé, això és un problema de consciència.

Nosaltres hem presentat una esmena que parla de racionalització, sí, però després d'haver fet un estudi consensuat amb les parts implicades i garantint que no es perdi cap lloc de treball. I n'hem fet una altra: que sigui l'Estat qui cedeixi a la Generalitat tots aquells serveis en els quals té competències per evitar duplicitats, com vostès diuen. És molt senzill. Ja ho veuen, vostès en aquest punt el que fan és el joc a Convergència i Unió, a la qual tant critiquen, que el que vol és estalviar-se diners dels funcionaris passant a entitats privades alguns dels serveis que presten, pagant-los entre tots.

El segon punt comença bé, proposant una comissió d'estudi sobre la reforma de l'Administració catalana. Cal una reforma per millorar. Però vostès descriuen una administració desastrosa, perquè de manera indirecta estan dient que no funciona. Escolti'm, reorientem-la, d'acord, però no faltin al respecte als milers de treballadors de la funció pública, que fa molts anys que s'esforcen per tenir una administració eficient. Nosaltres els proposem una esmena en què demanem una comissió, la mateixa que vostès estan proposant, però per poder elaborar un projecte de llei de la funció pública catalana, que fa molt de temps que ho estem dient, que estigui consensuat al màxim nivell abans de redactar-lo, i analitzant abans quin és l'estat de situació per poder fer després les apreciacions amb bases objectives.

En el punt tercer vostès parlen directament de suprimir tots els càrrecs eventuais, inclosos els directius. Home, fem-ho bé: estem d'acord en el fons, els directius s'han de professionalitzar, han de ser escollits preferentment entre les capacitats que ja tenim, però, sobretot, hi ha d'haver una limitació de salaris —fem-ho bé. Quina és la situació actual? Establim limitacions i establim un màxim salarial.

Per últim, en el darrer punt estem d'acord, ja ho veu; estem d'acord a retornar al funcionariat la dignitat en forma de salari, en forma de condicions laborals, que aquest Govern els ha pres.

A més, els presentem tres esmenes addicionals que responen a demandes sindicals i que crec que complementen el que vostès proposen: finalitzar la situació

d'excepcionalitat, retornar a la situació anterior totes les condicions laborals i salarials esborrades a cop de ploma i obrir un procés de negociació de manera immediata per estudiar un calendari per recuperar el poder adquisitiu perdut.

Crec que és important que el nostre funcionariat entengui que el Govern i els grups d'aquest Parlament saben que la seva tasca és imprescindible perquè els serveis que oferim a la societat funcionin, que tots volem l'eficiència en aquesta tasca i que, per tant, els ho agraïm, però els ho agraïm donant qualitat i dignitat a la seva feina, i no convertint-los en l'ase dels cops, com hem fet fins ara.

Gràcies, senyora presidenta. Demanem votació separada dels punts 3.3, 3.4 i tot el punt 4 sencer, que es poden votar junts. Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, l'il·lustre senyor Sergi Sabrià.

Sergi Sabrià i Benito

Gràcies, presidenta. Diputada, si avui féssim el que ens demana el cos no dedicariem massa temps al debat d'aquesta moció, perquè, tant l'actitud amb el presupost com amb el vot dels catalans i, per tant, amb el dret a decidir i, per tant, amb la democràcia –sí, amb la democràcia–, està molt lluny del que hauria de ser, i perquè el seu respecte a les nostres institucions i a la majoria que les componen posa en dubte seriosament quina és la intenció de fons d'aquesta moció.

Ens fa dubtar molt que, realment, el que s'estigui cercant aquí sigui el que es desprèn de l'enunciat: més transparència i millor model de funció pública. Ens sona més a «reduir, aprimar» una estructura cabdal per donar servei als ciutadans, i no en la cerca de més eficiència i més eficàcia, sinó amb la intenció d'empetir-la, i de sumar-se al procés, ja obert, de recentralització.

Per tant, una possible resposta hauria estat poc debat i votar-hi en contra, i, la veritat, amb motiu de sobres per fer-ho. Però no, ens ho hem treballat: hi hem entrat esmenes, per, en la mesura del possible, poder votar conjuntament allò que fos possible. Ara ja sabem que no ens n'accepta ni una; però, bé, nosaltres continuarem intentant-ho igualment, perquè així és com entenem que hem de fer política.

Començo pel punt 1. Miri, la legislatura passada ja es van aprovar dues lleis òmnibus –la 11 i la 10, de 2011–, i a la Llei de mesures que es preveia aprovar al gener s'hi afegien, també, mesures de racionalització de l'Administració: algunes de lògiques, altres que no ens ho semblen tant i d'altres que segurament no ens agraden gens però que ens hi obliga l'entorn actual. I, sorprenentment, què passa? Que el grup proponent, el grup de la racionalització, el grup que vol eliminar les nostres institucions, ha decidit posposar-ne el debat i l'aprovació.

Nosaltres coneixem bé quines són les institucions que vostès volen fer desaparèixer, perquè, de fet, estan en les esmenes que presenten en el pressupost. I aquí podem parlar del CAC, podem parlar, i en alguns casos així ho han fet, del tancament de TV3. I, per tant, sabem que el que vostès consideren com a duplicats sempre són les institucions catalanes, com ho fa el Cora, i, en canvi, no ho són mai les institucions espanyoles, que moltes vegades no tenen ni tan sols..., que tenen pressupost però que no tenen funcions.

Vostès clamen al cel per la legalitat, però, quan apareix aquest informe Cora, que el vulnera no és només l'Estatut, que deuen trobar una llei menor, sinó també la Constitució, haurien de ser-hi posant-se al davant, i vostès no ho han fet.

En el segon punt proposen la creació d'una comissió d'estudi sobre la reforma de l'Administració. Dona..., les comissions tenen un tràmit parlamentari molt concret, i, per tant, ens sembla molt estrany que en aquesta moció el que facin vostès sigui demanar al Govern que creï una comissió d'estudi parlamentària, quan és el mateix Parlament el que ho ha de fer. Això ho han corregit –i ara ho hem vist– acceptant una esmena del PSC. Però, malgrat això, nosaltres pensem que actualment al Parlament ja hi ha constituïda una ponència que treballa amb la Llei de transparència, que preveu moltes millores i que –de fet, el més important– ens sembla que treballa amb consens i amb agilitat.

Per tant, el nostre parer és que ens toca ser: exigents, àgils –d'acord–, cercar consensos –també–, però això no passa ara per crear una comissió o per tancar-hi una data urgent, cosa que tindrem temps de fer si la cosa no tira endavant.

El punt 3 era en el que més havíem incidit, i en el que els havíem presentat tota una sèrie d'esmenes; parla, sobretot, de mèrit i de capacitat, i ens hauria agradat trobar-nos-hi. De fet, els hem fet propostes per millorar-ne els redactats, però no ens n'han acceptada cap. I, de fet, els les hem fetes perquè sí que ens sembla important tenir un sistema de direcció pública professional, perquè ens sembla imprescindible garantir que qualsevol elecció d'un professional de l'Administració pública es regeixi per principis de mèrit i capacitat, també en els càrrecs que històricament hem anomenat «de confiança».

Ara, amb les esmenes, ens sembla curiós: hi recullen un topall de sou pràcticament redactat igual com està en la Llei d'acompanyament que no volen votar. Per tant, ho apunto, això, que ens sembla curiós. I una altra cosa que ens sembla curiosa era una esmena del PSC, en què obrien la possibilitat d'acumular sous, saltant-se l'article 4 de la Llei 13/2005 existent; en aquesta, ens agradaria sentir-ne l'explicació perquè no ens acabava de quadrar.

Pel que fa al punt 4, no m'hi estendré, perquè vostès ens ho fan repetir en cada comissió i en cada Ple. Per primera vegada des de 2009, aquest any els treballadors públics no perdran poder adquisitiu, però no estem en condicions, encara, de poder parlar de recuperació de drets. Aquest país no té els 500 milions que li calen per pagar la catorzena paga, i no li'n tornaré a

exposar les raons, perquè les sap de sobres i perquè, a més a més, no li agrada gens que les hi expliqui.

Per tant, aquesta vegada li n'estalvio les raons i li diré la solució, perquè ja no confiï en cap altra –com a solució–, que no serà immediata, però sí definitiva, i perquè no els permetrà dir-nos mai més que busquem excuses, perquè tot dependrà de nosaltres, és molt simple: sí i sí.

La presidenta

En nom del Grup Socialista, té la paraula l'illustre senyor Jaume Collboni.

Jaume Collboni Cuadrado

Gràcies, presidenta. Honorable vicepresidenta, diputats, diputades, segurament és l'enèsima vegada que fem un debat d'aquestes característiques en el Parlament, en Ple i en comissió, la qual cosa vol dir que aquí algú no fa els deures pel que fa a la reforma de l'Administració pública, ni en com s'aborda, també, la reforma de la funció pública. I és evident que qui no fa els deures, en aquest cas, és el Govern de Catalunya, i com que no ho fa el Govern de Catalunya, doncs, de forma recurrent els grups parlamentaris portem iniciatives a la cambra.

Pel que fa a la moció de Ciutadans..., bé, hem de ratificar algunes coses que ja s'han dit per part d'altres grups. Nosaltres pensem que s'ha fet des de la desconfiança en els serveis públics. Està feta des de la presumpció de culpabilitat de la funció pública. Està feta des d'un tarannà –no sé si dretà o neoliberal–, que comparteix, segurament, amb aquest Govern i amb el Partit Popular, de pensar que els serveis públics, per definició, com més reduïts i més minorats, millor.

I, per això, hi votarem en contra, i bàsicament del primer punt de la moció, perquè respon justament a aquesta aproximació que fa el Grup de Ciutadans, de considerar que a l'Administració s'ha de retallar tot el que es pugui, per principi.

I, a més a més, ho fan a partir d'un instrument d'infesta memòria per aquest Parlament, que és una llei òmnibus. Les lleis òmnibus s'han caracteritzat, sempre, per fer retallades pel broc gros, sense criteri, sense avaluar, sense consultar, sense compartir ni amb usuaris, ni amb empleats públics ni amb directius públics, sinó, senzillament –i normalment–, per una qüestió d'apriorisme ideològic, com es pot veure en algunes de les propostes que vostès han fet. Nosaltres això no ho compartim. Nosaltres compartim, efectivament, el tarannà reformista de l'Administració, sempre protegint la seva funció social en un estat del benestar com el que nosaltres volem mantenir malgrat la crisi, o justament a causa de la crisi.

Hem de reconèixer que s'han acceptat algunes de les esmenes que hi ha fet el nostre grup, en especial pel que fa al punt segon, quan es parla de la creació d'una comissió d'estudi: de nou, una comissió d'estudi per parlar de la reforma de l'Administració.

Miri, jo crec que ja no calen comissions d'estudi. Hem parlat, per activa i per passiva, de quines són les característiques que hauria de tenir una funció pública moderna i eficaç a Catalunya per al segle XXI. El que cal és començar, ja, les reformes que estan anunciades –començar, ja, les reformes que estan anunciades– pel Govern. Hi ha un conjunt de lleis de reforma de la funció pública de l'Administració que estan anunciades reiteradament en aquesta cambra des que governa Convergència, i que el nostre grup, el Grup Socialista, ha dit, també reiteradament, que està disposat a seure, a parlar, a consensuar aquesta reforma. El que passa és que veiem que la vicepresidenta té més afició a fer aquestes reflexions per sobre de la Diagonal que per sota de la Diagonal, i sota la Diagonal també hi ha el Parlament de Catalunya, vicepresidenta; hi ha també la funció pública, hi han també els directius de la funció pública, que vostè sap que han fet una proposta de nou estatus o de nou estatut de la funció pública, i que són idees que s'haurien de prendre en consideració.

Per anar acabant, hi ha un tema recurrent, també en aquest Parlament, que és el tema del tractament que ha fet aquest Govern a la funció pública, als treballadors i treballadores de la funció pública; que tots poden convenir que pitjor, impossible, tant des del punt de vista de les formes com des del punt de vista dels continguts. I especialment això ho simbolitza la catorzena paga, que vostès han, diguem-ne, intentat matisar, suavitzar de diverses formes, entre les quals, per exemple, condicionar aquesta catorzena paga a un ingrés, que és la taxa de dipòsits bancaris, que, com vostès saben –tothom sap–, no és finalista.

Però, miri, ahir vam tenir una bona notícia –ahir vam tenir una bona notícia–, i és que pot haver-hi un increment dels ingressos de la Generalitat per valor de 244 milions d'euros, a partir dels rendiments previstos de l'impost de patrimoni. Doncs, nosaltres fem una esmena *in voce* –que ara passem a la Mesa i que tenen els grups proposants– per tal que, aprofitant aquest ingrés no previst de 244 milions..., que no diem que sigui finalista –perquè, com vostès saben, el Govern té la flexibilitat suficient per condicionar els ingressos que té als objectius que consideri–, sinó que, atès que hi ha aquest ingrés extraordinari, sigui l'ingrés que es destini justament a rescabalar –no del tot, evidentment– el detriment de la capacitat adquisitiva dels treballadors i les treballadores públiques.

I, per tant, faig arribar aquesta esmena, que diu bàsicament que, en tot cas, «assumirà el pagament» –el Govern– «de la catorzena paga dels treballadors públics l'any 2014, atès que el Consell de Política Fiscal i Financera ha acordat la garantia que el Govern de la Generalitat disposarà, íntegrament, dels rendiments de l'impost de patrimoni, que hauran suposat un increment net de recaptació de 244 milions durant l'any 2013».

La nostra proposta és: destinin aquests diners a rescabalar el poder adquisitiu... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.*)

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula la senyora Isabel Vallet, en nom del Grup Mixt.

Isabel Vallet Sànchez

Doncs, bé, bon dia. Per fixar la posició de la CUP - Alternativa d'Esquerres sobre aquesta moció... Aquesta moció és una moció ambiciosa. És una moció que pretén, doncs, nosaltres pensem que abordar tota la feina que faria, en teoria, aquesta comissió que volen crear, que és dissenyar una reforma de l'Administració –vostès en diuen «sector públic»–, el sector públic, i que realment aborda la perspectiva des de quatre llocs diferents.

El primer objectiu –o la primera part de la moció– s'encarrega de redactar un projecte de racionalització. Això vol dir supressió, eliminació d'alguns organismes públics. La segona part parla de quin és el model de gestió de l'Administració pública. Vostès parlen d'un model, d'un sistema gerencial. Parla de bon govern, parla d'una administració eficient, de l'eficàcia i l'eficiència en la gestió, de la flexibilitat i l'agilitat, de la transparència. Per tercer punt es parla, també, d'un altre tipus de model en la gestió dels recursos humans. I, per últim, doncs, parla de tornar o de reemborsar als funcionaris públics tot allò que han perdut, doncs, per la nefasta gestió del Govern.

En tot cas, nosaltres pensem que aquesta moció està assentada, un nou cop, sobre la idea que, per complir els topalls de dèficit, des d'on s'ha d'estalviar és del sector públic. És a dir, aquesta relació o aquesta associació directa que fan entre el compliment dels topalls de dèficit i reduir el sector públic és una idea, o una aproximació ideològica, que és exactament la mateixa que fa el Govern per a presentar el seu projecte de racionalització de l'Administració pública. Nosaltres entenem que aquesta associació automàtica és, a més a més, falsa, i que té una ideologia al darrere, òbviament, clara, que és la de reduir el sector públic a un mer reducte que s'asseguri de facilitar la situació a les empreses privades, més o menys, i que realment, simplement, faci d'una administració relacional, que controla, que avalua, no?; però, mentrestant, doncs –mentrestant–, l'anem precaritzant, mentrestant l'anem retallant.

D'altra banda, les ràtios s'han explicat, sobre quin tipus d'Administració pública tenim i sobre quines ràtios de funcionaris tenim amb relació a persones. El Principat de Catalunya és una de les comunitats autònomes que té menys funcionaris per persona. Per tant, desmunta una mica la idea que tenen vostès sobre que sobren funcionaris. Jo que crec que la desmunta bastant.

En tot cas, hi ha una altra idea, que va repetint-se tota l'estona, que és la de quin tipus o quin model d'Administració pública volen. I aquí ens ha sobtat una mica, o ens sembla de certa bipolaritat o esquizofrènia, el paper que ve a fer aquí Esquerra Republicana quan els acusa, a vostès, de racionalitzar l'Administració o voler-la més petita, i signa amb el Govern, doncs, la

proposta de Llei d'acompanyament, que té una racionalització del sector públic importantíssima, i que, a més a més, s'aborda des d'una perspectiva totalment neoliberal i absurda.

Per tant, no entenem..., i, a més a més, pensem que forma part del consens de les dretes –i, en aquest cas, d'algunes esquerres que manen com les dretes–, doncs, tenir aquesta concepció: que l'Administració pública és un pes mort, que l'Administració pública és irreformable, l'Administració pública només es pot abordar retallant, i només es pot abordar privatitzant i només es pot abordar, doncs, externalitzant; models que nosaltres, òbviament, no compartim.

Per altra banda, no coincidim, tampoc, en el sistema gerencial que vostès proposen. És un sistema caduc, heretat dels anys vuitanta, de la nova gestió pública. És un sistema que copia formes de gestió de l'empresa privada, que obliga a una administració relacional, que posa l'eficiència i l'eficàcia no com a mitjà, sinó com a pura finalitat, i, a més a més, ho exposa per a, simplement, retallar.

Sí que estem d'acord en l'últim punt, el que parla sobre rescabalar els funcionaris de tot allò que se'ls ha obligat a fer; és a dir, de tot allò que se'ls ha, doncs, robat, des del nostre punt de vista.

I ens fa gràcia, ens fa certa gràcia, i ho lamentem, per altra banda, que el Govern sigui tan legalista quan parla de complir els topalls de dèficit i diguin: «Nosaltres no podem deixar de pagar el deute, perquè, si deixem de pagar el deute, doncs, ens situem a la cua dels morosos.» Però sí que poden, en canvi, deixar de pagar els treballadors; deixar de pagar els treballadors i les treballadores de la funció pública a vostès no els costa res. Sempre fan el mateix: davant dels grans, s'arruguen; davant de les treballadores i els treballadors, doncs, sempre creixen.

En tot cas, nosaltres entenem que sí que cal repensar l'Administració pública. En un sistema capitalista i neoliberal, l'Administració pública i els serveis públics són l'última trinxera del salari indirecte de les classes treballadores. Nosaltres ho repensem en aquesta clau, però no per a anorrear-los, no per a pervertir-los i, sobretot, no per a posar-los com a moneda de canvi de cap tipus d'austeritat, de cap tipus de pagament del deute.

Gràcies... Votació separada del punt 4 i, si pot ser, el 4.1, separat. No, perdó, el 4, separat de la resta.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Calbó.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, presidenta. Vicepresidenta, diputats, diputades, la moció que presenta el Grup de Ciutadans, a grans trets, és un reflex de les polítiques del Govern d'Espanya que ja està aplicant. El que fa bàsicament

–i després hi entraré– és, allò que ja està aplicant el Govern d'Espanya, demanar que s'apliqui també al Govern de la Generalitat. I, per tant, nosaltres agraïm sincerament al Grup Parlamentari de Ciutadans aquest reconeixement públic d'aquestes polítiques i, per aquesta coincidència, nosaltres votarem favorablement, a grans trets, el que proposa la moció.

El Govern del Partit Popular ja va presentar en el seu moment un pla nacional de reformes que ha suposat impulsar més de cent trenta iniciatives amb rang de llei, de les quals unes cent ja han estat tramitades a les Corts Generals. I el Partit Popular s'ha compromès a impulsar des del Govern d'Espanya una profunda reforma de les nostres administracions; 218 mesures que conformen l'informe de la Comissió de Reforma de les Administracions Públiques i, d'aquestes, 28 ja han estat finalitzades, 42 estan en fase d'execució, 114 en fase intermèdia i 35 en fase inicial. Avui mateix, en el Congrés dels Diputats també s'aprovarà la reforma de les administracions locals, amb el seu caràcter de legislació bàsica, que afectarà el conjunt d'Espanya.

I en què es basen aquestes reformes? Doncs, en un principi que també cita la moció; és: una administració, una competència. Aquest és un compromís electoral del Partit Popular i un compromís assumit pel Govern d'Espanya que s'està impulsant i desenvolupant.

Però nosaltres no només ens quedem amb aquesta cita parcial d'aquest principi, que és un principi propi de la identitat del Partit Popular, sinó que nosaltres diem: «Escolti, una administració, una competència, però garantint el finançament perquè s'exerceixi aquesta competència», que és precisament el que no ha succeït fins ara, i al món local podríem ficar grans exemples del que ha succeït en aquest sentit.

Una de les primeres mesures que va adoptar el Govern d'Espanya quan va assumir el Govern va ser limitar les retribucions dels directius de les empreses públiques; després va prosseguir amb la limitació de les retribucions dels directius de les entitats financeres intervingudes, i, alhora, impulsar ja un pla de racionalització de les empreses del sector públic. En aquest sentit, el novembre de 2013 el Govern de l'Estat ja ha liquidat –en termes jurídics, liquidat– un total de 80 empreses públiques i unes altres 37 estan en fase de tancament. I el conjunt de les comunitats autònomes han tancat un total de 535 empreses públiques.

Si parlem de transparència –un altre dels aspectes que parla la moció–, el Govern d'Espanya, el Govern del Partit Popular, per primera vegada al conjunt d'Espanya, ha aprovat una llei de transparència, d'accés a la informació i de bon govern, que precisament estableix la legislació bàsica, les bases que hauran de complir totes les administracions a l'hora, doncs, de garantir la informació als ciutadans.

Però tot això, aquestes grans reformes, s'acompanyen de bones gestions, i en ficarem només dos exemples: el Pla de racionalització dels lloguers d'edificis ha suposat un estalvi, per al Govern d'Espanya, de 44 milions d'euros; o el pròxim contracte i la contractació conjunta de comunicacions dels ministeris preveu un

estalvi de 40 milions d'euros. Grans reformes, alhora, bona gestió.

Respecte –que també s'hi fa referència– al règim d'incompatibilitat dels càrrecs, el que sí que veiem és que la legislació de l'Estat és molt més estricta que la catalana. És a dir, no veiem secretaris d'Estat o directors generals que compatibilitzen aquests càrrecs amb la condició de regidor. En canvi, aquí sí que ho hem pogut constatar, a Catalunya.

I, per tant, la moció, com deia, què fa de fons? Dir: «Escolti, tot això que ja s'està aplicant per part del Govern d'Espanya –per tant, no és un desideratium, sinó que és una aplicació de polítiques concretes i reals–, apliquem-ho al Govern de la Generalitat.» Doncs, el Partit Popular hi està d'acord; defensem aquestes polítiques.

I, per altra banda, també, la segona part reflecteix algunes de les esmenes que el Grup Parlamentari del Partit Popular ha presentat als pressupostos. Faré referència a dues, perquè se m'està acabant el temps: una, garantir que els treballadors públics cobrin íntegrament les seves retribucions, i això vol dir cobrar les dues pagues extraordinàries, i l'altra és que a partir de l'1 d'abril els (*remor de veus*)... –sempre s'exciten, Convergència i Unió, però bé...–, per altra banda, demanar... –estan en un estat d'excitació permanent, però continuarem–, demanar que els interins l'1 d'abril recuperin el 15 per cent de la seva jornada i de la seva retribució.

I acabo. Amb tot el respecte, senyor Sabrià –amb tot el respecte–, però dir aquí, a dia d'avui, quan se'ls suprimeix una paga extraordinària als treballadors públics, fruit de l'acord de Convergència i Unió i Esquerra Republicana, que els treballadors públics –dir-ho avui– mantindran el poder adquisitiu..., permeti'm que utilitzi una expressió, amb tot el respecte, però *manda huevos*.

Gràcies, senyora presidenta.

(*Remor de veus. Pausa.*)

La presidenta

Potser l'any nou haurem de fer un esforç perquè els vocabularis de tot tipus siguin més dignes i més correctes.

Passem al Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Annabel Marcos.

Annabel Marcos i Vilar

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorable vicepresidenta del Govern, bé, ens trobem novament amb una moció sobre el model de funció pública i processos de selecció de personal. Jo abans d'entrar en alguns punts de la moció..., com he tingut l'últim torn de paraula, no puc intentar replicar els diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula.

En primer lloc, comentar-li a la diputada senyora Mejías que crec que no està ben assabentada, que li importa poc la feina que fa el Govern, el Govern per

part del Departament de Governació, quant a la funció pública, i que en aquest faristol la vicepresidenta ho ha explicat moltes vegades; en comissió, en pressupostos, la vicepresidenta ha presentat tot el seu pla de treball, tot el full de ruta del Govern, i vostè sembla que no vol sentir, no vol escoltar o, realment, no li interessa. No li interessa, perquè ben bé com ha dit el diputat, el senyor Calbó, per part del PP, tenen ja una llei espanyola, una llei que ja els va bé, i el que volen és intentar anar contra Catalunya un altre cop, sempre contra Catalunya. *(Veus de fons.)* Sí, diputat Cañas, sempre contra Catalunya. I això..., sembla mentida que ens diguin: «una sola administració, una sola competència». Està, això, a dintre de la Constitució? És constitucional, això? És constitucional treure competències de Catalunya per sobre dels interessos del país? Bé, amb mocions com aquestes, queda molt clar que Ciutadans no ha estat mai un partit de govern, i res més lluny que pugui estar-hi.

Entro a la moció amb el temps que podré tenir. I, quant a l'apartat 1, dir-los que..., bé, el sentit de vot de Convergència i Unió, evidentment, serà un sentit de vot contrari a aquesta moció, pels punts que intentaré resumir breument, però també per una altra cosa: no ens deixen negociar, no hem tingut possibilitat de negociació. El senyor Cañas m'ha presentat la redacció de la moció definitiva cinc minuts abans d'entrar jo al faristol. Com comprendrà, jo no la puc revisar.

Bé. Quant al punt 1, com he dit, des de la Generalitat s'han impulsat des del 2010 diverses mesures de simplificació del sector públic, les quals a finals d'aquest any tindran una reducció del 25 per cent d'entitats majoritàries respecte al gener de 2011. El Govern continua treballant en la línia de simplificar i racionalitzar el sector públic, però amb criteri –però amb criteri–, no simplificar i racionalitzar sense cap mena d'horitzó.

Quant al contingut del punt 1.2, podria ser assumible. Si nosaltres intentem negociar, intentem pactar, però no ens deixen. Però també li he de dir que hi han referències que són totalment confuses, que són discutibles, com ara la mateixa denominació «organismes institucionals» o els resultats del projecte. La veritat és que no ho entenem.

Quant a la reforma, els models i les conclusions que s'han fet, hi ha hagut molts –molts– estudis: des del llibre blanc, des de l'Informe de bon govern i transparència administrativa, des de la sindicatura de greuges, així com els últims documents que s'han recollit els últims anys del CAREC, del FERA –document del Fòrum d'Entitats de Reforma de l'Administració–, i tots aquests documents fan valoracions molt valuoses i tenen el gran avantatge de ser aliens a qualsevol debat estrictament polític. Per tant, pot ser un full de ruta per poder, nosaltres, treballar des d'aquí al Parlament.

Quant a l'apartat 3, dir-li que està regulat per decret tot el que estan demanant. Per tant, no té cap mena de poder entrar...

I, quant al punt 4, deixar molt clar que la moció demana la paga als empleats públics. Es va deixar molt clar des d'aquest faristol, tant pel president de la Ge-

neralitat com per la vicepresidenta, que va lligat al cobrament de la taxa sobre entitats bancàries; per tant, continuarem lluitant per recuperar aquest impost, per recuperar aquesta taxa. Felicitar el Govern per l'esforç que ha fet en el pagament, el proper dilluns 23 de desembre, de la nòmina i de la part proporcional de la paga extraordinària dels treballadors públics. I també recordar que els treballadors que cobren menys de dos vegades el salari mínim interprofessional cobraran el cent per cent de la paga.

Nosaltres sí que volem negociar i nosaltres sí que volem unes bones... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la il·lustre senyora Carina Mejías.

Carina Mejías Sánchez

Moltes gràcies, presidenta. Dir que hem acceptat algunes esmenes que ens han presentat tant el Grup Socialista com el Grup d'Iniciativa, perquè creïem que complementaven la moció en determinats aspectes.

I, miri, senyor Vidal, jo crec que cal llegir bé les mocions que presentem, perquè vostè diu: «Vostès han decidit qui són els funcionaris que van al carrer.» No, funcionaris, no. Escolti, jo li estic parlant de consorcis, li estic parlant d'instituts, li estic parlant de fundacions, per exemple la del Palau, que ha rebut ajudes públiques, per exemple el CAC, que és un consell que es dedica a fer llistes sobre si hi ha bons o dolents periodistes o si els agraden o no els agraden les declaracions d'un diputat... Aquests organismes són als que jo em refereixo, que comprometen grans partides pressupostàries i no serveixen per res, més que per als interessos del govern de torn; és això al que jo em refereixo. Per tant, jo li agrairia que, abans que ens digui a nosaltres qui són els funcionaris que nosaltres hem decidit que vagin fora..., vostès han decidit fer-nos fora a nosaltres. I a més a més ho publiquen amb un cartell, senyor Vidal. Vull dir que «al tanto» amb el que diem, perquè les paraules a vegades es tornen «armes llancívoles», que deien vostès.

I, mirin, senyor Sabrià i senyora Marcos, clar, que vostès vinguin a dir que el Grup Parlamentari de Ciutadans, que ha presentat diverses iniciatives respecte a la millora de les condicions laborals dels funcionaris, no té autoritat per fer-ho, escolti, amb quina autoritat moral vénen vostès a dir-nos a nosaltres que no podem fer-ho, que no podem reivindicar els drets laborals de la funció pública, quan som un grup parlamentari que tenim tot el dret a fer-ho, quan vostès han pactat reiteradament les retallades que han portat els funcionaris a una pèrdua de gairebé un 25 per cent del seu poder adquisitiu.

Escolti, de què van? Què és això? No tenim autoritat moral per fer-ho nosaltres i, vostès, que ho pacten als pressupostos i que a més a més rebaixen les seves condicions laborals, els precaritzen i són els únics funcio-

naris públics de tot Espanya que no cobraran la paga extra..., i resulta que la culpa la tenim nosaltres? No, no... la tenen vostès, que són els que han pactat els pressupostos. I vostè és el principal còmplice de tot això.

Miri, avui, té l'oportunitat de fer un gest –té l'oportunitat de fer un gest. El senyor Collboni ha presentat una esmena que diu que, com a conseqüència de la recaptació que es farà de l'impost de patrimoni, vostès poden posar-la a disposició dels funcionaris per tal de compensar tota la pèrdua de poder adquisitiu que han rebut aquests anys. Per què no ho voten a favor? Tenen una grandíssima oportunitat. Però segur que no ho faran. No ho faran perquè a vostès els funcionaris públics els interessin molt poc i les seves condicions precàries de treball i la falta de motivació també els interessin molt poc.

I, per últim, dir al senyor Collboni que agraeixo les seves aportacions, perquè entenc que milloren la nostra moció, però, home, dir que la nostra moció està feta des de la presumpció de culpabilitat de l'Administració pública quan parlem de modernitzar, parla d'un nou model eficaç, d'un nou model transparent, i, sobretot, quan fem tota una sèrie d'aportacions que van encaminades a la recuperació del seu poder adquisitiu i de les seves millores laborals, doncs, home, no crec que això estigui fet en contra –en contra– o amb la presumpció de culpabilitat de l'Administració pública i dels funcionaris de la Generalitat.

Jo crec que aquesta moció el que fa és o el que intentava era no només la millora de les condicions laborals dels funcionaris, sinó encetar un debat sobre l'Administració pública que volem per al segle XXI, que això no té res a veure amb el model que s'està fent des del Govern d'Espanya, que ha presentat un informe, amb tots els respectes... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Se li ha acabat el temps. *(Pausa.)*

Cridem a votació.

(Marc Vidal i Pou demana per parlar.)

Senyor Vidal...?

Marc Vidal i Pou

Per al·lusions, senyora presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

Marc Vidal i Pou

Gràcies. Era, bàsicament, per donar-li la raó a la senyora Mejías, perquè jo he parlat de funcionaris i funcionàries, i hauria d'haver dit «treballadors de la Generalitat».

En qualsevol cas, ha quedat molt clar que ella ha dit «funcionaris, sí; personal laboral, no», i que tenen decidit, segons ells, quins són els organismes, i, per tant, el personal laboral que, segons ells, aniria al carrer.

Moltes gràcies.

(Carina Mejías Sánchez demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Mejías...

Carina Mejías Sánchez

Gràcies, presidenta. Dir-li al senyor Vidal que no només no llegeix les mocions, sinó que a més a més no escolta...

La presidenta

Per al·lusions..., per al·lusions, m'ho demana, suposo?

Carina Mejías Sánchez

Per al·lusions. Perdó, presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

Carina Mejías Sánchez

Gràcies. Dir-li al senyor Vidal que, a més a més que no es llegeix el contingut de la moció, tampoc escolta, perquè jo el que li he dit és que són organismes de designació política, senyor Vidal –de designació política. Al CAC, hi ha personal laboral, però bàsicament el personal del CAC és de designació política. I la partida pressupostària va destinada, únicament i exclusivament, a pagar els sous dels polítics que tenen allà una jubilació daurada. Això és al que ens estem referint. I vostè ho sap perfectament. No vulgui intoxicar. No vulgui confondre la gent. Perquè nosaltres ni estem en contra dels drets laborals dels treballadors ni estem en contra de la funció pública.

La presidenta

Tenen tots la moció amb les esmenes incorporades? *(Pausa.)* Hi ha petició de votació separada del punt 1; després dels punts 2 i 3, conjuntament. *(Veus de fons.)* No..., 2 i 3, la primera part. O no? *(Pausa.)* Sí. Després, tenen 3.1 i 3.2. Després, tenim el 3.3. I el 3.4 i el 4 poden anar junts, tot el 4? *(Pausa.)* Molt bé. *(Veus de fons.)* Sí, el punt 4 –el punt 4, no?–, separat. *(Veus de fons.)* Un moment... –un moment...

(Isabel Vallet Sánchez demana per parlar.)

Maurici Lucena i Betriu

Presidenta, no...

La presidenta

Un moment, senyor Lucena, és que està la senyora Vallet...

Isabel Vallet Sánchez

Sí. Nosaltres havíem demanat votació separada del punt 4, si podia ser el 4, i, a partir del 4.1, votació separada.

La presidenta

Per tant, tot el punt 4, un per un –un per un.

Isabel Vallet Sánchez

Tot el punt no caldria. De fet, només volem votar separatament el 4 a partir del 4.1. No s'entén el que dic? *(Pausa.)* D'acord. Doncs, tot separat.

La presidenta

Per tant, per tant... *(Veus de fons.)* No, no..., per tant, el 4, per una banda, i tota la resta, per una altra. *(Veus de fons.)* Exacte. Ja està –ja està. Molt bé.

Senyor Lucena...

Maurici Lucena i Betriu

Presidenta, jo em volia, simplement, assegurar, perquè em sembla que coincideix amb el que vostè ha dit, que hi haurà votació separada dels punts 1, 3.1, 3.2, i el punt 1.1, que crec que hi coincideix, però, com que ho ha dit una mica ràpid, no n'estic segur.

La presidenta

Les repeteixo, eh?

Maurici Lucena i Betriu

Sí...

La presidenta

El punt 1, l'enunciat; 1.1, i després l'1.2.

Després, tenim el punt 2 i el punt 3, en què s'inclou el 3.1 i el 3.2.

Després, tenim el punt 4, l'enunciat, i la resta, en un sol bloc.

D'acord? *(Pausa.)*

Jaume Collboni Cuadrado

Afegiríem, de l'esmena *in voce* que ha fet el meu grup, que és que...

La presidenta

Està entre la 4.4 i la 4.5.

Jaume Collboni Cuadrado

Exacte, és la del 4.4. Demanaríem, també, que es llegís abans de la votació.

La presidenta

L'esmena *in voce*, eh?

Jaume Collboni Cuadrado

Sí...

La presidenta

D'acord. Vinga...

Jaume Collboni Cuadrado

I, per tant, votació separada també d'aquest punt.

La presidenta

Votem el punt 1, enunciat –el punt 1, enunciat.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 27 vots a favor i 105 en contra.

Votem el punt 1.1.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 27 vots a favor i 105 en contra.

I votem ara el punt 1.2.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 47 vots a favor, 85 en contra.

Ara, votarem tot el punt 2 i, del punt 3, els apartats 3.3 i 3.4, junt amb l'enunciat. *(Veus de fons.)* No? *(Pausa.)* El punt 2, el 3, el 3.1 i el 3.2; punt 2 sencer, 3, 3.1 i 3.2. D'acord? D'acord? *(Pausa.)*

Comença la votació... *(Veus de fons.)* No? Doncs, què? *(Veus de fons.)* Es vota ara el punt 2...

Maurici Lucena i Betriu

Presidenta, no, però abans jo li he dit que sí que volia votació separada dels 3.1, 3.2.

La presidenta

D'acord –d'acord. Doncs, votem el punt 2...

Maurici Lucena i Betriu

Molt bé.

La presidenta

Tot el punt 2.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 47 vots a favor, 85 en contra.

Senyor Lucena, podem votar el 3.1 i el 3.2 conjuntament? (*Pausa.*) Doncs, ara, 3.1 i 3.2.

Comença la votació.

Han estat rebutjats per 27 vots a favor i 85 en contra i 20 abstencions.

I ara votem el 3, l'enunciat, el 3.3 i el 3.4. (*Veus de fons.*) Ah, tampoc? (*Veus de fons.*) Separat.

Doncs, el 3. (*Veus de fons.*) No, no; fem el 3, enunciat -3, enunciat.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 48 vots a favor, 84 en contra.

I ara 3.3 i 3.4, conjuntament.

Comença la votació.

Han estat rebutjats per 60 vots a favor, 69 en contra i 3 abstencions.

Ara votem l'enunciat del punt 4.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 60 vots a favor, 72 en contra.

Ara donem lectura a l'esmena *in voce* del Grup Socialista, que està entre el 4.4 i el 4.5.

Senyora vicepresidenta...

La vicepresidenta primera

«I, en tot cas, assumirà el pagament de la catorzena paga als treballadors públics l'any 2014, atès que el Consell de Política Fiscal i Financera ha acordat la garantia que el Govern de la Generalitat disposarà íntegrament dels rendiments de l'impost de patrimoni, que hauran suposat un increment net de recaptació de 244 milions d'euros durant l'any 2013.»

La presidenta

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 63 vots a favor, 69 en contra.

I, finalment, votem la resta del punt 4, que és 4.1, 4.2, 4.3, 4.4 i 4.5.

Comença la votació.

Han estat rebutjats per 62 vots a favor i 69 en contra.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre el compliment de les recomanacions de l'informe del Comitè contra les Desaparicions Forçades de les Nacions Unides del 13 de novembre de 2013 (tram. 302-00107/10)

I passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el compliment de les recomanacions de l'Informe del Comitè contra les Desaparicions Forçades de les Nacions Unides de 13 de novembre de 2013, presentada

pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Té la paraula la il·lustre senyora Gemma Calvet.

Gemma Calvet i Barot

Sí. Gràcies, presidenta. Vicepresidenta, consellera, diputades, el Comitè de l'Organització de les Nacions Unides contra la Desaparició Forçada va instar Espanya, l'Estat espanyol, a actuar d'acord amb la Convenció internacional per a la protecció de les persones, del 2006, ratificada per l'Estat el 2011, amb relació als crims de la guerra civil i la dictadura franquista. L'ONU insta les autoritats, totes les autoritats de l'Estat, a complir la seva obligació de buscar les víctimes de la contesa i la repressió i a aclarir el que va passar, dotant aquesta feina de les facultats i recursos suficients perquè sigui efectiva. També l'exhorta a suprimir la interpretació que es va donar en el seu moment a la Llei d'amnistia, anterior a la Constitució, de manera que els presumptes autors siguin jutjats i, si són declarats culpables, siguin sancionats segons la gravetat dels seus actes. Per a les víctimes, sol·licita reparació, mitjans per a la seva rehabilitació, fins ara no garantida per la llei, que fa recaure sobre les víctimes, en general, la tasca de localitzar i identificar els desapareguts. L'ONU va donar un any de termini a Espanya perquè segueixi les seves recomanacions.

Aquest és l'editorial del diari *Ara* del 16 de novembre del 2013. Nosaltres, el dia 10 de desembre, el Dia dels Drets Humans vam entrar en el Parlament de Catalunya la moció vinculada a les recomanacions d'aquest informe del Comitè contra les Desaparicions Forçades de les Nacions Unides, per fer valdre la nostra voluntat com a Parlament, instant el Govern al compliment d'aquelles recomanacions en les quals el Govern de la Generalitat té competència.

És per això que, des del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, hem impulsat una moció que hem de dir que ha estat ben rebuda i treballada de forma transversal per la majoria dels grups parlamentaris d'aquesta cambra, especialment pels dos grups que hi han presentat esmenes, i sobre les quals en la següent intervenció em posicionaré.

He de saludar aquí, a la sala, als representants del projecte que fins ara ha estat caminant en solitari de la Fundació Bosch i Gimpera i dels familiars que han impulsat la creació d'un banc d'ADN com a banc genètic a Catalunya per facilitar la identificació de les persones que puguin ser recuperades des de les exhumacions que s'han d'impulsar.

Aquesta és una moció que el que pretén és: partir de la feina feta en memòria històrica, però des de la visió dels drets humans que ha impulsat les Nacions Unides en aquest darrer informe, mirar quins són els passos propers, els passos que hem de seguir donant endavant per fer efectiu el compliment de les seves recomanacions.

Els familiars han de tenir garantides les possibilitats tècniques i científiques, i també materials per poder recuperar els cossos de les persones desaparegudes,

actualment en fosses, en aquest mapa de fosses català que s'ha d'actualitzar i que en aquesta moció s'incorpora; i per això proposem la creació d'un banc genètic català, per poder facilitar aquesta transversalitat en l'obtenció de dades dels cossos que s'exhumin amb les dels familiars que han viscut i que sobreviuen i que volen recuperar la identitat dels seus familiars desapareguts.

Tanmateix, i seguint les recomanacions de l'informe, també s'aprova la intensificació d'esforços pel que fa als nens i nenes que podien haver estat víctimes d'apropiació, desaparició forçada i substitució d'identitat. També, insistim en la necessària revisió del nostre marc legislatiu vigent, per tal que aquesta identificació i aquesta exhumació plantejada en termes de gradualitat –i òbviament dintre de les capacitats econòmiques actualment del Govern–, es pugui fer efectiva sempre amb garanties jurisdiccionals, en presència judicial, un dels aspectes en què Nacions Unides posa més èmfasi.

També, la necessitat de fer prevaldre, en les competències que ens són pròpies... –i tenim lamentablement el cas d'una persona ingressada al CIE de Zona Franca, que es va suïcidar, de nacionalitat armènia–, l'informe vetlla per la prevenció de futures persones desaparegudes forçosament en els seus països d'origen.

Per tant, nosaltres instem a la necessària identificació de situacions de risc d'aquelles persones que estan sent retingudes i en què no es pregunta ni s'investiga sobre aquestes situacions possibles de risc futur. I per això hem plantejat en un punt concret la possibilitat d'emetre informes socials per identificar aquestes circumstàncies.

Agraïm la posició dels diversos grups parlamentaris a l'hora de negociar i en el segon torn em posicionaré respecte al contingut de les esmenes transaccionades.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Hi han presentat esmenes dos grups parlamentaris. Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula el diputat Milà.

Salvador Milà i Solsona

Moltes gràcies, senyora presidenta. Vicepresidenta, conselleres, senyores i senyors diputats, des del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa creiem molt oportuna aquesta moció i la interpellació posterior, per cridar l'atenció de la nostra ciutadania respecte a una situació que hem de considerar especialment anormal i preocupant.

Ara que pràcticament estem tots coincidents que l'etapa del que ha sigut la transició democràtica a Espanya ha d'entrar en una nova fase, és sorprenent –i potser això contribueix que aquest replantejament s'hagi de fer– el fet que setanta-quatre anys després de l'acabament de la Guerra Civil espanyola, que va coincidir amb l'inici de la Segona Guerra Mundial que fa sei-

xanta-vuit anys que s'ha acabat, les Nacions Unides hagin d'instar el Govern de l'Estat espanyol a ratificar la Convenció sobre la Imprescriptibilitat dels Crims de Guerra i dels Crims de Lesa Humanitat, quan aquest tema s'ha resolt a l'Argentina, s'ha resolt a la Unió Europea i en el conjunt dels estats europeus després de la Segona Guerra Mundial; s'ha resolt o s'està en curs de resoldre en zones tan conflictives com els Balcans.

Què passa perquè a l'Estat espanyol ens hagin de recordar, encara, com ho diu la convenció, que Espanya no compleix; que no compleix en temes tan importants com els que estan contemplats en la Declaració sobre la protecció de les persones contra la desaparició forçada, de les Nacions Unides, en què es diu clarament que les desaparicions afecten els valors més profunds de tota societat respectuosa amb la primacia del dret, dels drets humans i de les llibertats, i que és un crim de lesa humanitat; i que, per tant, els crims de lesa humanitat i tot el que són actes de desaparició forçada no poden ser prescrits ni es poden considerar amnistiats en cap cas, sinó que han de ser investigats, han de ser comprovats, s'ha de donar suport a les famílies afectades; s'ha de donar indemnització a les famílies afectades; les administracions públiques han d'esmerçar recursos a esbrinar on són aquestes persones, saber quin patiment o quin tractament van rebre i se'ls ha de restituir la dignitat humana.

Perquè rebre un reconeixement i una consideració respecte a la pèrdua de la vida també forma part del dret essencial a la dignitat de la vida humana. Què passa en aquest país, què passa en aquest estat, quan encara ens hem de trobar amb aquests posicionaments, amb aquests requeriments que haurien d'avergonyar qualsevol societat democràtica i que, ho repeteixo, és un element més per considerar que el pacte de la transició no s'ha resolt, com era d'esperar, en temes tan sensibles.

Nosaltres compartim això però també hem de dir que, respecte al contingut inicial de la moció presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, des d'Iniciativa per Catalunya Verds i Esquerra Unida i Alternativa no ens sentíem satisfets. Perquè Catalunya té competències en aquesta matèria. Catalunya compta amb una llei de memòria històrica, compta amb una llei de fosses, compta amb un memorial democràtic. I nosaltres volem constatar i reafirmar que, tal com es recull en l'article 54 de l'Estatut d'autonomia, aquestes polítiques s'havien de portar endavant pel Govern de la Generalitat i que, en els dos últims, tres últims anys, no s'ha fet; que ha patit molt el Memorial Democràtic, la Xarxa d'Espais de la Memòria, les instal·lacions del Museu de l'Exili, fins a posar en perill el correcte exercici de les seves funcions, i que, per tant, també s'ha d'instar el Govern que doni el màxim suport moral, tècnic i material a les entitats i associacions memorialistes de Catalunya. I, en aquest sentit, s'ha d'instar el Govern que incrementi substancialment les aportacions econòmiques per fer projectes i activitats concretes.

Tot i tenir en compte les retallades pressupostàries i la pretesa imposició del tema, el Govern i el país no haurien de ser insensibles –encara que sembla que sí– al fet que s'hagin retallat el 61 per cent els recursos

destinats a aquestes polítiques. I el 61 per cent no és la mitjana del que s'han retallat altres partides, és moltíssim més, és pràcticament condemnar a la desaparició aquestes polítiques.

I això –em recordo ara de la intervenció que hi ha hagut anteriorment respecte a la moció presentada per Ciudadanos– no és un problema d'alimentar funcionaris, és un problema de donar reparació a les famílies de les víctimes, d'ajudar a identificar les persones que encara estan en fosses, a obrir-les, a planificar-les.

I aquest és un deure democràtic bàsic. No podem parlar d'altres coses si prèviament no hem dignificat la nostra història i no hem fet justícia a aquells que van patir una injustícia que fa ja setanta-quatre anys que dura; sense parlar, naturalment, del que ha vingut després amb la postguerra i que ha estat objecte d'altres intervencions, com són els procediments oberts en la justícia argentina, que aquí també es demana que es respecti, en aquesta declaració de les Nacions Unides, en aquest informe, es demana que es respectin els processos de justícia universal que s'estan seguint.

Quina vergonya que a un estat europeu del segle XXI, democràtic, se li hagi de recordar que potser seran altres països els que faran la justícia que aquí no es fa.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat David Bonvehí.

David Bonvehí i Torras

Gràcies, presidenta. Conselleres, diputats, diputades, bon dia, també saludar el públic que ens acompanya, interessat en aquesta moció.

Des de Convergència compartim totalment l'anàlisi que ha fet el Grup d'Esquerra Republicana a l'hora de presentar aquesta moció. Creiem en la seva necessitat, també, i també compartim una part de l'anàlisi que ha fet Iniciativa per Catalunya Verds i Esquerra Unida. En el fons que ens ocupa hi estem totalment d'acord en el que deia, si bé, com ho entendre el senyor Milà, no podem estar d'acord quan diu que en aquests dos últims anys el Govern no és sensible amb la memòria històrica i no és sensible amb el Memorial Democràtic; res més lluny de la realitat.

I, dit això, a nosaltres sí que, com a Convergència i Unió ens agradaria fer esment del que està fent el Govern i del que ha fet el Govern en aquests últims anys, no només el Govern de Convergència i Unió, sinó el Govern de la Generalitat, en aquests últims anys, en aquesta matèria.

S'han buscat dades dels desapareguts. Actualment, consten quasi 4.600 casos inscrits en el centre de persones desaparegudes, i en aquest moment ja s'ha ob-

tingut algun tipus de documentació rellevant en més de 1.600 casos que les famílies desconeixien.

També s'ha fet una recollida de restes òssies, important: més de cinquanta actuacions recollides d'aquestes restes. I també més de 139 individus s'han recuperat en superfícies que corresponen, aproximadament, a un número mínim de 139 individus. També s'han realitzat exhumacions de fosses comunes. Les proves pilot d'aquestes exhumacions impulsades per la Generalitat aportaran elements de coneixement sobre el terreny, i s'han realitzat aquestes proves pilot a Prats de Lluçanès i Gurb, i fa pocs anys s'han realitzat, també, actuacions a Gandesa, Torrebesses, la Pobla de Massaluça, Corbera, Seròs, la Fatarella, Aldover i d'altres poblacions. I també durant aquests últims anys la Generalitat ha impulsat diferents actuacions de dignificació de fosses comunes.

També s'ha indemnitzat expresos polítics i, ni que no tracti concretament d'això la moció, però, dir que des de l'any 2000 s'han presentat prop de quaranta mil sol·licituds d'indemnització de gent que havia estat privada de llibertat per motius polítics i s'han estimat més de 22.000 expedients a favor.

Entrant en el fons de la moció, a nosaltres sí que ens agradaria dir que, quant a la possibilitat de reformar la nostra llei de memòria històrica, la de Catalunya, a diferència de la llei estatal, que és la del 2007, s'atribueix a l'Administració de la Generalitat, en el seu article 7, l'obligació de dur a terme les actuacions de localització, recuperació i identificació de restes de persones desaparegudes.

En aquest sentit, la llei catalana va aprovar un model d'actuació que és una mica diferent del comú de l'Estat, ja que no desplaça als familiars dels interessats la realització de les tasques, sinó que se les queda el Govern de la Generalitat. Per tant, va més en consonància amb el que diu l'informe de l'ONU.

Passaríem, també, a concretar els punts de la moció. Donarem suport al primer punt, en què es demana la creació del banc d'ADN com a banc genètic. Aquesta és una eina que està reconeguda com a possibilitat a la llei, i, malgrat que no s'ha desplegat, doncs, nosaltres creiem que també és el moment de desplegar-la. Creiem que tot el que fa referència al cens de persones desaparegudes de la Generalitat, doncs, aquest cens que s'ha efectuat mitjançant sol·licitud de familiars o entitats memorialistes, a les quals agraïm la seva tasca, s'està portant bé a terme. I, per tant, nosaltres creiem que serà bo crear aquest banc d'ADN.

Recentment, amb anterioritat a les conclusions definitives del Comitè contra la Desaparició, que he dit, la Generalitat ha estat assabentada de l'elaboració d'un protocol, a iniciativa d'uns particulars i coordinat des del Laboratori de Genètica Forense de la Universitat de Barcelona, amb col·laboració de la Fundació Bosch i Gimpera, per conservar testimonis genètics que permetin comparatives futures amb l'ADN de restes de desapareguts. Nosaltres veiem bé aquesta iniciativa. Per això, en la moció, concretament, també es dona suport a aquesta iniciativa, com quedarà plasmat en la moció.

Aquesta proposta també ha estat debatuda i serà debatuda en el Comitè Tècnic per a la Recuperació i Identificació de Persones Desaparegudes, òrgan assessor de la Generalitat sobre aquestes matèries, i que, pel que sembla, doncs, també veu correctament anar en aquesta direcció de què es parla en la moció.

En el segon punt..., també donarem suport al segon punt de la moció, i més si s'accepta l'esmena, que, pel que sembla..., doncs, s'acceptarà l'esmena entrada per Convergència i Unió.

També veiem correcte el punt tercer, també celebrant, doncs, que s'hagi acceptat la nostra esmena transaccionada i incorporant també la feina que ha de fer aquest Parlament en aquest sentit.

I donarem suport, també, al punt quart de la moció, i també a l'esmena transaccionada en el punt cinquè, perquè, com li he dit al diputat Milà, aquest Govern i aquest grup parlamentari creu fermament en la política pública de la memòria.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Per fixar la posició del Grup Mixt, té la paraula el diputat David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta. Per fixar la posició de la CUP, que ja diem, des del primer moment, que serà de suport a tots els punts, també els transaccionats. És obvi que l'oblit està sempre ple de memòria, i abans ens caldria fer un agraïment, no?, a les famílies Guinau-Heredia-Jornet i a la família Malagarriga-Picas / Sort-Sala-Ribalta; la seva sola reclamació segurament en nom de milers de famílies anònimes i desaparegudes seria motiu únic i suficient per donar suport a aquesta iniciativa sense haver d'escollir-los i com a dignitat de propi país i des d'una pròpia ètica col·lectiva. Però, òbviament i malauradament, coincideixen avui moltes altres raons, factors i arguments, raons antigues, acumulades, vigents, com la imprescriptibilitat de la memòria i el reclam peremptori de veritat, justícia i reparació. I malauradament, si això és un reclam és perquè encara avui hi ha una permanent denegació i vulneració de l'accés a aquesta triple demanda.

No deixa de ser..., com s'han exposat prou a bastament els arguments, no deixar de ser curiosos que el mateix relat de la cultura de la transició hagi construït la falla d'una transició modèlica que ens va situar al pòdium de la democràcia universal i que cada cop, i darrerament cada cop més insistentment, vinguin els organismes internacionals i espais supraestatals a llegir-nos la cartilla i a dir tot allò que no es va fer.

Primer, com s'ha dit, perquè la Llei 46/1977 feta per les corts constituents no és res més que una llei d'autoamnistia, és el salconduit a la impunitat, la carta blanca a la immunitat del crim continuat que va ser la dictadura franquista contra tots els pobles de l'Estat espanyol i contra tots els treballadors i treballadores de l'Estat espanyol. Una llei que tirava calç sobre la

història i que deia que la impunitat seria el màxim càstig que rebria..., la recompensa que rebria, hi insistim, el crim continuat del franquisme. Una llei d'amnistia que va ser, hi insistim, d'amnèsia, d'oblit i d'autoamnistia, i com es va dir en el seu moment, de passar pàgina. Al final m'hi referiré.

El temps passa i la impunitat roman. Això és un document d'Amnistia Internacional que deia que l'únic espai de recerca de justiciabilitat que quedava als milers de famílies de desapareguts, 114.266 en la dictadura franquista, desapareguts, era el principi de jurisdicció universal. I avui hem de veure que a aquells a qui volíem donar democràcies, que eren, no?, les sortides de les dictadures d'Amèrica llatina dient que el model era el de la cultura de la transició espanyola, ens estan donant lliçons de democràcia a nosaltres. Les Madres de Plaza de Mayo, Víctor Jara, els familiars de desapareguts que estan aconseguint que es processi l'Esma, que l'Esma sigui un museu de la memòria i, òbviament, de l'horror. Per tant, lliçons de l'Estat espanyol, cap. I òbviament, i com s'hi ha referit la diputada Gemma Calvet, a la qual agraïm també la iniciativa de traslladar aquest moció, el mandat inequívoc de Nacions Unides, que vingui Nacions Unides, també, la Comissió de Desaparicions Forçoses a passar-nos la mà per la cara, doncs, no deixa de ser també un símptoma de en quin moment estem.

Ens recorda Nacions Unides que el Govern té l'obligació de buscar els desapareguts durant la Guerra Civil, ens recorda que no accepta els arguments demagògics, barats, inútils i que ratifiquen la impunitat. El Govern ha dit que es remunta a la Llei d'amnistia, és a dir, a la llei de punt i final, com va dir Amnistia en el seu moment. I les llargues recomanacions que s'han de jutjar els autors, que cal col·laborar en altres investigacions en altres estats, com en aquest cas l'Argentina, ens passa la mà un altre cop amb la Llei de memòria històrica i ens diu que el seu abast va ser molt curt i que, a més, responsabilitzava les víctimes de la justiciabilitat, l'Estat no se'n feia càrrec. I com també ha assenyalat la Gemma, doncs, no només parlava de l'ahir, de l'avui, sinó del demà, quan el llenguatge de la deportació, de l'expulsió, de la desaparició, malauradament, és un llenguatge avui contemporani a mil racons del món.

Finalment, donarem suport als quatre punts, com hem dit, inclosa la reivindicació de les polítiques públiques de memòria que deia Iniciativa. Nosaltres hauríem matisat molt més que fos amb dotació pressupostària, que fos tangible. Donarem suport, òbviament, al banc d'ADN que ha de recollir, mantenir i preservar els testimonis genètics, 4.600 famílies en el registre. Donarem suport al punt 3; entendrem que és una modificació de la Llei de fosses del 2009 que hauria de permetre aixecar les restriccions d'exhumacions avui vigents. I finalment, veritat, justícia, reparació, cas tancat; sempre és una ferida oberta. I acabo amb una frase que és òbvia: per passar pàgina, primer cal llegir-la, però per passar pàgina i havent-la llegit, primer cal escriure-la, i en aquest país encara fa falta escriure la història.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Per fixar la posició del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Gracias, presidenta. Vicepresidenta, *consellera*, diputadas, diputados, desde Ciudadanos vamos a apoyar genéricamente esta propuesta de..., esta moción –perdón– entendiendo su necesidad a la hora de, desde nuestra comunidad autónoma, profundizar aquello que ya se apuntó en la Ley de 2007, conocida de la memoria histórica, a la hora de restituir, reconocer y recordar como un instrumento de avance democrático.

Creemos que es importante que los poderes públicos y una obligación de los poderes públicos la restitución de la dignidad, la recuperación de la memoria, de la historia, y especialmente la reparación a las familias de aquellos que sufrieron la persecución, el asesinato y la desaparición por parte de los sediciosos. Por lo tanto, ya digo, apoyo prácticamente global a la moción, con una excepción, que es la transacción número 1, simplemente porque –y ese es el punto que voy a intentar señalar– nosotros entendemos que los poderes públicos no tienen que hacer políticas de memoria. La memoria y la historia son cosas muy diferentes. La historia la escriben los historiadores y la historia está escrita en España. Está muy claro quién fue el sedicioso y cuál era el gobierno democrático. Está muy claro quien violentó la legalidad y quien la defendió. Y después está muy claro qué sucedió. Evidentemente, la historia no acepta verdades únicas, pero la convención historiográfica en nuestro país tiene muy claro quién es quién, quién hizo qué y quién sufrió qué.

Los poderes públicos no tienen memoria, es más, no la tienen que instar ni la tienen que construir, porque la memoria y la historia son cosas muy diferentes. La verdad histórica la deben establecer los historiadores y no los poderes públicos, por lo tanto... Y por eso, no por lo que insinúan viciosamente o viscosamente algunos desde el sectarismo más profundo y la incapacidad de defender aquello que ellos mismos proclaman, que es el respeto a lo que opina el otro, que se otorgan una especie de superioridad moral a la hora de decretar lo correcto y lo incorrecto, que define a la gente en bandos, los suyos y los otros. Esa untuosa superioridad moral que destilan algunos es lo que quería manifestar y evidenciar. Evidentemente que los poderes públicos tienen obligaciones y las tienen con los ciudadanos, con sus familias y con sus familiares y, por lo tanto, esta moción es necesaria y por eso la apoyamos, por lo que significó en su momento a las personas que sufrieron la desgracia de la Guerra Civil, las personas desaparecidas, porque al final es el concepto de desapariciones forzadas de ciudadanos que los poderes públicos tienen que intentar restituir.

El problema es que algunos confunden desgraciadamente la reparación, la restitución y el reconocimiento con la revancha. Y utilizan las políticas de memoria desde un revisionismo revanchista, y eso es lo peligroso. Y obvian la historia y obvian su complejidad y lo resumen en un «bueno-malo», en un «sí-no», en

un «blanco-negro» que no entienden los historiadores, pero sí algunos políticos que se convierten en manipuladores de la historia en función de la construcción de un relato. La historia no es un relato, la historia es una descripción de los hechos.

Antes decía un representante de Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, los del «fem-los fora» en una actitud muy democrática, «fem-los fora», decía refiriéndose a nuestro grupo: «No sabemos si ustedes forman parte de los humillados o de los perdedores.» ¿Saben lo que pasa? Es que los perdedores fueron todos los españoles, todos, todos perdieron cuarenta años de su historia. Y hay responsables y hay víctimas y hay verdugos, pero todos perdimos. Usted no conoce la historia ni la tradición de cada uno de los representantes de un partido y no les voy a permitir nunca más que desde su untuosa y viciosa superioridad moral den lecciones de democracia a nadie, a nadie. Ya está bien de defender una cosa y comportarse justamente de la forma contraria. Democracia, libertad y respeto, paz, piedad, perdón. Déjenme diez segundos, les voy a leer algo de Joaquín Estefanía...

La vicepresidenta primera

N'hi queden sis.

Jordi Cañas Pérez

Cinco. Mire: «Paz para vivir, piedad para olvidar y perdón para recordar.»

Gracias, presidenta.

La vicepresidenta primera

Per fixar la posició del Grup Parlamentari Popular, té la paraula el diputat Fernando Sánchez.

Fernando Sánchez Costa

Honorable presidenta... Debatem, un cop més, una moció sobre el franquisme i la memòria històrica. Jo estic una mica sorprès, senyors i senyores diputats –estic una mica sorprès–, perquè alguns que ens diuen –alguns que ens diuen– que la Constitució és antiga i que hem de passar pàgina, doncs, ells viuen, remouen, invoquen constantment el que va passar durant la República, la Guerra Civil i el franquisme, i ara ens intenten imposar un relat únic de memòria de clar biaix maniqueu, un relat públic sobre el passat que serveix per legitimar el propi projecte, per assegurar l'hegemonia sobre la consciència històrica de la ciutadania. Perquè vostès saben molt bé, vostès ho saben, que dominar el futur..., per dominar el futur s'ha de controlar el passat, i així actuen en conseqüència.

Vostès parlen de memòria democràtica, però el seu esquema de memòria, les seves polítiques de memòria són precisament dubtosament democràtiques, perquè no recullen les veus, les experiències de tota la ciutadania. I a mi em sobta, a mi em sobta que vostès vulguin reobrir constantment les cremalleres de la nostra

transició, perquè els mateixos que aquests darrers dies han estat «hosannant», amb raó, i glorificant Nelson Mandela, els mateixos que han celebrat el seu esperit de reconciliació, bescanten la nostra transició i critiquen i rebutgen aquell gran esforç que no va posar fi solament a una guerra civil i a quaranta anys de franquisme, sinó a dos segles d'enfrontament entre els espanyols, i em pregunto si a vostès els falta memòria o els sobren interessos en aquest debat.

En qualsevol cas, el Partit Popular no votarà en contra d'aquesta moció, nosaltres no hi votarem en contra, perquè no estem en contra que aquelles persones que vulguin buscar i trobar eines per recuperar els cossos dels seus familiars ho puguin fer; nosaltres no ens oposem a la iniciativa que aquí s'exposa. En primer lloc, perquè sabem i comprenem que hi ha molta gent que ha patit molt en la seva vida o en la vida dels seus familiars, i no tenim res a objectar. Si per a una família és un consol localitzar, recuperar i enterrar les despulles d'un familiar, nosaltres el que hem de fer és respectar aquesta decisió.

No podem bloquejar aquesta iniciativa tampoc, perquè, a més, és una proposta, és una llei, és el desplegament d'una llei que es va aprovar al Parlament de Catalunya.

Dir que nosaltres no ens oposarem a aquesta mesura. En el que nosaltres insistim és que la memòria pública, aquestes iniciatives de memòria, han de recollir la pluralitat d'experiències dels catalans i de totes les víctimes –de totes. Perquè jo no vull ara furgar en la memòria, però permetin-me senzillament un apunt: nosaltres deplorem la dura repressió franquista i la violència anihiladora contra alguns catalans, però també deplorem les txèques, la persecució i la desaparició de moltes persones i, fixi's, i l'assassinat de diversos diputats d'aquest Parlament de Catalunya en la zona que es deia «de legalitat republicana»; això també ho deplorem.

Per tant, davant d'aquesta moció ens abstindrem. Per què ens abstenim? Perquè no estem en contra que es puguin buscar les despulles dels familiars; ara, la promoció activa d'unes polítiques que pensem que no són una prioritat, no veiem que s'hagi d'impulsar activament des del Govern. Que el Govern doni resposta a peticions concretes de familiars determinats? D'acord. Que el Govern arbitri mesures per recuperar uns cossos sol·licitats per algunes persones particulars? D'acord. Ara bé, que el Govern impulsi activament i massivament la reobertura de fosses, la redacció d'un llistat de desapareguts, la reobertura de processos judicials, això no ho veiem clar. Això pensem que contraria l'esperit de la Transició i el clima de convivència social. I, fixi's, això també s'allunya –s'allunya– de les preocupacions de la majoria de ciutadans; també –també– de molts ciutadans que van patir en les seves famílies, que vam patir en les nostres famílies –i jo crec que aquí n'hi ha molts casos–, els estralls de la violència i que no tenim aquesta prioritat. Vam patir la violència dels uns i dels altres, i no pensem que aquesta hagi de ser una política pública de primer ordre.

En qualsevol cas, per a les famílies que així ho desitgin, nosaltres no ens hi oposarem.

Gràcies, presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'il·lustre senyor Daniel Fernández.

Daniel Fernández González

Gràcies, senyora presidenta. La recuperació de la memòria històrica, d'aquells compatriotes que van patir persecució, presó, exili, en molts casos la mort, com a conseqüència de la Guerra Civil i la dictadura, i la restitució dels drets d'aquells que encara avui estan vius encara avui és una assignatura pendent de la nostra democràcia.

Això no vol dir que no s'hagi fet res durant trenta-cinc anys, no hi estem d'acord. Durant la Transició, es va donar resposta a aquelles preguntes que podrien tenir resposta en aquell moment. Durant la dècada dels vuitanta i els noranta, es van prendre mesures també en aquest terreny; ara, reconec que en la majoria dels casos, mesures que tenien a veure amb l'àmbit econòmic.

I és durant els darrers anys quan una nova generació, la que alguns han afirmat o han denominat «la generació dels néts dels que van fer la guerra»..., quan es produeix des de l'impuls social, amb l'impuls social, una veritable recuperació de la memòria històrica al nostre país, cosa que també passa –ho dic perquè a vegades no som tan diferents– a altres països europeus: ha passat a França o a Itàlia respecte a les conseqüències de la Segona Guerra Mundial.

Potser l'element més clar d'aquesta recuperació, el més rellevant, és que avui el nostre Estatut, a l'article 54, incorpora, estatutitza la recuperació, les polítiques públiques de la memòria històrica, com quelcom que és un compromís de país, no un compromís únicament d'un partit o d'un altre. I també és rellevant en aquest sentit, evidentment, l'aprovada Llei del Memorial Democràtic en aquest Parlament.

En quines circumstàncies es troben ara aquestes polítiques públiques de la memòria? Doncs bé, hi han dues característiques que defineixen el moment actual. En primer lloc, la crisi econòmica; la crisi econòmica limita la capacitat financera dels poders públics, i som conscients que també, d'alguna manera, ha afectat aquestes polítiques públiques de la memòria. I en segon lloc, la coincidència a Catalunya i Espanya de dos governs de dretes; dos governs de dretes que, si em permeten, no són entusiastes d'aquestes polítiques públiques de la memòria, tot i que estem a l'espera que el Govern de la Generalitat, després d'uns debats que hem tingut en aquest Parlament, faci realment un canvi de rumb –un canvi de rumb que està pactat, que és transversal– per impulsar amb més força aquestes polítiques públiques de la memòria.

Davant d'aquestes circumstàncies, el Grup Socialista té dues idees clares. En primer lloc, cal prioritzar;

com que som conscients d'aquestes limitacions pres-supostàries, cal prioritzar. I tenim clar que en el terreny de les polítiques públiques de la memòria, si hi ha alguna cosa a prioritzar, és el tema que avui estem tractant gràcies a aquesta moció d'Esquerra Republicana. Cal prioritzar la identificació i localització de les persones desaparegudes, perquè tornin les restes, les seves despulles, als seus familiars. Cal prioritzar, dins del paquet de la memòria, de la recuperació de la memòria, aquest tema en concret. Diria més, és una priorització moral, la que hem de tenir en aquest terreny.

I, en segon lloc, prioritzant aquest tema dins de les polítiques públiques de la memòria, cal acceptar que els poders públics han de tenir un paper més actiu en aquestes polítiques. Perquè, si no, podria ser preocupant –podria ser preocupant– que al final, com que la iniciativa social ve de la societat, amb aquesta excusa –el paper de les associacions, el paper dels familiars, el paper de la universitat–, els poders públics no facin el que han de fer.

Per tant, polítiques públiques de debò, i en aquest sentit –ho he estat dient en aquesta tribuna– una certa autocrítica: potser en l'etapa anterior, més des del Govern d'Espanya que des del Govern de Catalunya, aquest tema s'ha deixat molt en mans de la iniciativa civil, amb poc suport públic directe a l'hora d'aplicar aquestes polítiques.

En aquestes circumstàncies, pensant que cal prioritzar les polítiques que tenen a veure amb la identificació i localització de les persones desaparegudes com a conseqüència de la Guerra Civil i la dictadura, i pensant que en aquestes circumstàncies no podem utilitzar l'argument del protagonisme de la societat civil per limitar el compromís públic de les entitats públiques, és evident que nosaltres no podem fer una altra cosa que donar suport a la moció impulsada per Esquerra Republicana, també amb les transaccions que ja coneixem, perquè creiem sincerament que el compliment de les recomanacions de l'Informe del Comitè contra les Desaparicions Forçoses de les Nacions Unides, de data 13 de novembre de 2013, aporta elements que van en la direcció que nosaltres volem, que és que la Llei 10/2009, sobre localització i identificació de les persones desaparegudes, sigui una llei convertida en realitat.

Per tant, el Grup Socialista donarà suport íntegrament a aquesta moció, creiem que és una bona iniciativa, i ens agradaria pensar que aquesta moció que avui és paper, és relat, acabarà sent realitat, perquè les famílies que encara pateixen aquesta greu circumstància d'aquí a poc temps puguin dir que aquest és un tema resolt com a país, com a societat, com a gènere humà.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la il·lustre senyora Gemma Calvet.

Gemma Calvet i Barot

Gràcies, presidenta. Vicepresidenta, consellera, diputats, diputades, molt breument. Aquesta serà una moció de punt de partida segurament per a moltes d'altres iniciatives en la línia del compliment d'aquest informe de recomanacions de Nacions Unides. Nosaltres creiem que la resposta dels diversos grups parlamentaris posa de manifest que hi ha un punt d'inflexió, hi ha un punt d'inflexió respecte de les polítiques vinculades a la recuperació de cossos i a la identificació de persones desaparegudes. I aquest era l'objecte focalitzat d'aquesta moció. Hi ha un registre de 4.600 persones desaparegudes a Catalunya, i aquestes tindran la garantia de la informació relativa a la possibilitat de creuar i facilitar les dades d'ADN per poder començar a treballar en la planificació de les exhumacions.

Però jo volia fer dos comentaris a la intervenció, a algunes de les qüestions que s'han comentat aquí. Tot i el to –i agraïm al Grup de Ciutadans la predisposició a donar suport a aquesta moció, des d'aquest esperit democràtic que han fet palès en la seva intervenció–, sí que li voldria dir al diputat que hi ha una decisió, la 1904/2006 del Parlament Europeu i del Consell, que en el seu article 3 estableix les polítiques, les polítiques actives de memòria històrica activa a Europa. I, per tant, jo penso que sí que es podria replantejar aquesta posició necessària, que hi han polítiques públiques vinculades a la memòria històrica. Això ho diu la Unió Europea, i són polítiques que s'han emprès a diversos països de la Unió. Segurament Alemanya és el país que ens dóna més exemple d'aquest tipus d'iniciatives.

Després, miri, al diputat del Partit Popular, jo, per la seva joventut, francament em sorprèn que s'abstinguin, que s'abstinguin de poder donar mostres d'un posicionament clar en termes democràtics. Pensin que en la redacció de la moció s'ha cuidat molt el llenguatge, i li hauré de dir que inclús m'he reprimat, perquè en cap moment hem parlat de «legalitat republicana». Llegeixi el llenguatge amb què ha estat redactat. Estem parlant de totes les víctimes. Tot i que també vull deixar clar que el que va ser conseller de Justícia en el Govern de la Generalitat amb Lluís Companys, el senyor Bosch i Gimpera, va ser dels que més va treballar en aquella situació de conflicte i de caos per poder recuperar cossos de desapareguts, als quals vostè es referia. Però sí que hi havia una legalitat republicana, i és evident que hi ha hagut una dictadura.

Miri, el senyor Nelson Mandela, que vostè ha esmentat, el primer que va fer va ser crear una comissió de la veritat, i aquesta és la primera de les recomanacions a què aquest informe de Nacions Unides està instant l'Estat espanyol. Aquí no hi ha hagut comissió de la veritat. Però nosaltres hem començat per plantejar una moció que hauria pogut ser unitària en aquest Parlament de Catalunya, i s'ha treballat per això. I és una llàstima que vostès avui, una vegada més, s'abstinguin de fer un gest nítid i clar a favor de la democràcia i de condemna del franquisme, que va ser, és i serà sempre un règim dictatorial.

Gràcies.

La presidenta

Cridem a votació.

(Jordi Cañas Pérez demana per parlar.) Senyor Cañas...

Jordi Cañas Pérez

Gracias, presidenta. No, por alusiones.

La presidenta

Trenta segons.

Jordi Cañas Pérez

Yo, agradecer a la señora Gemma Calvet el exquisito redactado de su moción, agradecerle el exquisito redactado. Y las diferencias que he manifestado y evidenciado respecto a ella. ¿Sabe lo que pasa? Es que cuando las políticas activas de memoria histórica en Cataluña significan montar un simposio que dice «España contra Cataluña», o cuando desde el Memorial Democrático se califica a bandas terroristas como Terra Lliure o Epoca como bandas armadas (*remor de veus*)...

La presidenta

Trenta segons...

Jordi Cañas Pérez

...entenderá usted que la política activa de memoria histórica se convierte en política activa de manipulación histórica.

Gracias.

(Salvador Milà i Solsona demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Milà...

Salvador Milà i Solsona

Sí, per les al·lusions untuoses que ha fet el senyor Cañas al nostre grup parlamentari.

La presidenta

Té trenta segons.

Salvador Milà i Solsona

Sí, miri, senyor Cañas, no s'equivoqui, potser tots vam perdre la guerra, però, sap què passa?: uns tenen nom a la tomba, tenen monuments i han cobrat pensions; els altres, els que van defensar la llibertat i la justícia, estan encara en fosses comunes i no tenen cap reconeixement. I nosaltres no li parlem des de cap superioritat moral, li parlem del deure moral que tenim els que ens considerem continuadors –i no només aquest partit, sinó una bona part d'aquesta cambra– de la gent

que va lluitar llavors, per reclamar-los el seu reconeixement. Cap superioritat: per un deure moral, perquè aquesta gent encara avui espera reparació, la majoria estan morts, però permeti'm...

La presidenta

Ja està...

Salvador Milà i Solsona

...dir-li que ho faig avui amb tota l'autoritat, en nom de la Neus Català i en Sebastià Piera.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Tinc petició de votació separada del punt 1. Hi ha alguna petició més? (Pausa.) Del punt 5, d'acord. Punt 1 i punt 5.

Doncs, començarem amb la votació d'aquests dos punts.

Votem el punt 1.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 112 vots a favor i 19 abstencions.

Votem ara el punt 5.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 103 vots a favor, 19 en contra i 8 abstencions.

I votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 112 vots a favor i 19 abstencions.

Moció

subsegüent a la interpellació
al Govern sobre les polítiques
de cooperació (tram. 302-00106/10)

I passem al punt següent de l'ordre del dia, que és el divuitè, i és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques de cooperació. Presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Sara Vilà.

(Pausa llarga.)

Sara Vilà Galan

Gràcies, presidenta. Saludar i, també, agrair la presència d'algunes de les entitats que ens acompanyen, de la Federació Catalana d'ONG.

Aquesta moció bàsicament el que pretenia sobretot és fer un reconeixement, un reconeixement claríssim a la tasca que estan fent les entitats, les entitats catalanes, les nostres ONG, doncs, arreu del món, però també aquí, a Catalunya; un reconeixement, també, claríssim a la diplomàcia pública que exerceixen aquestes

mateixes entitats arreu del món, no només aquestes entitats, sinó també els ens locals. Qui fa diplomàcia pública, precisament, són aquestes entitats, des de fa molts anys; qui mitjança moltes vegades amb els governs de països en vies de desenvolupament són aquestes mateixes entitats. I per això creiem necessària i hem inclòs en aquesta moció la necessitat; és a dir, obligar, bàsicament, a Diplocat, a assegurar amb les entitats que conformen la Federació Catalana d'ONG, però també amb les coordinadores territorials, òbviament. És necessari que Diplocat i aquests organismes, aquestes entitats, s'asseguin per fer una diplomàcia pública conjunta.

També incloem en aquesta moció i també volem, òbviament, que augmenti el pressupost de l'Agència Catalana de Cooperació, que s'havia retallat des del 2010 en un 83 per cent, i el que demanem és que augmenti; no només que augmenti sinó que es dobli el pressupost de l'Agència Catalana de Cooperació, en un cent per cent. Per què? Doncs, per notícies com la que vèiem avui mateix, l'informe de Càritas, l'informe de Càritas que diu que els pobres avui a Catalunya tenen pitjor salut. O enquestes com la del Casal dels Infants del Raval, una entitat que atén cinc mil nens, i que feia una enquesta a vuitanta-tres nens, i que deixava claríssimament, doncs, que aquests nens cada vegada necessiten ser més pobres per accedir a una prestació social. Això és una vergonya que estigui passant al nostre país i això també és fruit, precisament, de les retallades en cooperació. Per què? Doncs perquè aquestes retallades fan que les mateixes entitats ara mateix no puguin funcionar al cent per cent. I aquestes retallades provoquen que aquestes entitats hagin de tancar en molts casos la seva paradeta i hagin de deixar, de cessar les seves activitats i els seus programes.

Òbviament, això provoca que la nostra desigualtat, que cada dia és més gran a casa nostra, estigui desatesa. I això, precisament, és el que volíem tractar, també, en aquesta moció sobre cooperació. Perquè és hipòcrita que es vulgui reduir la pobresa i que es vulguin fer plans de xoc per disminuir aquesta pobresa, plans de xoc contra l'atur, però al mateix temps s'estigui retallant l'ajuda al desenvolupament i s'estigui retallant l'ajuda en cooperació. Perquè la cooperació tracta, doncs, de pal·liar la pobresa a casa, i, òbviament, també es tracta de ser solidari amb els països d'arreu del món. La solidaritat és un valor que no es pot perdre, la solidaritat és la millor carta de diplomàcia pública i de presentació que té el nostre país a dia d'avui. I això és precisament el que el Govern de la Generalitat s'està carregant amb totes les de la llei.

Aquesta moció vol ser un reconeixement a les entitats, com dèiem, però també vol deixar clar que hi ha una certa hipocresia per part del Govern quan diu que vol lluitar contra la pobresa però al mateix temps retalla un 83 per cent.

Volem garantir programes bàsics que s'estan realitzant arreu del món, programes que s'estan realitzant ara mateix al Sàhara, que s'estan realitzant a Palestina, però també, i sobretot, a Síria, a Cisjordània, com

deia, i a Colòmbia; el procés de pau de Colòmbia ens preocupa molt.

I volem garantir, òbviament, i creiem que pot quedar garantida una convocatòria de subvencions per al 2014, perquè precisament el que necessiten aquestes entitats és, d'entrada, poder pagar els seus deutes –per tant, la Generalitat ha de complir amb els pagaments–, i, de sortida, òbviament, continuar fent aquestes activitats, continuar amb aquests programes, gràcies a una nova convocatòria de subvencions, perquè des del 2011, doncs, aquestes entitats no compten amb cap convocatòria.

I, si em permeten, fins i tot hi ha un punt d'innovació; un punt d'innovació amb l'ajuda al desenvolupament pel que fa a les empreses. Cal que les empreses, les empreses que estan deslocalitzades, fora de Catalunya, se solidaritzin amb les entitats que estan fent cooperació en aquests moments i coneguïn, sobretot, la realitat que hi ha en aquests països, coneguïn precisament aquesta realitat, perquè puguin col·laborar amb les entitats catalanes que estan fent ajuda al desenvolupament a l'exterior i, òbviament, se solidaritzin amb aquests països.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades, té la paraula la il·lustre senyora Marta Vilalta, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Marta Vilalta i Torres

Moltes gràcies, presidenta. Intervinc per a posicionar el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya en la moció referent a les polítiques de cooperació.

Permeteu-me abans fer unes reflexions prèvies, com és la defensa i l'aposta per les polítiques de cooperació al desenvolupament, unes polítiques imprescindibles en un país que vol esdevenir un actor principal i en un país..., en el país que volem i en el país que volem construir. De fet, no és una novetat si expliquem que ens en sentim partícips, des d'Esquerra, ens sentim partícips del model de cooperació catalana que vam anar construint i que vam anar ajudant a desenvolupar en els últims anys.

Per tant, vagi per endavant aquesta defensa, aquesta aposta i aquest reconeixement, com ara també es comentava, un reconeixement a un patrimoni col·lectiu del qual no podem desfer-nos, ni tampoc podem ni hem de renunciar-hi.

La política de cooperació de Catalunya, a Catalunya, és un patrimoni col·lectiu per la trajectòria històrica que en aquest àmbit ha mantingut la societat civil catalana a l'exterior i per aquests valors que emanen d'una societat civil compromesa amb la solidaritat com és la nostra, el que anomenàvem «part imprescindible de la diplomàcia pública». I, per tant, pel que fa a aquest àmbit i en la situació actual en què ens trobem –nosaltres ens hi hem referit reiteradament i quan hem tingut l'ocasió, doncs, de fer-ho–, no ens agrada la direcció que han pres les polítiques de cooperació

de la Generalitat en aquest àmbit; no ens agraden i no les compartim.

I en aquest punt podem parlar de dues vessants. Per una banda, la vessant econòmica. I crec que sí que tots podem compartir el moment de dificultat econòmica que pateix el país, que pateix també la Generalitat, i, per conseqüència, les reduccions i les decisions que s'han hagut de prendre per a reduir les partides. Les polítiques de cooperació, l'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament, han estat de les més afectades, i això no ens agrada. I, de fet, més que ningú, voldríem poder augmentar aquestes partides de cooperació, i les partides, en general, de tots els pressuposts, per a fer el pressupost que es mereix el país i la gent.

Però, malgrat que ens pesi, sabem que no és realista poder augmentar i doblar el pressupost, com diu exactament la moció, bàsicament perquè el problema principal és estructural, i per això nosaltres volem construir un estat, diguem, per a poder gestionar tots els nostres recursos i fer les polítiques que necessita el país en matèria de cooperació i en tots els àmbits.

Però hi ha l'altra vessant, que m'hi vull referir específicament, que és la de la voluntat política; la de, en moments complicats, afrontar la situació de forma conjunta amb el sector; la de voler fermament buscar vies per tirar endavant i fer sostenible un model que no esborri aquest patrimoni col·lectiu que hem forjat.

Aquesta vessant, la de la voluntat política, és la que trobem a faltar en aquest Govern. I, per tant, apellem directament al Govern, com hem fet sempre, perquè pugui reorientar aquesta política de cooperació de la Generalitat, perquè pugui restablir la confiança amb el sector, perquè torni a creure en la política de cooperació com una política imprescindible –imprescindible, com deia abans–, i perquè, juntament amb els agents i amb tot el sector, doncs, es pugui construir i repensar aquesta cooperació, aquestes polítiques de cooperació pública que volem.

Nosaltres tenim el compromís del Govern de repensar, de treballar-hi, de fer efectiu aquest canvi de rumb i de reorientar, i, per tant, de posar-nos a treballar i així ho concretarem i així ho anirem fent, ja mateix, a partir del mes de gener, fer-ho efectiu, perquè entenem que és imprescindible fer aquest canvi de rumb i aquesta orientació de les polítiques.

Per això no donarem suport als punts de reprovació, però sí que farem i treballarem amb totes les nostres forces per fer a efectiu aquest canvi que creiem que és imprescindible.

Sobre la resta de la moció. Nosaltres vam presentar esmenes per a garantir la continuïtat de l'agència, per a garantir el pla director, el desenvolupament del Pla director de cooperació, per a canviar aquesta gestió i aquesta voluntat política. I una esmena important sobre la convocatòria, que creiem que s'ha de fer efectiva una convocatòria a càrrec del pressupost del 2014 i amb la participació del consell de cooperació; una convocatòria, doncs, després de dos anys de no tenir-ne, i que considerem clau i que treballarem també per a garantir-la.

Sobre els punts definitius de la moció, tal com queda, evidentment donarem suport als dos primers punts, que reconeixen i posen de manifest la importància de la cooperació; donarem suport als punts que detallen complir diferents compromisos i programes bàsics, les prioritats, com els dels camps de refugiats, els del Sàhara, a les diferents zones vulnerables, malgrat que ens agradaria, doncs, que fos una política més endreçada, coparticipada i que no especifiqués en aquesta moció tant les prioritats. Però, malgrat això, nosaltres hi donarem suport. De la mateixa manera que donarem suport al grup de treball per a aprofundir la diplomàcia ciutadana i al grup de treball per a fer aquest pla de sensibilització per a les empreses.

Finalment, també, evidentment, donarem suport a la defensa de la cooperació en el món local, la cooperació feta des del món local. Així ho vam manifestar ja en la comissió, i vam denunciar, també, en el marc de la comissió, doncs, la reforma que es vol fer des de l'Estat per a minvar o per a retallar del tot, per a fer desaparèixer les competències dels ajuntaments i en aquest cas, també, les competències de cooperació. Per tant, en aquest sentit, hi donarem suport.

I acabem amb aquest compromís ferm de no deixar de treballar dia a dia en totes les vies per a poder reorientar les polítiques de cooperació del nostre país.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Socialista, té la paraula la il·lustre senyora Núria Segú.

Núria Segú Ferré

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats –saludar les persones que avui ens acompanyen en el seguiment d'aquest punt–, el nostre grup valora positivament l'oportunitat de la interpel·lació i també el contingut de la moció, perquè fins avui, senyores i senyors diputats, un govern de Convergència a la Generalitat de Catalunya i l'existència d'una política pública de cooperació són dos camins divergents, són quelcom que és antagònic.

Les xifres han constatat que, més enllà del soci de govern de Convergència, el compromís amb la cooperació al desenvolupament, la pau i els drets humans, davalla, davalla i davalla tres anys consecutius, fins a l'extinció, que és el que significa el pressupost que s'està tramitant en aquesta cambra: 2010, segons el pressupost aprovat per aquest Parlament, amb una esmena, amb una autoesmena presentada pels grups que donaven suport al Govern llavors, 49 milions d'euros; 2011, 22 milions d'euros aprovats pel Parlament; 2012, 15 milions d'euros aprovats pel Parlament, i avui sabem que, amb data 30 de setembre, se n'havia executat, l'any 2013, 4,5 milions d'euros, i que la previsió per a finals d'any del 2013 és un compromís pressupostari de 5,8 milions d'euros, i per al pressupost del 2014 se preveuen 6 milions d'euros. Per tant, com els deia, aquesta davallada en picat.

I tot això succeeix mentre el Govern parla de posar en valor la imatge exterior de Catalunya. I en realitat el que estan fent és esborrar una de les millors imatges que tenia Catalunya a l'exterior, l'expertesa i la tasca continuada d'administracions, la Generalitat i les administracions locals, i de les ONG.

Amb els primers pressupostos, el sector ens parlava, i va fer un manifest en aquesta línia, de desmantellament de la política pública de cooperació. El segon pressupost del Govern de Convergència el que va significar va ser l'eliminació d'aquesta política pública de cooperació al desenvolupament. I aquest tercer pressupost que s'està tramitant en aquesta cambra per nosaltres el que significa és el cop de destrall definitiu a la política de cooperació, el que va a la fosa en la qual pensen enterrar l'instrument de cooperació que és l'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament, perquè, segons el pressupost que s'està tramitant, estem amb una agència que destina el 45 per cent del seu pressupost a capítol I i capítol II; una agència que té un cap molt gran, amb poc marge per realitzar activitat, que és l'important.

I, per tant, nosaltres donarem recolzament a la proposta d'incrementar el pressupost de l'agència, però sobretot, especialment, al capítol II, perquè puguin fer activitat, perquè dels 3 milions i escaig que queden per realitzar activitat al capítol IV, 2,1 estan destinats a pagar els compromisos i els deutes. Ja em diran vostès quina política de cooperació, quines accions de cooperació es poden fer amb aquest pressupost.

La moció constata aquests fets i aquesta voluntat política, perquè, més enllà de les accions dutes a terme pel director de l'Agència Catalana de Cooperació, ell ha estat l'executor d'aquesta mort, d'aquesta mort anunciada, la mort de la política pública de cooperació catalana, que va començar de la mà del Partit Popular, que l'ha executat a nivell d'estat, i que, malgrat les paraules d'Esquerra Republicana, i ho he de dir així –i ho he de dir així–, continua en aquest pressupost. Cal reprovar el Govern i cal rellevar el director de l'Agència Catalana de Cooperació; ell mateix el mes de maig ho va dir en aquesta cambra, quan va dir que no podria continuar molt més temps com a director de l'Agència Catalana de Cooperació. Doncs, sembla que sí que calia; calia per, encara, davallar i reduir a la meitat el pressupost de cooperació.

Per altra banda, les esmenes que ha presentat el nostre grup van en dues línies: la principal, el reconeixement de la cooperació descentralitzada que fan els ajuntaments i les altres administracions locals, per una banda; per l'altra, garantir també la participació d'aquesta cooperació en els grups de treball per definir els rols dels actors de la diplomàcia ciutadana, i per últim, també, la defensa del seu manteniment, tant pel que fa referència a la iniciativa legislativa que està tramitant aquesta cambra com aquella que s'està tramitant a l'Estat i que, malauradament, avui sembla que s'aprovarà de manera definitiva sense aquesta voluntat del manteniment de les competències de cooperació per part dels ajuntaments i les administracions locals.

Hi ha hagut altres esmenes destinades a completar el punt número 2.1, que és el full de ruta de l'Agència Catalana de Cooperació per al 2014 i que sembla que es pot aprovar en part, excepte, és clar, allò que fa referència als recursos econòmics suficients per dur a terme allò que diem i aprovem entre tots.

I permetin-me que acabi exhortant els grups del Govern perquè allò que avui aprovem per al sector de la cooperació, el desenvolupament, la pau i els drets humans no es quedi en bones intencions. I demanem a Esquerra –i ho he de dir així, sincerament–, que s'ha cregut i ha participat d'aquesta política pública catalana de cooperació, que no sigui còmplice d'aquesta defenestració, que no participi en aquest enterrament i que els compromisos expressats avui, fa pocs minuts, s'expressin també en fets i no es quedin en paraules buides, perquè nosaltres estem convençuts que, més que paraules i canvis de rumb... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Se li ha acabat... A continuació, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Anna Solé.

Anna Solé i Ramos

Moltes gràcies, presidenta. Bé. No fa massa dies que el conseller Homs establia durant la presentació del pressupost, del projecte de pressupost del seu departament, davant de la Comissió d'Afers Institucionals, el model català de cooperació i com desenvolupar-lo en el context actual. Ho feia explicitant la necessitat de donar suport precisament a la implantació de polítiques públiques a països en desenvolupament, mitjançant la transferència de coneixement, expertesa, cerca de fonts de finançament en la mateixa Unió Europea, com a major donant internacional, tot procurant establir convenis també de caràcter internacional amb socis, *partners*, i per impulsar projectes de caràcter compartit i buscar el foment del patrocini privat. Però també admetia la dificultat precisament haguda per aconseguir-ho, pel moment en què estem i també pels pocs resultats que ell confessava haver tingut fins ara.

La feina que està fent és, de manera necessària, des d'una gran austeritat del departament, perquè aquesta ha estat l'única fórmula si volem ajudar precisament a la reactivació econòmica del nostre país i garantir el seu estat de benestar. Però, hi insisteixo, no és gens fàcil trobar l'adequació, el temps i les disponibilitats reals. La recerca de recursos i complicitats ha de ser la constant per mantenir el lideratge de Catalunya, es comentava ara aquí, però la situació en què ens trobem ens imposa també repensar la cooperació per maximitzar precisament el seu impacte en els països destinataris, i a casa nostra també hem de buscar fórmules per complementar el seu finançament.

Ara es fa del tot necessari, com és aquesta la voluntat, mantenir el diàleg amb tots els actors de la coopera-

ció catalana, per tal d'actualitzar precisament la nostra política en cooperació, reconstruir aquest consens al voltant d'una política de cooperació de país i rellançar-la més enllà de la conjuntura de la crisi actual. El canvi d'orientació d'aquestes polítiques és obligat i ha de propiciar-se amb un manteniment de diàleg, com deia, permanent amb el sector i amb l'increment de l'esforç per donar sortida a situacions de dificultat econòmica que som conscients que les entitats estan vivint ara. És indiscutible el que han representat aquestes, i es fa necessari que continuïn precisament sent qui representa la nostra societat civil; són insubstituïbles..., no són insubstituïbles, bé, és el que precisament ressalta el fet que són importants actors en el desenvolupament i manteniment de les accions necessàries arreu i en el debat de la millora de les nostres polítiques de cooperació.

El Govern creu en la cooperació, i ho fa des de la plena convicció que plegats hem de trobar la millora contínua de la qualitat i l'eficàcia, que garanteixi precisament l'augment i l'impacte de les nostres actuacions en termes de desenvolupament humà sostenible. A més, amb menys recursos, Catalunya ha d'estar al capdavant, al capdavant de països avançats que batallen precisament contra la pobresa i la fam, en som conscients. Però les circumstàncies poden marcar en aquest moment la quantitat de les nostres actuacions. La qualitat la determinaran, però, el nostre esforç, la nostra imaginació i les nostres ganes de fer les coses ben fetes.

Per determinar el nostre posicionament respecte a aquestes esmenes que hem presentat, voldria destacar el compromís que d'entrada el Govern contreu amb el que és el pla director, amb la participació de tots els agents involucrats en cooperació. Podem estar segurs que farà tot el possible per buscar fórmules per fer front a la reducció pressupostària, estiguin-ne segurs. Aquest any serà difícil, però des del conjunt del treball que podem fer, i tenint un pla realista de cara al 2015, ens en podem sortir.

Pel que fa a la convocatòria que se'ns demana, d'ajuts per a l'any vinent, conscients que és necessària, les actuals circumstàncies ens imposen..., i més ara, que encara no tenim un pressupost aprovat. Però hem de fer també el que és la diplomàcia pública i la conformació del grup de treball amb Diplocat, es compromet a animar a fer-ho, i que se celebri aquesta actuació.

Referir especialment el fet que el director general de Cooperació al Desenvolupament no ha tingut una tasca ni fàcil ni agradable. El reordenament era del tot complicat, ja ho va referir el conseller. I només cal que tinguin en compte que en la situació en què es va trobar difícilment es podia aconseguir una manera més fàcil de fer les coses.

Per últim, referir també que la creació del grup de treball, en el marc del Consell de Cooperació, per elaborar un pla de sensibilització a les nostres empreses..., animem també... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Se li ha acabat. Per fixar la seva posició, té la paraula el senyor Quim Arrufat, en nom del Grup Mixt.

Quim Arrufat Ibáñez

Bon dia de nou. Bé. Primer, sobre la cooperació i, després, sobre la moció en concret. La cooperació viu dues crisis principals, una és en el nostre cas concret –en general als països en crisi, però en el nostre cas concret de forma molt determinada i concreta– una crisi pressupostària. No és que s'hagi reordenat la cooperació, s'ha liquidat absolutament: s'ha passat del 2010, en un últim pressupost del tripartit, del Govern tripartit, de 42 milions; 2011, amb el Partit Popular, 22 milions; 2012, amb el Partit Popular, 15 milions; 2013, amb Esquerra Republicana, i d'amagat d'aquesta cambrà, retallada de més del 50 per cent fins a 7 milions, i arribem a aquest pressupost, el 2014, pactat també amb Esquerra Republicana, el Govern de Convergència i Unió, amb 6 milions. Per tant, aquí no hi ha una reordenació: hi ha una clara liquidació de les polítiques de cooperació; *punto*. Perquè reduir la quantitat de 42 milions, en quatre anys, a 6 milions no és ni una reordenació, ni una repriorització, ni una racionalització de la despesa, ni res. Cap eufemisme serveix en aquesta política, que segurament ha estat la més retallada de totes les del Govern de Convergència, des que el 2010 va guanyar les eleccions; ha estat cooperació.

I una altra crisi evident de la cooperació, que és el del model de la cooperació que s'havia desenvolupat des del Govern. No és possible, com en moltes altres polítiques públiques, tornar al model d'abans de la crisi –no és possible. Es van fer apostes correctes, es van fer algunes apostes millorables i es van cometre altres errors propis d'un model que generava dèficit, que generava deute..., bé, de sobredimensionament, segurament, d'estructures i en què es prioritzava més l'estructura administrativa i el finançament de les entitats d'aquí que el resultat final de la cooperació en els països on havia d'impactar aquesta cooperació. Segurament s'ha de repensar, perquè també està en crisi..., no es podrà tornar mai a aquell model amb les mateixes estructures, etcètera, com en moltes altres polítiques públiques no es podrà mai tornar al mateix model d'aquell estat del benestar o d'aquell estat propi de la bombolla immobiliària en què es vivia. Per tant, són dues crisis que cal abordar.

Hi ha hagut una aposta de Convergència, diguéssim, per liquidar, d'una banda, la cooperació, per, segurament, d'aquí a molt, molt de temps, tornar-la a activar si s'escau. En tot cas, les apostes, òbviament, amb qui el Govern de Convergència havia bastit o intentat minimitzar discursivament aquesta liquidació de la cooperació, òbviament, han estat un fracàs; ho vam advertir des del principi. Aquí la gràcia no és veure que ja es veia des del principi que seria un fracàs i que era per bastir discursivament..., sinó que ningú s'ho cregui, sobretot. Això és molt important, que ningú s'ho cregui. Perquè, si no, llavors ens fem trampes tots, eh? Clar, allò del finançament privat i allò que les empreses privades també podrien accedir a ajudes públiques

perquè són elles les que fan cooperació, tot això estava molt bé, però ja des del principi sabíem que seria un fracàs, així ha estat, i així ha estat reconegut pel mateix director, i el mateix director que, a més a més, avançava que molt de temps no duraria i que ell mateix plegaria.

Respecte a la moció en concret, votarem a favor de la major part de punts. En d'altres ens abstindrem, perquè no tenim molt clar que sigui aquesta la direcció que s'ha de prendre. Amb el poc temps que em queda, em sabia greu explicar-me malament, però moció sobre les polítiques de cooperació que, durant la moció, en moltes més ocasions sembla que sigui «moció sobre les polítiques envers les entitats de cooperació», perquè de cooperació, aquí, al desenvolupament o de cooperació..., se'n parla poc. Es parla de les entitats, que estan en una greu situació, que, òbviament, com tot el que ve de la bombolla immobiliària, estan sobredimensionades i estan endeutes, amb impagaments a sobre; per tant, no poden efectuar la seva feina. És a dir, allò que havia estat un sobrefinançament probablement de projectes, etcètera, en el seu moment i que va possibilitar que creixessin molt és justament el verí que ara les ha endeutat, les impedeix, les paralitza a fer el mínim que ja feien abans de la bombolla immobiliària, per entendre'ns, no?; és a dir, és el mateix verí que les té paralizades, i, per tant, s'ha de solucionar. Però és una moció que parla molt d'aquestes entitats, dels seus problemes, i parla poc de la cooperació, de l'impacte final.

Nosaltres donarem suport, com deia, de forma transversal a gairebé tota la moció, demanarem posteriorment, si s'escau, els punts separats, on simplement ens abstindrem, perquè es fan, diguéssim, propostes molt concretes i molt dallò, que no tenim clar que siguin les correctes o, en tot cas, no podem decidir-ho sense abans fer una anàlisi profunda de, en temps de crisi, quina cooperació, per buscar quin impacte del Primer Món envers el Tercer Món: si s'ha de prioritzar l'ajuda directa, si s'ha de prioritzar l'ajuda al desenvolupament, si s'han de prioritzar els processos d'enfortiment polític en els països del Tercer Món..., que resulta que segurament han estat els que millor han funcionat a la darrera dècada, aquells que han tendit a reforçar els drets humans, les capacitats polítiques, apoderar les comunitats minoritàries o marginades, etcètera, i que han donat més resultats en l'última dècada, més que no pas donar diners i esperar que ells, per si sols, solucionessin cap situació.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor José María Espejo-Saavedra.

José María Espejo-Saavedra Conesa

Gracias, presidenta. Señoras y señores diputados, la moción que presenta Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa nos propone una serie de medidas que en su esencia suponen una crítica, por un lado, al descenso presupuestario en esta materia, y por otro lado, y en lógica consecuencia también, ins-

tan al Gobierno a aumentar las partidas destinadas a este concepto en los presupuestos de 2014, así como también propone una serie de medidas concretas respecto a determinados proyectos y políticas en materia de cooperación.

En lo que se refiere a las medidas presupuestarias, nosotros nunca hemos ocultado en este sentido que nuestra postura en relación con la cooperación al desarrollo en el ámbito de la autonomía de Cataluña pasa en estos momentos por priorizar el gasto social destinado a Cataluña, que yo creo que coincidimos –coincidimos– en que tiene graves problemas de tipo económico y social y que está, también y especialmente, infra-dotado, y ello, por supuesto, sin dejar de reconocer la labor que las ONG y entidades sociales están llevando a cabo en el ámbito de la cooperación internacional al desarrollo.

En este sentido, nosotros somos conscientes de la reducción importante del presupuesto que se ha producido en este capítulo y no hemos hecho enmiendas al respecto de la cuantía total por las razones que le he mencionado, y es por esas mismas razones por las que no votaremos a favor de los puntos de la moción que van en esa línea de aumento de presupuesto. No votaremos esta moción dado el contexto y en este momento, ¿no?

Dicho lo anterior, hay otras cuestiones que yo creo que deberían hacer reflexionar a los grupos y que además se apuntan también en la exposición de motivos de la moción. Por un lado, es cierto que el presupuesto destinado a cooperación internacional al desarrollo, el presupuesto de la agencia, se destina básicamente a la estructura de la agencia, lo cual, eso ya drena recursos para la cooperación en sí. Y, por otro lado, mientras que se ha producido esa reducción de presupuesto destinado a la cooperación al desarrollo, por otro lado se aumenta, de hecho se dobla –y esto lo dicen ustedes en la exposición de motivos– el presupuesto destinado a Diplocat, siendo que este organismo –nosotros lo hemos denunciado– se dedica no precisamente a la defensa de los intereses de todos los catalanes, que es lo que creemos que debería hacer.

Yo no voy a profundizar más que brevemente en la crítica a Diplocat y al peculiar concepto de diplomacia pública –lo digo porque en esta moción también sale– que defiende y practica, bajo la dirección del *conseller* Homs, y que difunde una imagen que los catalanes estamos oprimidos y ahogados por un estado no democrático, que persigue nuestra cultura y una de nuestras lenguas. De hecho, en una intervención hace muy poco en este Parlament, y que dice muy poco también de su actitud, afirmó que formaciones que estamos muy alejadas de su concepto extremista lo que queremos es liquidar a Cataluña. Ese no es nuestro modelo de diplomacia pública. Por eso, allí donde se refieren a la diplomacia pública tampoco votaremos a favor, porque el Govern concibe y utiliza este concepto de manera retorcida y capciosa.

Ya le digo que en otro contexto podríamos estar de acuerdo en el aumento de las partidas a la cooperación internacional, pero con la supresión de Diplocat ya

tendríamos al menos 2 millones y medio para pagar las deudas, que esto sí que son compromisos asumidos por la Agencia Catalana de Cooperación al Desarrollo con las entidades que realizan cooperación internacional. Nosotros eso lo propusimos y creo que de ahí se podría sacar un dinero para pagar eso, que son compromisos asumidos, deudas, porque la Agencia Catalana de Cooperación al Desarrollo es hoy por hoy un organismo moroso —es hoy por hoy un organismo moroso—, y en eso coincidimos con ustedes. No cabe que compromisos de pago asumidos no se paguen. Y este es un problema que se arrastra, además, desde hace mucho tiempo y que, a pesar de las iniciativas que han puesto sobre la mesa las entidades de cooperación al desarrollo, no se ha sabido o no se ha querido resolver por parte del responsable de la Agencia Catalana de Cooperación al Desarrollo, el señor Carles Llorens, que se ha puesto en contra a la práctica totalidad del sector no solo por el fondo de las cuestiones, sino también por las formas como las ha abordado, lo cual nosotros consideramos que también le descalifica para ocupar el cargo que ostenta y, en este sentido, daremos apoyo a lo que proponen ustedes en su moción.

Votaremos, resumiendo, por tanto, a favor de la mayoría del resto de los puntos, salvo lo mencionado, y también respecto del plan de sensibilización de las empresas deslocalizadas que proponen en su moción, porque lo que les pedimos a las empresas que invierten aquí hemos de pedírselo también cuando realizan sus inversiones fuera, en lo que respecta a los derechos humanos.

Gracias, presidenta, señoras y señores diputados.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'illustre senyor Juan Milián.

Juan Milián Querol

Sí, gràcies, presidenta. Senyor conseller, diputades, diputats, segurament el model de cooperació i desenvolupament que té la proponent d'aquesta moció és molt diferent o res té a veure amb el model del Partit Popular. Nosaltres apostem per un marc econòmic polític liberal que ha tret de la pobresa centenars de milions de famílies en les últimes dècades arreu del món. Per això nosaltres reclamem una cooperació més moderna, en col·laboració amb les ONG, però també amb les empreses: Voldríem una cooperació eficaç i eficient, basada més en els incentius al desenvolupament per a millorar condicions de vida que no pas a la satisfacció psicològica del donant. Per això, a vegades, és qüestió de posar més diners, però sobretot és qüestió d'una millora o d'un millor model de cooperació, un millor model que el que hem tingut fins ara, s'entén.

També apostem per una cooperació que sigui més transparent, no?, perquè cada euro que vagi a cooperació sigui un euro gastat de la millor manera possible i evitar així malbarataments que s'han produït, que poc ajuden al desenvolupament en moltes ocasions. Una cooperació, per tant, més professional, amb més

preparació i amb més capital humà. En definitiva, una cooperació que serveixi també per a millorar la imatge de Catalunya al món, una imatge d'obertura, de solidaritat i d'integració.

Respecte al punt de cessament del director de l'Agència de Cooperació, dir que hi votarem a favor. Ho hem demanat i argumentat en diverses ocasions a la comissió. Creiem que és una persona que té desenvolupat al màxim el vici d'aquest Govern, que és culpar Madrid de totes les destrosses que va fer Esquerra Republicana, aquesta estratègia nacionalista d'exculpació contínua que els permet fer una acció de govern irresponsable. Recordem les crítiques de CiU a la cooperació del tripartit, que van ser terribles, però que, com que ara governen amb l'ànima d'aquell Govern, doncs, fan l'únic que se'ls dona bé, que és culpar de tot Madrid. Amnèsia selectiva. Sistema de finançament pactat per Esquerra, culpa de Madrid; compromisos de pagament fins al segle XXII deixats pel Govern d'Esquerra, culpa de Madrid; Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament sobredimensionada i carregada de deutes d'última hora, culpa de Madrid. Amnèsia selectiva però irresponsabilitat màxima, perquè en lloc de posar ordre a l'agència i solucionar els problemes que havia deixat Esquerra Republicana, que reconec que eren moltíssims, el senyor Llorens va entrar amb la destrala, això sí, cridant ben fort que la culpa és de Madrid.

A la moció també es demana doblar el pressupost en cooperació. Mirin, potser és excessiu donada la crisi de recursos públics actuals, però el que està clar és que, si Esquerra i Convergència i Unió volen, podrien augmentar la partida destinada a l'Agència de Cooperació. A la interpellació que vostè va fer ho va fer notar, i nosaltres també ho hem dit alguna vegada des d'aquest faristol: les partides per a les delegacions de la Generalitat s'han doblat i gairebé també s'ha doblat el pressupost destinat a Diplocat. És a dir, per a internacionalitzar conflictes hi ha diners, però per a internacionalitzar la cooperació, no; per a transmetre una imatge d'una Catalunya subdesenvolupada per culpa de Madrid hi ha diners, però per a solidaritat, no; per a viatges fracassats a la cerca de l'esperit de Gandhi, per a ambaixades a Manhattan hi ha diners, però per a la cooperació, destrala. Només amb el que ens costen les cinc ambaixades i Diplocat gairebé podríem doblar el pressupost de cooperació.

Però tampoc oblidem que un dels grans problemes de la cooperació actual de la Generalitat és l'herència i la insolidaritat de certa esquerra. Iniciativa i Esquerra van formar part d'un govern tremendament insolidari, insolidari amb les generacions següents, insolidari amb els joves. Es van gastar el que no tenien deixant factures sense pagar, deute i compromisos de pagament, i ara encara estem pagant, no la cooperació, sinó la festa d'alguns; estem pagant la festa i el desgavell d'una Generalitat que finançava l'educació maia a Guatemala; estem pagant aquelles àmplies partides a polítiques de sensibilització a Catalunya, que són, com vostès saben, una oportunitat per finançar amics i saludats. Igual que alguns municipis estan pagant la festa d'alguns dels seus regidors.

Mirin, nosaltres creiem que la cooperació ha de ser professional, eficaç i eficient. I també creiem que els recursos dels municipis han d'anar destinats a atendre les necessitats dels municipis al seu territori. Si les comunitats autònomes volen delegar als municipis una part de la cooperació ho podran fer si aporten els recursos, però han d'entendre que hem entrat en una nova fase. El Govern d'Espanya no permetrà més viatges a compte de recursos públics dels turistes de l'ideal, com deia Ignacio Vidal Folch a la novella homònima. Pràctiques del passat no es poden repetir. No pot ser que es destinin recursos públics a viatges turístics d'alguns regidors, i aquí tothom sap que amb l'excusa del fals progressisme més d'un regidor ha fet viatges inútils a paradisos comunistes, com, per exemple, Cuba. Ja n'hi ha prou que la classe treballadora pagui els capricis d'alguns regidors progressistes i pijos.

Apostem, doncs, per una cooperació que pensi en els més necessitats, professional, transparent i eficaç per al desenvolupament. Per això votarem a favor de tots aquells punts de la moció que ajudin a construir una cooperació així. I demanem a la presidenta votació separada dels punts 1.2, 2.7 i 2.8.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Té la paraula, per pronunciar-se sobre les esmenes, la il·lustre senyora Sara Vilà.

Sara Vilà Galan

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, agrair les esmenes presentades pel Grup del PSC, d'Esquerra Republicana i Convergència i Unió. Agrair la bona voluntat allà on no hem pogut arribar a acords. Per què? Per salvar, òbviament, el poc que puguem de la política de cooperació, que avui està més desmantellada que mai.

I, sí, donem la raó de la CUP i acceptem l'observació: no és una moció sobre el model de cooperació. Hauríem estat encantats de rebre també les seves esmenes sobre el model de cooperació i hauríem pogut discutir-lo i, per tant, hauria sigut una moció molt més completa. Però, en tot cas, creiem que havíem d'anar a salvar allò que s'està enfonsant ara mateix i que és el més imprescindible, i per això parlàvem de pressupostos i per això parlàvem de programes bàsics. N'hi ha molts més, hi ha moltíssimes més coses que conformen la cooperació avui dia a Catalunya, però anàvem a salvar allò que era més imprescindible. Més endavant ens agradaria, òbviament, discutir sobre el model de cooperació.

I per aquest motiu hi havia línies vermelles amb Esquerra Republicana i amb Convergència i Unió que no estàvem disposats a traspasar, i no estàvem disposats, doncs, que no es reprovessin des del Parlament les polítiques de cooperació que hi ha hagut fins ara des del Govern de Convergència i Unió, que no es reprovessin les retallades i que no es lamentin les retallades en coo-

peració, perquè és això, precisament, el que no deixa funcionar l'Agència Catalana de Cooperació. I si volem garantir un bon funcionament de les activitats i programes de l'Agència Catalana de Cooperació necessitem el doble de pressupost, si no més. I és cert, també necessitem, evidentment, avaluar els impactes d'aquests projectes i d'aquests programes, però sense pressupost no podem fer viable aquesta Agència Catalana de Cooperació.

I, òbviament, nosaltres ja ho vàrem deixar clar també en la passada intervenció, la nostra opinió sobre la gestió del director de l'Agència Catalana de Cooperació ja saben quina és. Nosaltres la reprovem absolutament; ho hem deixat palès diverses vegades, no només perquè tenia un paper difícil. Ens és igual si tenia un paper difícil; és que ha estat matussera la seva gestió, les seves formes, ha estat el qui ha provocat en gran part molts dels problemes que tenen avui les ONG. I, escoltin, ningú el va obligar, ningú va obligar aquest senyor a deixar-se contractar pel Govern de la Generalitat. Per tant, és coresponsable, òbviament, del Govern de la Generalitat pel que fa a les retallades.

No podem estar al capdavant. La senyora Soler deia: «Hem d'estar al capdavant.» Com hem d'estar al capdavant amb aquests pressupostos i amb aquests programes? Com hem d'estar al capdavant? Catalunya quina carta de presentació té? Quina imatge té ara mateix Catalunya, sense programes, sense polítiques solidàries, sense projectes de cooperació? Lamentem, doncs, veure que Ciutadans, en aquest sentit, i el PP i Convergència i Unió, i fins i tot el paper, si m'ho permeten, galdós que està fent Esquerra Republicana avui en matèria de cooperació, veient com tot allò que ha construït i que li ha costat tant de construir durant anys, doncs, es desmantella d'aquesta manera.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Cridem a votació.

(*Quim Arrufat Ibáñez demana per parlar.*) Senyor Arrufat...

Quim Arrufat Ibáñez

Per demanar uns punts de votació separada, i per al·lusions també. Nosaltres voldríem que el punt 2.1.2...

La presidenta

Un moment...

Quim Arrufat Ibáñez

2.1.2, 2.1.6...

La presidenta

Sí...

Quim Arrufat Ibáñez

...i 2.3 es votessin per separat. Després, per al·lusions...

La presidenta

Per al·lusions, trenta segons.

Quim Arrufat Ibáñez

Té tota la raó la senyora Sara Vilà: no hi hem presentat esmenes. Tampoc era l'objecte de la moció parlar de model de cooperació; hauria estat ampliar la moció cap a un altre tema. Hi havia una qüestió més centrada en estructures, i en què està passant, i en els impagaments, i en el funcionament de l'agència, etcètera. Per tant, això ho hem respectat i no hem presentat esmenes en l'altre sentit.

I respecte al senyor Juan Milián, que diu això dels regidors *pijos* i progres, em dirà que són molt millors els regidors del PP que van a Cuba, com el senyor Carro-mero?

(Marta Rovira i Vergés demana per parlar.)

La presidenta

Senyora..., sí.

Marta Rovira i Vergés

Votació separada dels punts 1.1, 2.1...

La presidenta

Un moment..., 1.1, 2.1...

Marta Rovira i Vergés

I 2.5.

La presidenta

I 2.5... Molt bé.

Marta Rovira i Vergés

Perdoni, presidenta... I l'1.3 també.

La presidenta

D'acord; 1.1, 1.3, 2.1, 2.5.

(Jordi Cañas Pérez demana per parlar.) Senyor Cañas...

Jordi Cañas Pérez

Presidenta, para pedir votación separada. Creo que, de alguna manera..., pero se lo digo por si acaso: 1.2, 1.3, 2.1, 2.3, 2.7, 2.8.

Gracias.

La presidenta

Jo crec que és millor votar un per un, perquè hi han moltes peticions separades, i així no ens equivoquem.

Doncs, comencem la votació.

I votarem, en primer lloc, el punt 1.1.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 131 vots a favor.

Votem ara el punt 1.2.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 104 vots a favor i 27 abstencions.

Votem ara el punt 1.3.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 54 vots a favor, 69 en contra i 8 abstencions.

Votem ara el punt 2.1 –2.1.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 54 vots a favor, 68 en contra i 8 abstencions.

Votem ara el punt 2.1.1.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 130 vots a favor.

Votem ara el punt 2.1.2.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 129 vots a favor i 2 abstencions.

Votem el 2.1.3.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 83 vots a favor, 48 en contra.

Votem ara el punt 2.1.4.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 83 vots a favor, 48 en contra.

Votem ara el 2.1.5.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 83 vots a favor, 48 en contra.

Votem ara el punt 2.1.6.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 81 vots a favor, 48 en contra i 2 abstencions.

Votem ara el punt 2.2.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 128 vots a favor i 2 abstencions.

Votem el punt 2.3.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 121 vots a favor, 1 en contra i 9 abstencions.

Votem ara el punt 2.4.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 130 vots a favor.

Votem el punt 2.5.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 62 vots a favor, 69 en contra.

Votem el 2.5.1.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 130 vots a favor.

Votem ara el punt 2.6.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 131 vots a favor.

Votem el 2.7.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 104 vots a favor, 19 en contra i 8 abstencions.

I votem el 2.8.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 103 vots a favor, 20 en contra i 8 abstencions.

Moció

subsegüent a la interpe·lació al Govern sobre el Centre d'Història Contemporània de Catalunya (tram. 302-00108/10)

I passem al darrer punt de l'ordre del dia, que és el divuitè punt, amb la moció subsegüent a la interpe·lació al Govern sobre les... –perdó, el 19, el dinovè punt–, a la interpe·lació al Govern sobre el Centre d'Història Contemporània de Catalunya, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Té la paraula l'ihustre senyor Rafael López.

Rafael López i Rueda

Gracias, señora presidenta. Ustedes sabrán que la semana pasada se celebró en Barcelona el simposio «España contra Cataluña», ese festival, digamos, del odio contra España y los españoles, inspirado por el señor Homs, presente en la sala, organizado por Mikimoto y por *Polònia* y ejecutado por el señor Sobrequés. Vaya, podríamos decir que lo más granado de la intelectualidad catalana.

El Partido Popular en nuestra interpelación ya denunciábamos lo que considerábamos un festival, una auténtica pedagogía del odio contra España. Todo en el congreso, desde su título, incitaba al odio –conflicto, espolio, represión, destrucción, falsificación, uniformización–; por eso fuimos los primeros de esta cámara que lo llevamos a fiscalía.

Y los resultados, señor Homs, han sido los que nosotros preveíamos. Mire, algunas frases: «estrategias de humillación del Partido Popular y del Partido Socia-

lista», «intento de aniquilación de Cataluña por parte de España», «genocidio cultural», «superioridad moral del nacionalismo catalán», que es mucho suponer. Todo eso fue la tónica del simposio, no nos defraudaron, señor Homs, una auténtica pedagogía del odio, apología del odio; unos argumentos, señoras diputadas y señores diputados, auténticamente xenófobos, porque uno puede ser patriota de su patria, nadie lo discute, pero confundir el amor a lo propio con el odio al vecino, eso es xenofobia.

Mire, ¿quieren hablar más de xenofobia? Miren la última entrevista que le hicieron al señor Sobrequés. Alguna de las perlas: «No negaré nunca la condición de catalanes de la gente del PP o de Ciudadanos» –muchas gracias–, «pero es evidente que actúan siguiendo parámetros políticos que vienen de fuera; en Cataluña siempre ha habido catalanes que han trabajado contra el país.» Primera perla.

Segunda: «Hoy día no hay postura más inteligente para un catalán que ser independentista, el que no lo es» –escuchen bien–, «es porque no razona mentalmente demasiado bien.» (*Remor de veus.*)

Tercera perla: «Un catalán catalán de todas las generaciones nacidas aquí que diga “yo me siento español” tiene todo mi respeto y consideración.» Un «catalán catalán». ¿Se acuerda de lo del «negro negro que habla euskera» del señor Arzalluz? Pues igual.

Cuarta perla: «En estos momentos estamos al servicio de la causa de la independencia de Cataluña. En este sentido, es lamentable que una de las instituciones más importantes del país como el Barça no lo esté. Todos estamos al servicio de una causa, pero con el máximo rigor científico, solo faltaría.»

Mire, esto es un canto a la xenofobia y al fanatismo, señor Homs. Si este señor tuviera un poco de dignidad y de vergüenza, y si usted lo tuviera, dimitirían, señor Homs, dimitirían. (*Aplaudiments.*) Pero en estos casos la vergüenza y la dignidad ni están ni se esperan.

Ustedes son los que quieren liquidar la convivencia de Cataluña, señor Homs, y ustedes han arrastrado a los intelectuales a esta bajeza moral. ¿Desde cuándo, señores diputados, los intelectuales de Cataluña han pasado a ser militantes de la causa? ¿Desde cuándo las cátedras de las universidades se han convertido en púlpitos para predicar la religión nacionalista y separatista del odio al vecino? ¿Desde cuándo, señores diputados, hemos dejado de elegir a los mejores para elegir a los más fieles? Porque su construcción nacional, su camino hacia Ítaca, hacia la arcadia feliz, su desafío a la democracia nacional, al laberinto sin salida en el que se han metido ustedes, necesitan de adeptos, no de ciudadanos; ya lo dijo el otro día Marta Rovira: «Somos meros instrumentos al servicio de la causa.»

Fíjese qué casualidad, la decadencia de Cataluña no viene de la mano de aquellos que durante siete años dejaron a Cataluña en bancarrota, no viene de..., los espolios de Cataluña no vienen de los que saquearon el Palau de la Música, ni de los que esconden cuentas en Andorra o en Liechtenstein, todos ellos de apelli-

dos netamente catalanes, no, los culpables son otros, los culpables son los de fuera.

Hay cosas que son admisibles y cosas que no. Ustedes pueden ser separatistas, tienen todo el derecho, pueden pactar con la Batasuna catalana, pueden pactar con los restos del comunismo europeo, pero lo que no pueden hacer es poner en peligro nuestra convivencia, la convivencia entre catalanes y la convivencia entre españoles.

Pero lo peor de todo es que al final de todo eso, del choque de trenes, de los barcos a la deriva, de enfrentamientos, al final ganarán los de siempre y perderán los de siempre. Porque las grandes familias, las que nos han gobernado desde hace décadas, las que fueron franquistas con Franco, socialistas con el PSOE, convergentes con Convergència y ahora separatistas con Esquerra, esas siempre ganan. Es el síndrome Sobre-qués: en los sesenta, alto cargo del ayuntamiento franquista de Barcelona; en los ochenta, se pasó al Partido Socialista, y en 2010, a Convergència i Unió. Hombre, este hombre de análisis del pasado, quizás no, pero de visión de futuro tiene mucha. (*Rialles.*)

Mire, no sigan por ese camino –acabo, señora presidenta–, no sigan por ese camino, no jueguen con la convivencia entre catalanes y entre españoles, porque, si lo hacen, al final habrán destruido a toda una comunidad, habrán dejado exhausto a todo un pueblo, habrán laminado la convivencia, pero esas familias, las de siempre, esas, ganarán como siempre.

Gracias, señora presidenta, señoras y señores diputados.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Per defensar les esmenes, té la paraula la il·lustre senyora Carina Mejías, en nom del Grup de Ciutadans.

Carina Mejías Sánchez

Muchas gracias, señora presidenta. Señoras y señores diputados, señor López, usted se refería a este simposio organizado por Mikimoto y *Polònia*, pues, mire, nos enfrentamos a los actos del tricentenario y desde Ciudadanos albergamos la esperanza de que no recaen como colaborador a Jimmy Jump y a su barretina, porque entonces ya tendríamos toda la fauna expuesta, ¿no?

Decirle que nosotros votaremos a favor de esta moción y que las enmiendas que hemos presentado tenían el objetivo de que, a la vista de que no ha habido ningún tipo de rectificación por parte de la consejería de Presidencia respecto al simposio de «España contra Cataluña»..., pues, queríamos poner de manifiesto la necesidad de intentar que los actos del tricentenario no se convirtieran en ese escenario de pedagogía del odio.

Y me ha parecido interesante de su moción un concepto que me parece importante resaltar, que es el de involución democrática, porque, en esencia, lo que trata de poner de manifiesto es que la situación política

que se vive hoy en Cataluña, después de treinta años de gobiernos nacionalistas..., han llevado a los catalanes a una de las crisis más graves de su historia, especialmente la crisis social, porque nunca antes habíamos tenido la sensación de que se ha llevado a los catalanes a una situación de enfrentamiento y de fractura social tan grave como la que viven ahora, como consecuencia de esas reiteradas manifestaciones de resentimiento y de victimismo, nacidas de una idea de humillación absurda y de rencor absolutamente trastrocado que no tienen nada que ver con la Cataluña actual, moderna y sobre todo con la que queremos para el futuro, ¿no?

Y un gran ejemplo ha sido ese simposio de «España contra Cataluña», que yo, *conseller*, en su lugar, y habida cuenta de la crítica unánime por parte de todos los partidos políticos y también de los historiadores..., merecía autocrítica y sobre todo rectificación y no su actitud de soberbia y de intolerancia. Porque, mire, no es democrático dividir a los catalanes entre buenos y malos, entre afectos al régimen, entre aquellos que no son afectos al régimen y son anticatalanes; una sociedad donde aquel que no comparte su discurso es clasificado como enemigo, como un enemigo interno, en una actitud profundamente reaccionada, antidemocrática, pero sobre todo peligrosa, de la que algún día deberán rendir cuentas.

Y consideramos que hay involución democrática, sí, porque nunca antes la violencia política contra quienes no participan del proyecto independentista se había ejercido con tanta impunidad. Han atacado las sedes de quien no piensa como ustedes; han agredido a militantes y han violentado actos, y no hemos conseguido ni una simple declaración institucional de condena –ni una simple declaración institucional de condena–; nunca antes nadie se había atrevido a poner en riesgo el marco institucional de convivencia pacífica y democrática como ahora, buscando siempre un enemigo exterior como chivo expiatorio de sus culpas, con la única finalidad de tapar su incapacidad para gobernar y sobre todo de tapar su corrupción. Y, sí, hay involución democrática en Cataluña.

Antes nos decía la señora Annabel Marcos que nunca seremos un partido de gobierno; somos un partido de ciudadanos que creemos profundamente en una Cataluña diferente de la que ustedes defienden; una Cataluña en la que el pluralismo político sea un valor democrático esencial y respetado; una Cataluña en la que no se manipule la historia para hacer apología del odio y señalar y enfrentar a los catalanes; una Cataluña en la que nuestros hijos puedan estudiar en tres lenguas sin que la lengua se utilice como un instrumento de imposición ni de reivindicación política, sino como un patrimonio cultural de todos; una Cataluña con medios de comunicación libres, libres sobre todo de censuras y de directrices políticas, en los que no se hagan listas de buenos y malos y en los que los diputados puedan ejercer su libertad de expresión sin cortapisas; una Cataluña en la que no se vea con simpatía que se hagan carteles que pretendan sacar de la pista política a quienes piensan diferente, desde una supuesta autoridad moral que pierden a cada paso que

dan con actitudes sectarias e intolerantes; una Cataluña en la que los corruptos sean juzgados por arruinar a Cataluña y no se acuse a terceros de hacerlo y no culpabilicen a los demás por aquello que les señala a ustedes directamente.

Nosotros defendemos una Cataluña de todos y para todos, en la que todos tengamos cabida; una Cataluña no de súbditos del nacionalismo, sino de ciudadanos libres.

Y, mire, quiero traer a colación unas palabras del premio Nobel Vargas Llosa: «El nacionalismo es un regreso a la tribu para eludir la propia responsabilidad, es una tara que solo se puede combatir con la cultura.»

Por eso, apoyaremos esta moción.

Muchas gracias.

La presidenta

Per posicionar-se, té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Mixt, el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bé. Déu n'hi do, eh?, el soroll que provoca un seminari, eh?, protagonitzat per historiadors, no per polítics; un seminari, Déu n'hi do, el soroll que provoca.

Jo, abans de començar, al diputat del Partit Popular li vull recordar que, dins de la seva eloqüència i objectivitat que pretenia demostrar, ens ha comparat amb el que l'Estat espanyol i la Unió Europea considerava una organització terrorista. No sabem si és delictes fer-ho o no. En tot cas, ja em dirà vostè quina objectivitat pretén de ningú si puja aquí i el que fa és dir-nos que som una organització terrorista.

En tot cas, això, si es mira des d'una banda; si es mira de l'altra, no som la segona força electoral. Per tant, tampoc és, en l'altre sentit correcte, la comparació: ni som la segona força electoral ni som organització terrorista, si no és que ens hi acabim declarant per no sé exactament quin fet; són capaços, en realitat, de pràcticament tot, vostès. Però no demani objectivitat, sap?, vull dir, si puja aquí i diu qualsevol cosa, si ha dit més mentides en cinc minuts que en la resta del matí s'han sentit, s'han pogut dir en aquesta cambra.

Miri, deia un historiador, justament, Edward Carr, autor entre altres llibres de la famosa *Història de la Rússia soviètica*, responia sobre la pregunta de si pot existir una història objectiva, deia que no, que, òbviament, no, perquè estava convençut que la interpretació de la història és un element constituent de la mateixa dada històrica.

Amb aquesta afirmació, a més a més, coincidí amb un altre gran historiador, Benedetto Croce, segons el qual, deia ell, tota la història és història contemporània, tota s'interpreta i es reinterpreta i té múltiples dimensions.

També hi havia un altre gran historiador, Michael Billig –tot són recomanacions, eh?–, que descrivia de forma científica el nacionalisme banal; és a dir,

aquell nacionalisme natural de les anomenades «nacions amb estat», ja constituïdes, aquelles que s'havien constituït a través de guerres, òbviament, i a través d'imposicions, però que ja estaven constituïdes en el present, que és el nacionalisme quotidià, que es manifesta diàriament i de forma invisible, i que José María Aznar va retratar o va tornar a anomenar, aquell patriotisme *constitucional*, no?, que no és més que nacionalisme d'estat.

D'històries se n'escriuen en moltes direccions. I, com ens deien aquests historiadors, d'interpretacions n'hi ha diverses i moltes de legítimes. Per exemple, no és el mateix llegir determinada història d'Espanya que ara figura bastant com l'oficial o que ha figurat durant molt de temps com l'oficial, que no pas resseguir la història mateixa d'Espanya a través d'*El problema espanyol* i *Contra los zares españoles*, de Alberto Arana; *El mal español*, de José Manuel Lechado; *La nación española y el nacionalismo constitucional*, de Xacobe Bastida, que són justament teòrics, historiadors que descriuen una altra història d'Espanya no explicada, una altra història d'Espanya des d'altres punts de vista, seguint l'estela d'aquell gran historiador nord-americà, Howard Zinn, que va escriure *L'altra història dels Estats Units*, i que explica la història al revés, dels Estats Units, viscuda des dels obrers, des dels insurrectes, des dels desertors de les guerres fraticides, des d'aquella gent, els perdedors de la guerra, explicava tota una altra visió. Per tant, la història pot derivar cap a una banda o cap a l'altra.

Jo, com molts dels que tinguin la sort d'haver tingut dues àvies, he tingut dues àvies o tinc dues àvies. Una, que va sofrir el bombardeig, el segon Gernika, sobre la ciutat d'Alcanís, que continua portant metralla al cos i que continua estant convençuda, perquè llavors era molt petita i va sofrir l'educació franquista, que va ser l'aviació republicana, quan estava en bàndol republicà i, òbviament, tothom acredita que va ser l'aviació italiana, ningú en té cap mena de dubte; continua pensant i continua culpant els republicans.

L'altra, gairebé que no ha sabut parlar mai res més que català, perquè viu a l'Aragó, a una zona on gairebé només es parla català, que és la Franja, i va continuar fins a l'últim dia convençuda que allò que parlava no era català. Són diferents maneres d'inculcar i d'explicar la història, les quals reivindicuem també poder explicar-les de forma diferent.

Jo no sé exactament què és el que es va parlar en aquest simposi ni amb quina intenció estava convocat, però els historiadors que hi havia mereixen absolutament tot el respecte des de la concepció que els estic explicant ara mateix, tot, absolutament tot el respecte, i són, per nosaltres també, autors de capçalera.

Nosaltres, quan sentíem ahir, en el debat, justament, que es va reproduir sobre aquest simposi, en aquest cas, crec que a iniciativa de Ciutadans –no sé si m'equivoco–, em sabia greu perquè vèiem remoure's a la tomba Pierre Vilar i remoure's a la tomba molta, molta gent, sentint els arguments que d'una i altra banda s'estaven donant en aquesta cambra.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Jaume Bosch.

Jaume Bosch i Mestres

Gràcies, presidenta. Bon Nadal, senyor López. Miri, hauria estat desitjable poder celebrar un debat normalitzat sobre el simposi. El meu grup, ja ho hem dit altres vegades, insistiria en l'error d'un títol que permet que sigui manipulat pels adversaris del procés cap a la consulta. Ho acabem de veure. L'error del títol, no ho diem nosaltres, ho han dit historiadors com Borja de Riquer, com Joaquim Albareda, com Joan B. Culla o la revista *L'Avenç*.

Jo voldria recordar un article del professor Vilanova Vila-Abadal a l'*Ara*, l'11 de juny, que vaig llegir l'altre dia a la Comissió d'Afers Institucionals. Deia, fa mig any: «És una llàstima haver caigut en una provocació que ens hauríem pogut estalviar. Les properes setmanes sentirem a dir a les Espanyes i a Catalunya tota mena de penjaments sobre aquest programa, molts dels quals estaran plenament justificats, però d'altres seran pura demagògia, fins arribar a l'insult. I aquesta calamarsada ens vindrà de bona part dels que han callat com morts mentre, des de l'estultícia intel·lectual més profunda, una colla d'indocumentats explicaven allò del nazisme i els nacionalismes català i basc i altres bestieses per l'estil.» Va ser un article profètic; ha passat exactament tot el que va dir.

I la solució era senzilla; n'hi havia prou d'adoptar com a títol del simposi el títol amb què s'anunciava la conferència inaugural del professor Josep Fontana, «Espanya i Catalunya, tres-cents anys de conflicte polític».

Però PP, Ciutadans i UPyD han entrat en un espiral de desqualificacions generalitzades que situa la polèmica en un altre estadi i ubica el meu grup al costat dels historiadors i experts insultats i atacats injustament, des d'una visió molt més nacionalista que la que podria suggerir el títol del simposi; el que passa és que els atacs vénen del nacionalisme espanyolista.

El ministre García-Margallo ha titllat les desenes de catedràtics, experts i expertes que han participat al simposi de «pseudohistoriadores nacionalistas excluyentes». Només cal llegir el llistat de participants per posar en evidència la ignorància del ministre. Clar que no ens ha de sorprendre, tractant-se d'un membre d'un govern que disposa d'experts que pregunten quin és el sou del professor Ramon Llull a la càtedra Ramon Llull.

Vostè, em sembla, senyor López, que parlava de rigor científic, no? D'acord. I, en l'anterior Ple, el senyor López va ser especialment crític amb el professor Fontana, un dels millors historiadors del país. El professor Fontana no es pot defensar, si és que li cal, en aquest plenari, però va publicar un article a *El Periódico* el dia 12 de desembre –un molt bon dia, per cert– en què exposa la seva posició amb relació als atacs de què ha estat objecte. Explica que un dels motius dels atacs rebuts, per exemple, des de *La Razón*, és per ha-

ver estat membre del PSUC, «una cosa» –diu– «de la qual no em penedeixo». I afegeix: «Del que m'avergonyiria avui seria de no haver participat en la lluita contra la dictadura.» No sé si molts membres del PP poden dir el mateix.

Li recomano l'article, senyor López, perquè aclareix algun dels aspectes que vostè li retreia. I acaba l'article, el professor Fontana, dient: «Els demanaria als uns i als altres que esperin que hagi exposat els meus arguments. Sé que no els convenceré, perquè és difícil enfrontar-se a prejudicis arrelats, però podríem, llavors, començar un debat civilitzat perquè cadascú exposi i fonamenti les seves raons.»

El professor Fontana va exposar la seva ponència la setmana passada. Jo la hi he portat aquí, senyor López, per si l'interessa llegir-la. Parla del sentit de la guerra, que va ser de successió, evidentment, però també del projecte dels vencedors encaminat a convertir els territoris annexionats en províncies governades de forma similar a les de la corona de Castella, destruint els seus òrgans de govern. I arriba fins a avui, amb l'afirmació que el pacte de 1978-1979, desvirtuat una i altra vegada, ha caducat. Estaria molt bé que la llegís i que l'entengués, i encara estaria millor que la llegissin i l'entenguessin el senyor Rajoy i el senyor Pérez Rubalcaba.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'il·lustre senyor Daniel Fernández.

Daniel Fernández González

Gràcies, senyora presidenta. «Visca la història rigorosa i científica, la que ens dona suport i ens marca el camí cap a la independència!» Aquesta va ser la darrera frase d'aquest seminari; la va dir el senyor Jaume Sobrequès.

Jo penso que, després de sentir aquesta frase, no cal donar-hi més voltes, no cal debatre sobre l'orientació del seminari; està clar. El pare del seminari va acabar així el seminari. Per tant, era un seminari fet contra Espanya, un seminari al servei, malauradament, d'un projecte polític determinat, que respecto, però que no comparteixo, que és el projecte polític independentista, més enllà, evidentment, de la vàlua de molts dels historiadors i científics que hi havia en aquest seminari.

Senyors diputats i diputades, un greu error; un greu error, el títol i l'orientació d'aquest seminari, que va en contra d'allò que el conseller Homs ens va comentar, explicar a la CAI, i que jo em crec, i és que el Govern vol un tricentenari transversal, plural, inclusiu, científic. Doncs, bé, aquest seminari ha contaminat les activitats del tricentenari, les ha contaminades en una direcció equivocada. I ara haurà de ser el Govern, amb la resta d'activitats, el qui haurà de demostrar que és capaç de fer un recordatori, un tricentenari transversal, inclusiu, plural i científic.

El meu grup està bàsicament d'acord amb la resolució, el comunicat que el Cercle de Cultura va fer sobre aquest seminari, bàsicament d'acord. Però és que a més a més aquest seminari ha estat un mal servei a la historiografia d'aquest país, com han dit alguns dels historiadors més importants catalans, mal servei a una historiografia que es mereix molt més de les institucions catalanes.

Mirin, hi ha molts catalanistes en aquest país que no estem disposats a acceptar que hi hagi una única Catalunya i una única Espanya. Creiem que Catalunya és plural i Espanya també és plural. Ja no parlo des del punt de vista de les classes socials i de l'eix esquerra-dreta. També plurals quant a la seva identitat o identifications nacionals. Però és que, a més a més, si hi ha un tema en el qual no hi ha una Espanya, no dic l'únic, però si hi ha un tema, és el del model territorial i l'encaix de Catalunya.

Hi ha més temes, però aquest és clau, perquè, si no, mirin, l'Espanya de la intervenció de don Manuel Azaña al Congrés dels Diputats republicà que va fer possible l'Estatut és la mateixa Espanya de l'*alzamiento* del general Franco? Vostès pensen que és la mateixa Espanya? L'Espanya lliberal i la Catalunya lliberal del segle XIX, que van morir per la llibertat, és la mateixa Espanya i la Catalunya absolutista o carlina? Representen Machado i García Lorca la mateixa visió d'Espanya, de Catalunya –jo diria de la vida– que Pemán o Giménez Caballero? Vostès ho pensen? Pensen realment que l'Espanya que ha votat els estatuts d'autonomia de Catalunya, el de la República i els dos d'aquest període constitucional, és la mateixa Espanya que hi ha votat en contra? Ho creuen realment? Creuen realment que hi ha una única Espanya respecte a Catalunya? Pensin-s'ho, perquè jo penso que realment la realitat demostra que hi ha també dues visions de Catalunya respecte a Espanya, perquè també Espanya és plural en aquest terreny.

Doncs, bé, aquest seminari ha anat en la direcció contrària. Aquest seminari, deixin-me que els ho digui, és un insult a l'Espanya progressista que ha apostat una i altra vegada per reconèixer Catalunya i defensar-la, és un insult a aquesta Espanya progressista, que existia i existeix.

A mi no em preocupa la reacció de la dreta ultramuntana espanyola; em preocupa la reacció dels nostres amics de la resta d'Espanya, que són espanyols, que han defensat l'Estatut, si us plau, que defensen la immersió i el model català, consellera; ho defensen també al Congrés dels Diputats, en contra de l'altra Espanya. Han fet un seminari en contra d'aquesta Espanya, no d'una Espanya, de l'Espanya que vol l'encaix de Catalunya, reconeixent la seva identitat.

Miri, hem tingut el seminari del senyor Sobrequés i ara tenim l'amenaça del seminari del PP. No hi comptin, amb nosaltres. No hi comptin, amb els socialistes. Nosaltres no participarem en cap seminari que posi la història al servei d'un projecte polític, ni del nostre –ni del nostre. Nosaltres no farem el nostre seminari. No hi comptin, amb nosaltres. Estan fent un mal ser-

vei al país –estan fent un mal servei al país. Amb nosaltres no hi comptin, en aquesta direcció.

I, si em permeten, per acabar, una reflexió: que els historiadors facin la història, que la història la treballin els historiadors, i els polítics fem política –fem política–, política, en majúscules; fem política, entesa com a servei públic, intentem solucionar els problemes de la gent i no crear-ne de nous.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Teresa Vallverdú.

Teresa Vallverdú Albornà

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, una moció del Partit Popular que comença dient que el simposi «Espanya contra Catalunya: Una mirada històrica, 1714-2014» significa una oportunitat perduda per obrir un diàleg plural, mereixeria que féssim el que fan vostès contínuament: girar l'esquena i no contestar. Però no desaprofitaré aquesta oportunitat, perquè aquesta moció és tan escandalosa que no ens ho podem permetre.

Diàleg, demanen. Han entès què vol dir, diàleg? Saben que el diàleg demana la voluntat d'escoltar i d'acceptar que hi ha un interlocutor que mereix respecte? Saben que això que demanen és el que vostès contínuament ens neguen?

Diàleg, diuen. El nivell de demagògia que demostren no ens sorprèn, perquè ja hi estem acostumats, però no ens deixa impassibles, és massa exagerat, massa extrem, i costa d'entendre que vostès mateixos no vegin el ridícul que fan amb aquesta moció.

Les qüestions científiques s'han de deixar a mans dels científics, que són els experts i els que hi entenen. Els polítics han de demanar les opinions dels que coneixen els continguts, i legislar a partir d'aquí, no des de la ignorància ni des de la mala intenció.

Vostès, però, són uns magnífics experts a intervenir en qüestions de les quals no hi entenen gens. I, el que és pitjor, a fer lleis que no tenen en compte l'opinió dels científics i els acadèmics. Un exemple de prepotència indignant. Tenim la necessitat urgent de viure en un país on no ens governin, senyors.

Els «hilillos de plastilina», «las dos líneas de investigación» o l'existència de les invisibles armes de destrucció massiva són alguns dels molts exemples de la manera de fer política del Partit Popular: d'esquena a la gent i pensant que ningú no s'adona de la manipulació de l'evidència, de la creació constant de realitats paral·leles.

Són vostès els que no accepten reformar el Codi penal per tipificar conductes que impliquin apologia del franquisme, el feixisme, el totalitarisme o el na-

zisme. Són vostès els que no retiren els símbols franquistes que encara hi ha als edificis de l'Administració de l'Estat o els que no completen el catàleg dels símbols que hi ha escampats per poder-los retirar. Són vostès els que es gasten 300.000 euros per reparar el Valle de los Caídos, on encara hi ha enterrats Franco i José Antonio Primo de Rivera. Són vostès els que es neguen a reparar les víctimes del feixisme i jutjar els responsables materials dels fets. Són vostès els que intenten boicotejar la investigació dels crims del franquisme a l'Argentina. Són vostès els que participen en actes d'homenatge als excombatents nazis de la División Azul.

Són vostès els que dediquen esforços a portar als tribunals el sistema d'immersió lingüística català, cohesionador i avalat per anys de convivència pacífica. Són vostès els que fan lleis contràries als coneixements lingüístics més bàsics i s'inventen denominacions patètiques per al català, com LAPAO o Lapapyp, i orígens lingüístics surrealistes per intentar demostrar l'indemonstrable. Són vostès els que es treuen de la màniga decrets de trilingüisme que contradiuen les necessitats i les demandes socials, només amb afany uniformitzador i aniquilador de les diferències.

Són vostès els que fan lleis per espanyolitzar els nens catalans; els que troben indispensable homologar els continguts a tot l'Estat per escampar aberracions històriques com les que afirma Esperanza Aguirre quan diu que «los niños deben aprender la historia verdadera, no la historia que inventan los nacionalistas; una gran nación como es España, tres mil años de historia, eso es lo que tienen que saber los niños», o com la del gran expert en història Mariano Rajoy que ens diu que això d'Espanya és «la nación más antigua de Europa, la primera nación de Europa en conseguir su unidad». I suposem que volen espanyolitzar els nens catalans perquè deuen trobar imprescindible, com deia el Jaume Bosch, que tinguin el nivell de l'assessora del ministre Wert que demana el sou de Ramon Llull, en pau descansi.

Són vostès els que escriuen la història a la seva mida i amb diners públics, els que comencen a fer el *Diccionario biográfico español* quan es nomena Aguirre ministra d'Educació i Cultura, que decideix que es manipula la història i anima la Real Academia a posar-hi ordre i a revisar els llibres d'història de les escoles; un diccionari que té entrades com les de Franco, on es nega el caràcter feixista del règim, i entrades que tracten amb una falta de neutralitat escandalosa i un to hagiogràfic impresentable personatges com Esperanza Aguirre, Rodrigo Rato o José María Aznar. Són vostès els que no compleixen el que va aprovar el Congrés l'any 2011, quan estaven a l'oposició, de congelar les subvencions a aquest diccionari fins que es revisés i es corregís, i decideixen atorgar-li 165.000 euros el 2012 i cent mil el 2013, de diners públics.

I són vostès els que volen organitzar un fòrum de la veritat, per donar la versió *real* de la història d'Espanya i de Catalunya, perquè troben que el simposi «Espanya contra Catalunya» és el de l'odi i el de la divisió? Són vostès, que sempre que tenen el poder es

dediquen a tergiversar la història, els que pretenen que donem crèdit a aquesta proposta? Au va, home!

(Aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Marta Pascal.

Marta Pascal i Capdevila

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, senyora consellera, senyores i senyors diputats, per fixar el posicionament del Grup Parlamentari de Convergència i Unió respecte a aquesta moció, que no pot ser altre que el rebuig frontal, contundent, ferm, en tots els punts que la configuren.

I ho fem per lògica, per coherència, i també, per què no dir-ho?, per defensar la dignitat del país, la dignitat de la nació.

Vostès han convertit aquesta moció en una espècie de calaix de sastre, en un maldestre exercici de barreja de temes, amb l'únic objectiu de generar polèmica on no n'hi ha.

Fixin-se, en aquesta moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el Centre d'Història Contemporània de Catalunya, vostès ens acaben parlant del CAC, de llistes negres, de la politització dels mitjans públics... I quan parlen del simposi «Espanya contra Catalunya», en fi, vostès ho converteixen en una pica-baralla política, ens parlen d'odi, ens parlen de negació històrica, desprestigien l'acadèmia catalana. Tenen una curiosa manera, molt curiosa, de defensar el país.

Des del nostre grup parlamentari volem posar de manifest, fer ressaltar una vegada més, i potser no caldria, però hi insistirem, el prestigi acadèmic del doctor Jaume Sobrequés, catedràtic emèrit de l'Autònoma, creu de Sant Jordi, senador i diputat d'aquesta cambra; certament, un currículum de gruix, que vostès posen en dubte sense cap tipus de fonament.

El dijous passat el doctor Sobrequés i els més de quaranta acadèmics que van participar en el simposi analitzaven de forma rigorosa, transversal, estricta i amb criteris històrics les conseqüències que ha tingut per al país l'acció política, i en molts episodis de caire repressiu, de l'Estat espanyol amb relació a Catalunya.

Vostès parlen d'història i es donen cops al pit, però, sense voler entrar en debats tècnics, haurien de saber que en el simposi es tractava d'historiografia, que és el registre escrit de la història. Debate sobre això, i més si és amb elements científics i documentats, no fa cap mal; ignorar-ho o atacar-ho només vol dir que vostès tenen por, i ja em diran vostès de què tenen por.

I un apunt més. Aquest simposi dona compliment a un mandat parlamentari, concretament a la Moció 93/IX d'aquest Parlament.

Tindríem, per tant, un reguitzell d'arguments fonamentats per defensar el simposi. Però, com els deia en un inici, vostès han anat més enllà, i ens cal, a parer d'aquest grup parlamentari, que defensem la història, la dignitat del país, senyores i senyors diputats, la història i la dignitat del país, el dret a la memòria, el nostre reconeixement com a nació, el nostre dret a sentir-nos nosaltres mateixos.

A vostès els molesta l'existència d'aquesta nació mil·lenària que es diu Catalunya. Vostès, en fi, ens voldrien rendits, submisos i assimilats, ens voldrien residuals. El seu projecte polític es basa en la nostra desaparició i en la nostra assimilació. Espanya, el país on és normal condecorar els membres de la División Azul i no passa res. Espanya, on el ministre d'Educació parla d'un sistema educatiu que vol espanyolitzar els alumnes catalans, i no passa res. Espanya, el país on alguns s'atreveixen a comparar el catalanisme –moviment pacífic i transversal d'aquest país– amb alguns episodis lamentables de la història europea, i no passa res. Espanya, el país on consultar el poble, on votar, és negat sistemàticament.

Malauradament podria no aturar-me, podria citar molts i molts exemples actuals que van en aquesta línia. I, si mirem enrere, història enllà, em faltaria molt de temps per repassar totes les perles que hi han hagut.

Però no em sé estar de citar el comte duc d'Oliveres, en el seu memorial a Felip IV, el memorial secret del comte duc, 1624: «Reducir estos reinos de que se compone España al estilo y las leyes de Castilla, sin ninguna diferencia. Y si vuestra majestad lo alcanza, será el príncipe más poderoso del mundo.»

I vostès vénen aquí i es vanten de ser els defensors de la llibertat, de la democràcia i del respecte. Doncs, mirin, ja n'hi ha prou –ja n'hi ha prou–, per respecte i per dignitat del poble de Catalunya.

Rovira i Virgili deia que la nació és avui com l'ha feta el passat. Per tant, la Catalunya d'avui és com és per la Catalunya d'ahir. Reflexionin sobre aquesta frase.

La història dels pobles és la història dels homes i dones que se'n senten part, i aquest sentiment de pertinença, aquest sentiment de sentir-se'n part és íntim en cadascun d'aquells que s'hi senten. I els pobles madurs, els pobles que descansen sobre una sòlida voluntat de ser, com és el nostre cas, com és el cas de Catalunya, tenen tot el dret a preservar la seva memòria, a fer-la conèixer i a anhellar i a construir un futur col·lectiu de plenitud.

I això és el que fem els catalans i catalanes cada dia de forma pacífica i de forma democràtica, malgrat que vostès s'entestin a generar conflictes allà on no hi són.

Els reitero, doncs, el nostre vot contrari a tota la moció.

Gràcies, presidenta, membres del Govern, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula l'il·lustre senyor Rafael López.

Rafael López i Rueda

Gracias, señora presidenta. Para hacer algunas respuestas a lo que nos han dicho. Hombre, yo después de escuchar sobre todo a Convergència i Unió y a la representante de Esquerra Republicana, yo les garantizo que ustedes tendrán una ponencia en el próximo simposio del odio que organice la Generalitat de Catalunya. Seguro. Porque yo les miro a ustedes y yo pienso: «Hombre, ustedes son demasiado jóvenes para destilar tanto odio.» (*Remor de veus.*) Ustedes son demasiado jóvenes para destilar tanto odio. Pero yo lo entiendo –yo lo entiendo. Señora presidenta, si puedo continuar... Pero yo lo entiendo.

A ustedes hay cosas que les molestan. Ustedes, que lo que están haciendo en Cataluña actualmente..., este proceso a que ustedes nos llevan es un proceso auténticamente chavista, auténticamente bolivariano, auténticamente de involución democrática. Es mirar al otro, acusar al otro y decir lo que el otro hace mal. Pero ustedes no se miran a ustedes mismos. En esta comunidad, lo que se está haciendo actualmente, en ese proceso, como le digo, chavista, bolivariano, es, como en Venezuela, hacer listas negras. ¿O no se están haciendo listas negras de periodistas? Que, por cierto, es el propio señor *conseller* el que marca a qué periodistas hay que marcar. En este país, como se está haciendo en Venezuela, lo que se está haciendo es perseguir a los medios que no son afines. En Cataluña, como en Venezuela, ustedes hacen listados de adhesiones y listados de listas negras. Y en Cataluña, como en Venezuela, lo que ustedes están haciendo es apelar al pueblo para saltarse la ley.

Hoy han venido ustedes a hablar de la dignidad, como si ustedes representaran la dignidad. Nadie más. Ustedes solos, representan la dignidad de Cataluña. Es que ese mesianismo, que parecía que estaba reservado solo al presidente del Gobierno, veo que está compartido por otros diputados.

Por tanto, no nos den lecciones. Lo que tienen que dar es lecciones de pluralismo. Yo lo entiendo, que a ustedes les moleste. Y entiendo que usted venga aquí al Parlamento de Cataluña a acusarnos a nosotros, cuando nosotros, por ejemplo, defendemos la libertad lingüística. Siempre la vamos a defender –siempre la vamos a defender–, y ustedes no nos van a callar, nos pongan en listas negras, nos pongan en listados de adhesiones o nos pongan en listados de personas que vamos en contra, según ustedes, de Cataluña. (*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*) Y pónganme en esta lista, y si usted quiere me pone en la lista de disidentes, y a todos los diputados del Partido Popular, porque por la libertad lingüística siempre estaremos.

Y, mire, no nos den lecciones. Yo no entiendo que los de la CUP siempre nos vengán dando lecciones y leyendo muchos autores. Siempre nos dan lecciones, como si los demás no leyéramos. Le voy a leer dos citas

fundamentales. Usted ha hablado de Pierre Vilar. Una cita de Pierre Vilar: «Renunciemos, pues, a la imagen de una Cataluña ahogada por el centralismo real y castellano.» Una cita del señor Elliott: «Esta interpretación conspirativa tiene más de las fobias decimonónicas que de las realidades del siglo XVII.»

Por tanto, no nos den lecciones. Este ha sido un simposio del odio organizado por el señor Sobrequés. Hombre, miren, yo les voy a confesar una cosa: yo, viendo cuál es la trayectoria del señor Sobrequés, que ha labrado su fama como tertuliano deportivo, entiendo ese simposio, entiendo que él vea la historia de Cataluña como un partido Barça-Madrid de trescientos años de historia. Pero eso no es ni científico ni historiográfico, y nosotros siempre lo vamos a denunciar, y siempre lo vamos a denunciar defendiendo la libertad de los ciudadanos de Cataluña, la libertad de todos los ciudadanos de España.

Gracias, señora presidenta, señoras y señores diputados.

La presidenta

Cridem a votació de la darrera moció.

(Maurici Lucena i Betriu demana per parlar.) Senyor Lucena...

Maurici Lucena i Betriu

Gràcies, presidenta. És per demanar votacions separades dels punts 1.a i 1.b, d'una banda, i, de l'altra, del punt 2.b. 1.a i 1.b, i, de l'altra banda, 2.b.

Gràcies.

(Pausa.)

La presidenta

Passem a la votació d'aquesta moció.

Votarem en primer lloc els punts 1.a i 1.b. Junts, 1.a i 1.b? *(Pausa.)* Junts.

Comença la votació.

Han estat rebutjats per 47 vots a favor i 81 en contra.

Votem ara el punt 2.b.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 27 vots a favor, 81 en contra i 20 abstencions.

I votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 27 vots a favor, 101 en contra.

Avui és ja l'últim Ple d'aquest any i d'aquest tercer període de sessions. Són dies, els propers..., dies de Nadal, dies de família, dies de retrobament. I permetin-me que en nom dels membres de la Mesa els desitgem unes bones festes a tots vostès, al personal de l'Administració parlamentària i a totes les seves famílies. I també desitjar-los un any ple de llum i d'esperança, i que els Reis portin altes cotes de responsabilitat, i sobretot de molta ambició, per a Catalunya.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart de tres de la tarda i sis minuts.